

The sweetest Children!
Manmana Bava! Mathyaji Bava!
Daily Murli Punjabi
February 2020

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਇਸ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡਣਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਮਮਤਾਵ ਮਿਟਾ ਦਵੇ, ਕੋਈ ਵੀ ਮਿੱਤਰ - ਸੰਬੰਧੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਉਣ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਯੋਗਬਲ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?

ਉੱਤਰ:- ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੀ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਧੱਕਾ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ, ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਲਗਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਮਝੋ ਅੱਜ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਰੀਰ ਛਡਿਆ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਹੀ ਪਾਰ੍ਹ ਸੀ। ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਜਾਵੇ ਦੂਜਾ ਸਰੀਰ ਲਵੇਗੀ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਬੜਾ ਗੁਪਤ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਮਸਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਮਸਤੇ ਜਾਂ ਰਾਮ - ਰਾਮ ਆਦਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਚੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਫੈਮਿਲੀ ਹੈ। ਫੈਮਿਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ ਜਾਂ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ ਕਰੋ - ਇੰਨਾ ਸ਼ੋਭਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਖਾਣਾ - ਪੀਣਾ ਖਾਇਆ ਆਫ਼ਿਸ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਫੇਰ ਆਇਆ, ਇਹ ਚੱਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਮਸਤੇ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ ਦਾ ਫੈਸ਼ਨ ਵੀ ਯੂਰੋਪੀਅਨ ਨੇ ਕੱਢਿਆ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅੱਗੋਂ ਕੁਝ ਚੱਲਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਸਤਸੰਗ ਵਿੱਚ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਨਮਸਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪੈਰੀ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪੈਰ ਆਦਿ ਪੈਣਾ ਨਮ੍ਰਤਾ ਦੇ ਲਈ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰੇਗੀ? ਫੇਰ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ - ਬਾਬਾ ਨਮਸਤੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਸਧਾਰਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਵੇਂ? ਸੇ ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਸਮੁੱਖ ਹੋਣ ਉਦੋਂ ਸਮਝਾਉਣ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਣ। ਇਹ ਬਾਪ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਦੋਨਾਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ ਕਰਨੀ ਪਵੇ - ਬਾਪਦਾਦਾ ਨਮਸਤੇ। ਬਾਹਰ ਵਾਲੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਮੂੰਝੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ “ਬਾਪਦਾਦਾ”। ਡਬਲ ਨਾਮ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਲਕਸ਼ਮੀ-ਨਾਰਾਇਣ ਜਾਂ ਰਾਧੇਕ੍ਰਿਸ਼ਨ.....ਵੀ ਨਾਮ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਇਸਤ੍ਰੀ - ਪੁਰੁਸ਼ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਬਾਪਦਾਦਾ। ਇੰਨਾ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਪ ਵੱਡਾ ਠਹਿਰਿਆ। ਉਹ ਨਾਮ ਭਾਵੇਂ ਡਬਲ ਹਨ ਪਰ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਨਾ। ਫੇਰ ਦੋਨੇ ਨਾਮ ਕਿਉਂ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਗ਼ਲਤ ਨਾਮ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਛਾਣ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਨਮਸਤੇ ਬਾਪਦਾਦਾ। ਬਾਪ ਫੇਰ ਕਹਿਣਗੇ ਨਮਸਤੇ ਜਿਸਮਾਨੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ, ਪਰ ਇੰਨਾ ਲੰਬਾ ਸ਼ੋਭਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਖਰ ਤਾਂ ਰਾਇਟ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਿਸਮਾਨੀ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹੋ ਤਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਵੀ ਹੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਹਨ। ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ। ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੋਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਵੀ ਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬੋਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹੈ। ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨਵਾਸੀ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ - ਇਹ ਹੈ ਰਚਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਚਿਅਤਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਕੌਣ? ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਇਹ ਹੈ ਰਚਨਾ। ਇੰਨਾ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੈ ਸ਼ਿਵ, ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਹੁਣ ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕੌਣ ਕ੍ਰਿਏਟ ਕੀਤਾ? ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਹੈ। ਇੰਨੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੌਣ ਕ੍ਰਿਏਟ ਕੀਤਾ? ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਉੱਠ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਚੱਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਬੇਅੰਤ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਕਦੀ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਨਾਲ ਲਗਾਵ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਕੋਈ ਵੀ ਮਰੇ ਜਾਂ ਜਿਵੇ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਅੰਮਾ ਮਰੇ ਤਾਂ ਵੀ ਹਲਵਾ ਖਾਣਾ.....ਸਮਝੋ ਕੋਈ ਵੀ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਕਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਡਰਾਮਾਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵਕਤ ਜਾਣਾ ਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਰ ਹੀ ਕੀ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਦੁੱਖੀ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈ ਯੋਗਬਲ ਦੀ ਅਵਸਥਾ। ਲਾਅ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਧੱਕਾ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਭ ਐਕਟਰਸ ਹਨ ਨਾ। ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰ੍ਹ ਵਜਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ। ਇੰਨੇ ਸਭ ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਾਏ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ, ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਕੰਮ ਹੋਇਆ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਇੱਕ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ 12 ਮਹੀਨੇ ਰੋਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਇੰਨੀ ਸਾਰੀ ਢੇਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਭਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਇੱਥੇ ਛੁੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਮਹਾਂਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੱਛਰਾਂ ਸਦ੍ਰਿਸ਼ਏ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨੈਚੁਰਲ ਕੈਲੇਮਿਟੀਜ ਵੀ ਆਉਣੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਵੇਖੋ ਇੰਗਲੈਂਡ, ਰਸ਼ੀਆ ਆਦਿ ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਸੀ ਕੀ? ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ

ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਸੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਹੀ ਧਰਮ, ਇੱਕ ਹੀ ਰਾਜ ਸੀ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਧਾਰਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਨਸ਼ਾ ਸਦੈਵ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹੇ। ਨਸ਼ਾ ਕੋਈ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਿੱਤਰ - ਸੰਬੰਧੀ ਆਦਿ ਸਭ ਵਿੱਚੋਂ ਯਾਦ ਕਢਕੇ ਇੱਕ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰ ਜਾਓ, ਬੜੀ ਕਮਾਲ ਹੈ। ਹਾਂ, ਇਹ ਵੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਵੀ ਭਾਨ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਸ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਜਿਵੇਂ ਕਾਮਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਨਾਟਕ ਵਾਲੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾ ਫੇਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਘਰ। ਇਹ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਕੱਪੜਾ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੱਪੜੇ ਇੱਥੇ ਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਅਲਫ਼ ਅਤੇ ਬੇ। ਅਲਫ਼ ਹੈ ਸਭਤੋਂ ਉਪਰ ਵਿੱਚ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ, ਸੰਕਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਨਾਸ਼, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਣਾ। ਅੱਛਾ, ਬਾਕੀ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀ ਹੈ? ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਉਹ ਤਾਂ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਰੂਪ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੱਕਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਸਭ ਤਮੋਪਧਾਨ ਬਣੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੁਰਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਸਭ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਹਨ? ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਹਿੰਦੇ ਆਲ ਬ੍ਰਹਮ, ਫੇਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਆਲ ਫ਼ਾਦਰਸ, ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬੱਚੇ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਦਾਦਾ ਨੂੰ ਜਾਂ ਮਾਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਾ ਮਾਮਾ, ਨਾ ਬਾਬਾ, ਕੋਈ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਕੀ ਕਰਦਾ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ! ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਯਾਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਲਾਲ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਬੱਚੀ ਦੀ ਸਗਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਯਾਦ ਤਾਂ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਰਣਗੇ ਨਾ। ਵਿਆਹ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਲਾਲ ਠਹਿਰਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸਗਾਈ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ਦਲਾਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋਈ ਦਲਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਗੁਰੂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸਭਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋ। ਬੁੱਧੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾਲ ਲੱਗੀ ਰਹੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜੇ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਕਬਰਦਾਖ਼ਿਲ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ। ਬੁੱਧੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਜਾਣਾ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਸਟੂਡੈਂਟ, ਸਟੂਡੈਂਟ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਨਾ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਜੇ ਤਿੱਖੇ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਉਚਾ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ ਪਰ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਾਜੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਨਾਲ ਉਨਤੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਿਮੰਤਰਣ ਦੇਕੇ ਮੰਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਸਮਝਦਾਰ ਆਦਮੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਗ਼ੈਰ ਨਿਮੰਤਰਣ ਨਾਲ ਤਾਂ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਲੋਕੀ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੀ - ਕੀ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਬਕਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਇਲ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਚਾਲ - ਚਲਨ ਵੀ ਰਾਇਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰਾਇਲ ਆਦਮੀ ਰਾਇਲਟੀ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਆਉਣਗੇ। ਚਲਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਨ ਦੀ, ਬੋਲਣ ਦੀ ਕੋਈ ਫਜ਼ੀਲਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਨਿਮੰਤਰਣ ਕਾਰਡ ਤੇ ਮੰਗਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਰਾਇਲ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਲੋਕੀ ਆਉਣਗੇ। ਫੇਰ ਉਹ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਕੇ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਕਦੀ ਫੀਮੇਲਸ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਰੱਖੇ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਫੀਮੇਲਸ ਹੀ ਆਕੇ ਵੇਖਣ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਫੀਮੇਲਸ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਦੇ ਨਸ਼ੀਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਫੀਮੇਲਸ ਦਾ ਹੀ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਹੋਵੇ। ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਨਾ ਆਏ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੋਨੋਂ ਬਾਬਾ ਹੋਏ। ਦੋਨੋਂ ਇਕਰਸ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸੱਕਣ, ਜੇ ਦੋਵੇਂ ਬਾਬਿਆਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇ। ਵਰਸਾ ਦਾਦੇ ਦਾ ਜਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਦਾਦੇ ਦੀ ਮਿਲਕੀਅਤ ਤੇ ਹੱਕ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਵੀ ਕਪੂਤ ਬੱਚਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਵੀ ਦਾਦੇ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਇੱਥੇ ਦਾ ਕਾਇਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਡਾ ਦੇਣਗੇ। ਪਰ ਗਵਰਮੈਂਟ ਦੇ ਲਾਅ ਇਵੇਂ ਹਨ ਜੇ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਗਵਰਮੈਂਟ ਕੁਝ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਅਨੁਭਵੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਰਾਜਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਕਰੋੜ ਰੁਪਈਆ 12 ਮਾਸ ਵਿੱਚ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ (ਦਾਦਾ) ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਇਵੇਂ ਮਿਸਲ ਵੇਖੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਬੜੀ ਗੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ। ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋੜਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਰਾਜਾਈ ਘਰ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਸੱਤ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੂਰੇ ਫੁੱਲ ਹਜ਼ੇ ਬਣੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਾਇਲਟੀ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਤੁਸੀਂ

ਉਨਤੀ ਨੂੰ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਫੁੱਲ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ “ਬਾਪਦਾਦਾ”। ਇਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਨਵੀਂ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ, ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ। ਸਮਝੇ ਬਾਬਾ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਕਹਿਣਗੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨਮਸਤੇ। ਬਾਪ ਰਿਸਪੈਂਡ ਦੇਣਗੇ ਰੂਹਾਨੀ ਜਿਸਮਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ। ਇਵੇਂ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇ ਨਾ। ਕੋਈ ਸੁਣਨਗੇ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਹੈ, ਬਾਪਦਾਦਾ ਇਕੱਠੇ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਦਾਦਾ ਇੱਕ ਕਦੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਨਾਮ ਵੀ ਦੋਨਾਂ ਦੇ ਵੱਖ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾਦਾ, ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਨਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹੇ ਅਤੇ ਡਰਾਮਾ ਤੇ ਵੀ ਪੱਕਾ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸਮਝੋ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛਡਿਆ, ਜਾਕੇ ਦੂਜਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਗੇ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਖ਼ਿਆਲ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ। ਵਾਪਿਸ ਤਾਂ ਬੁਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਰੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲੇ ਹੀ ਨਿਰਮੇਹੀ ਰਾਜਾ ਜਾਕੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਨਿਰਮੇਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਰੋਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਰੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਫਾਲਤੂ ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਕੇ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਪਵੇ। ਇਸਨੂੰ ਤਾਂ ਬੋਲੇ ਅਸੀਂ ਇੰਨਾ ਪੈਸਿਆਂ ਨਾਲ ਰੂਹਾਨੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਕਮ ਹਾਸਪਿਟਲ ਖੋਲ੍ਹਾਂਗੇ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਪੁੰਨ, ਸਾਡਾ ਵੀ ਪੁੰਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਬੱਚੇ ਖੁਦ ਵੀ ਉਤਸਾਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸੂਰਗ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਸਭ ਖਰਚ ਕਰਾਂਗੇ। ਇੰਨਾ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਦੇਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦਵੇ, ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਨਾ ਦਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਅਤੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਇੰਨੀ ਮਸਤੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ। ਖਾਸ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੀ ਚਾਲ ਚਲਨ ਬਹੁਤ ਰਾਇਲ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਫਜ਼ੀਲਤ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਨਮ੍ਹਤਾ ਦਾ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਕੁਝ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਸਭ ਕਬਰਦਾਖ਼ਿਲ ਹੋਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਸਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ।

ਵਰਦਾਨ:- ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਰੂਪੀ ਸੰਜੀਵਨੀ ਬੂਟੀ ਦੁਆਰਾ ਮੂਰਛਿਤ ਨੂੰ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਭਵ :
ਹਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦੀ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪੀ ਸੰਜੀਵਨੀ ਬੂਟੀ ਖਵਾਓ ਤਾਂ ਉਹ ਮੂਰਛਿਤ ਤੋਂ ਸੁਰਜੀਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਵਰੂਪ ਦਾ ਦਰਪਣ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੋ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਉਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਬਣ ਹੀ ਜਾਵੇਗੇ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਸੁਣਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਛਿਪਾਉਣਗੇ, ਟਾਲ ਦੇਣਗੇ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੁਣਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਸਵੈ ਹੀ ਆਪਣੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਸਪਸ਼ਟ ਅਨੁਭਵ ਕਰਣਗੇ। ਇਸ ਸੰਜੀਵਨੀ ਬੂਟੀ ਨਾਲ ਮੂਰਛਿਤ ਨੂੰ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰ ਉੱਡਦੇ ਚਲੇ ਅਤੇ ਉਡਾਉਂਦੇ ਚਲੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਨਾਮ - ਮਾਨ - ਸ਼ਾਨ ਜਾਂ ਸਾਧਨਾ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤਿਆਗ ਹੀ ਮਹਾਨ ਤਿਆਗ ਹੈ।

*****

ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਕਸ਼ਣ

ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮਸੂਕ ਤੇ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਰੇਖਾਵਾਂ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਮਸੂਕ ਤੇ ਭਾਗਿਆ ਦੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਪਰ ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੇਖਾਵਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੇਖਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਭਗਵਾਨ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ, ਭਗਵਾਨ ਅਰਥਾਤ ਭਾਗਿਆ ਵਿਧਾਤਾ। ਭਗਵਾਨ ਅਰਥਾਤ ਦਾਤਾ ਵਿਧਾਤਾ ਇਸਲਈ ਬੱਚੇ ਬਣਨ ਨਾਲ ਭਾਗਿਆ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਰਥਾਤ ਵਰਸਾ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ, ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਕੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਉਣਾ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਬਣਾਉਣਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਭਾਗਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਵੈ ਪ੍ਰਤੀ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਤੀ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਉਹਨਾਂ ਵੱਧਦਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਰੇਖਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿੰਦਾ ਵੀ ਸਭ ਨੂੰ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੰਬਰਵਾਰ ਭਾਗਿਆ ਨਹੀਂ ਵੰਡਦਾ ਪਰ ਭਾਗਿਆ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਤ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਭਾਗਿਆ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਯਥਾਸ਼ਕਤੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਰੇਖਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੇਖਾ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਸਵੈ ਵੀ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੇਹਰੇ ਅਤੇ ਚਲਨ ਨਾਲ ਭਾਗਿਆ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸੋਚਦੇ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬੜੀ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਾਗਿਆ ਸਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁਛੋ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਭਾਗਿਆ ਤੁਹਾਡਾ ਵਰਸਾ ਹੈ। ਵਰਸਾ ਕਦੀ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਭਾਗਿਆ ਨੂੰ ਵਰਸੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਜਾਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ? ਵਰਸਾ ਸਹਿਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ। ਲੇਕਿਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਤੇ, ਵਰਸੇ ਤੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਸਵਤ: ਅਧਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਭਾਗਿਆ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਹੈ ਜਾਂ ਚੜ੍ਹਦਾ ਅਤੇ ਉਤਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ? ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਵਰਸਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਨਸ਼ਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇੱਕ ਜਨਮ ਤਾਂ ਕੀ ਅਨੇਕ ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਭਾਗਿਆ ਜਨਮਸਿੰਧ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਫਲਕ ਨਾਲ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਸਦਾ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਝੱਲਕ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਈ ਦਵੇ। ਫਲਕ ਅਤੇ ਝੱਲਕ ਦੋਨੋਂ ਹਨ? ਮਰਜ਼ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਾਂ ਇਮਰਜ਼ ਰੂਪ ਹੈ? ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ - ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਚਾਹੇ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਪਲਦੀ, ਚਾਹੇ ਗਲੀਚਿਆਂ ਤੇ ਤੁਰਦੀ, ਮਿੱਟੀ ਤੇ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ, ਕਦੀ ਪੈਰ ਮੈਲੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਗਲੀਚਿਆਂ ਤੇ ਤੁਰਦੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਨਾਲ ਸਦਾ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਬਜਾਏ ਫਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਅਰਥਾਤ ਬੁੱਧੀ ਮੈਲੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਖਿਡੌਣਿਆਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਖੇਡਦੇ। ਸਦਾ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ ਹਨ। ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਸਦਾ ਸੰਪੰਨ ਰਹਿੰਦੇ ਇਸਲਈ ਇੱਛਾ ਮਾਤਰਮ ਅਵਿਦਿਆ, ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਮਹਾਦਾਨੀ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਭਾਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਤਾਜ਼, ਤਖ਼ਤ ਅਤੇ ਤਿਲਕਧਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਭਾਗਿਆ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਹਨਾਂ ਹੀ ਤਿਆਗਧਾਰੀ ਆਤਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਤਿਆਗ ਹੈ। ਤਿਆਗ ਭਾਗਿਆ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ, ਸਦਾ ਭਗਵਾਨ ਸਮਾਨ ਨਿਰਾਕਾਰੀ, ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਇੰਨਾ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਦੀ ਲਿਸ਼ੂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੋ ਹੀ ਨਾ। ਪਰ ਯਥਾਸ਼ਕਤੀ ਹੋ ਜਾਂ ਸੂਵਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਹੋ? ਮਾਸਟਰ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ? ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਯਥਾ ਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਜਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸਦਾ ਸੂਵਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਸਟਰ ਸੂਵਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਫੇਰ ਯਥਾਸ਼ਕਤੀ ਕਿਉਂ? ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਵਾਨ। ਯਥਾ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਬਣੋ ਅਤੇ ਬਣਾਓ ਸਮਝਾ।

ਕਿਹੜੇ ਜ਼ੋਨ ਤੋਂ ਆਏ ਹਨ? ਸਭ ਵਰਦਾਨ ਭੂਮੀ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰ ਰਹੇ ਹੋ ਨਾ। ਵਰਦਾਨ ਭੂਮੀ ਦੇ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਦਾਨ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਯੱਗ ਭੂਮੀ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਭਾਵੇਂ ਸਬਜ਼ੀ ਕੱਟਦੇ ਹੋ, ਅਨਾਜ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਯੱਗ ਸੇਵਾ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਮੰਦਿਰ ਦੀ ਸਫ਼ਾਈ ਕਰਨਾ ਵੀ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪੁੰਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਮਹਾਂਤੀਰਥ ਜਾਂ ਵਰਦਾਨ ਭੂਮੀ ਦੇ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਵਰਦਾਨ ਹੀ ਵਰਦਾਨ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਝੋਲੀ ਭਰੀ ਹੈ? ਪੂਰੀ ਝੋਲੀ ਭਰਕੇ ਜਾਣਗੇ ਜਾਂ ਯਥਾਸ਼ਕਤੀ? ਜੇ ਵੀ ਜਿਥੇ ਵੀ ਆਏ ਹੋ, ਮੇਲਾ ਮਨਾਉਣ ਆਏ ਹੋ। ਮਧੂਬਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਜਾਂ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵੀ ਵਿਅਰਥ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਸਮਰੱਥ ਬਣਨ ਦਾ ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਆਪਣੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਵੀ ਸਹਿਯੋਗ ਦਵੇਗਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ - ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਵੀ ਲਾਭ ਲੈਣਾ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਨਾ। ਸਮਝਾ!

ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਭ ਜੋਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਵਰਦਾਨੀ, ਮਹਾਦਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਉੱਤਸਵ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ ਪਰ ਤੁਹਾਡਾ ਉਤਸਾਹ ਭਰਿਆ ਉੱਤਸਵ ਸਦਾ ਹੈ। ਸਦਾ ਵੱਡਾ ਦਿਨ ਹੈ ਇਸਲਈ ਹਰ ਦਿਨ ਮੁਬਾਰਕ ਹੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੈ। ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਸਦਾ ਮਹਾਨ ਬਣ ਮਹਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਕਰਨਾਟਕ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਹਰਸ਼ਿਤ ਮੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਸਵੈ ਵੀ ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਬਣਾਉਂਦੇ, ਝੋਲੀ ਭਰਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਯੂ.ਪੀ. ਵਾਲੇ ਕੀ ਕਰਣਗੇ? ਸਦਾ ਸ਼ੀਤਲ ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਵਾਂਗੂੰ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਦੇ ਸ਼ੀਤਲਾ ਦੇਵੀਆਂ ਬਣ ਸ਼ੀਤਲ ਦੇਵੀ ਬਣਾਓ। ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸ੍ਰਵ ਦੇ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰੋ। ਇਵੇਂ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰੋ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੇਖਾਧਾਰੀ ਸਦਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸ੍ਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੰਪੰਨ, ਸੰਪੂਰਨ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਝੱਲਕ ਅਤੇ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਫੁਲਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਹਰ ਕਰਮ ਦੁਆਰਾ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬਣ ਭਾਗਿਆ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਇਵੇਂ ਮਾਸਟਰ ਭਗਵਾਨ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਵੱਡੀ ਦਾਦੀਆਂ ਨਾਲ ਅਵਿਅਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ

ਆਦਿ ਤੋਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਾਲ ਚੱਲਦੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਦੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤਕਾਲ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਾਥੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਦਿ ਤੋਂ ਸੰਕਲਪ ਕੀਤਾ - ਜਿੱਥੇ ਬਿਠਾਵੇਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਚਲਾਵੇਗੇ ਉਵੇਂ ਚੱਲਦੇ ਹੋਏ ਨਾਲ ਚਲਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਨਾਲ ਚਲਨ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਵਾਇਦਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਨਿਭਾਣਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਵੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਾਲ ਰਹੋਗੇ, ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਾਲ ਰਹੋਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੁਣ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਦਾ ਦਾ ਸਾਥ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਾਥ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਹੁਣ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਦੂਰ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਦੂਰ ਦੇ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ, ਕਿਸੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਦੀਕ ਦੇ। ਪਰ ਜੇ ਸਦਾ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਉੱਥੇ ਵੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣਗੇ। ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ 14 ਵਰ੍ਹੇ ਨਾਲ ਰਹੋ, ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੇ 14 ਵਰ੍ਹੇ ਕਿੰਨੇ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋ ਗਏ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਦਾ ਇੰਨਾ ਵਕਤ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਾਲ ਰਹੋ ਹੋ, ਇਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਭਾਗਿਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਵੀ ਨਾਲ ਹੋ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਾਲ ਹੋਣਗੇ, ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਾਲ ਹੋਣਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਪਰ ਰਾਇਲ ਫੈਮਿਲੀ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦੀ ਦਿਨਚਰਿਆ ਵਿੱਚ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਆਦਿ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਾ ਵਾਇਦਾ ਸਾਰਾ ਕਲਪ ਹੀ ਚੱਲਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਵਕਤ ਨਾਲ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਹ ਪਿੱਛੇ ਦੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਕੋਈ ਦੂਰ, ਕੋਈ ਨਜ਼ਦੀਕ ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਕਲਪ ਕਿਸੀ ਨਾ ਕਿਸੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਵਾਇਦਾ ਹੈ ਨਾ! ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਕਿਹੜੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹਨ! ਬਾਪ ਦੇ ਰੂਪ ਹੋ। ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ - ਇਹ ਸਭ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਹਨ! ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਤੁਹਾਡੇ ਰੂਪ ਤੋਂ ਬਾਪ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਦੇ ਰੂਪ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਬਾਪ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਪਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਾਪ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ, ਬਾਪ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਬਾਪ ਦੇ ਕਰਮ, ਸਭ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਸਵੈ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਈ ਦੇਣਗੇ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਦੇ ਕਰਮ ਜਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਅਨੰਯੇ, ਸਮਾਨ ਬੱਚੇ ਦੀ। ਸਭ ਇਵੇਂ ਹੋ ਨਾ! ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਫਸਦੇ ਹਨ ਨਾ! ਇਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਫਲਾਣੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਬਾਪ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਬਾਪ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਮਹਾਵਾਕਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਪਿਆਰ ਵੀ ਪਰ ਨਿਆਰਾ ਵੀ। ਪਿਆਰ ਭਾਵੇਂ ਸਭਦਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਫਸਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣ। ਬਾਪ ਦੇ ਬਦਲੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਨਾ ਕਰਣ। ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਦੇ ਮਹਾਵਾਕਏ ਸੁਣਨ ਦੇ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - “ਪਿਆਰ ਵੀ ਹੈ ਨਿਆਰਾ ਵੀ”। ਇਵੇਂ ਗੁਪ ਹੈ ਨਾ! ਕੋਈ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ ਜੇ ਸਾਕਾਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਲਈ ਹੈ - ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਆਵੇਗੋ ਤਾਂ ਕੀ ਪੁੱਛਣਗੇ - ਬਾਪ ਕੀ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਕਿਵੇਂ ਚੱਲਦਾ ਸੀ.....ਇਹੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ ਨਾ! ਇਵੇਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਡਿਵਾਇਨ ਯੂਨਿਟੀ। ਡਿਵਾਇਨ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਏ ਡਿਵਾਇਨ ਬਣਾਉਂਦੇ, ਇਸਲਈ ਡਿਵਾਇਨ ਯੂਨਿਟੀ। 50 ਵਰ੍ਹੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਰਹੇ ਹੋ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਭਵ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋਵੇ। ਕਈ ਆਏ ਕਈ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣ ਗਏ। ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੋ ਗਏ। ਅਨਾਦਿ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਾਲ, ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਾਲ। ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਨਾਲ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰਣਗੇ! ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਆਰਾਮ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੀ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਨਹੀਂ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਇਸਤੋਂ ਵੀ ਛੁੱਟ ਗਏ। ਅਵਿਅਕਤ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰ ਨਹੀਂ। ਵਿਅਕਤ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਤਾਂ ਕੰਮ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਫੇਰ ਵੀ ਵੇਖੋ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਦਾ ਚਾਂਸ ਬਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਅਥੱਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਫੇਰ ਥੱਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਦਾਦੀ ਜੀ ਨਾਲ :- ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਬਾਪ ਨੇ ਤਾਜ਼ਧਾਰੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਾ ਤਾਜ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਵਕਤ

ਪ੍ਰਤੀ ਵਕਤ ਜੋ ਵੀ ਪਾਰੂ ਚਲਿਆ - ਭਾਵੇਂ ਬੇਗਰੀ ਪਾਰੂ ਚਲਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਮੋਜਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਚਲਿਆ, ਸਭ ਪਾਰੂ ਵਿੱਚ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਾ ਤਾਜ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀ ਆਈ ਹੋ ਇਸਲਈ ਅਵਿਅਕਤ ਪਾਰੂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤਾਜਧਾਰੀ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਗਈ। ਤਾਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਦਿ ਤੋਂ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਸਦਾ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਾਲੀ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਤਾਜਧਾਰੀ ਬਣਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਾਰੂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੁਆਰਾ ਤਾਜ, ਤਿਲਕ ਸਭ ਦੇਕੇ ਗਏ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਜੋ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ ਨਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਤਾਜ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਤਾਜ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਯਾਦਗਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਤਾਜਧਾਰੀ ਰੂਪ ਨਾਲ ਪੁਜਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਸਭ ਸਾਥੀ ਹਨ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਤਾਜਧਾਰੀ ਹੋ। ਸਾਥ ਤਾਂ ਸਭ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਪਰ ਸਮਾਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਥ ਨਿਭਾਉਣਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੈ।

" ਪਾਰਟੀਆਂ ਨਾਲ ਅਵਿਅਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ "

ਕੁਮਾਰਾਂ ਨਾਲ :- ਕੁਮਾਰ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰਬੰਧਨ। ਸਭਤੋਂ ਵੱਡਾ ਬੰਧਨ ਮਨ ਦੇ ਵਿਅਰੂਪ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਿਰਬੰਧਨ। ਕਦੀ - ਕਦੀ ਇਹ ਬੰਧਨ ਬੰਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਕਲਪ ਸ਼ਕਤੀ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਕਮਾਈ ਦਾ ਅਧਾਰ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਿਸ ਅਧਾਰ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਸੰਕਲਪ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਅਸਰੀਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ। ਵਿਅਰੂਪ ਸੰਕਲਪ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਇਸ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ। ਕੁਮਾਰ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਤੇਜ਼ ਪੁਰਸਾਰਥੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਨਿਰਬੰਧਨ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਸਵੈ ਤੇਜ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਬੇਝ ਵਾਲਾ ਹੌਲੀ ਗਤੀ ਨਾਲ ਚਲੇਗਾ। ਹਲਕਾ ਸਦਾ ਤੇਜ਼ਗਤੀ ਨਾਲ ਚਲੇਗਾ। ਹੁਣ ਵਕਤ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੁਰਸਾਰਥ ਦਾ ਵਕਤ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਤੇਜ਼ ਪੁਰਸਾਰਥੀ ਬਣ ਮੰਜਿਲ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ।

2. ਕੁਮਾਰਾਂ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਅਰੂਪ ਦੇ ਖਾਤੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ? ਨਵਾਂ ਖਾਤਾ ਸਮਰਥ ਖਾਤਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣਾ ਖਾਤਾ ਵਿਅਰੂਪ ਹੈ। ਤਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਖਾਤਾ ਖਤਮ ਹੋਇਆ। ਉਵੇਂ ਵੀ ਵੇਖੋ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਪੁਰਾਣਾ ਖਾਤਾ ਰਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਅੱਗੇ ਖਾਤੇ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਖਾਤੇ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਸਦਾ ਨਵੇਂ ਤੇ ਨਵਾਂ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਸਮਰਥ ਹੋਵੇ। ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਸਮਰਥ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਉਵੇਂ ਬੱਚੇ। ਬਾਪ ਸਮਰਥ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰ ਸਮਰਥ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਮਾਤਾਵਾਂ ਨਾਲ :- ਮਾਤਾਵਾਂ ਕਿਹੜੇ ਇੱਕ ਗੁਣ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਨੁਭਵੀ ਹੈ? ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੁਣ ਕਿਹੜਾ ਹੈ? (ਤਿਆਗ ਹੈ, ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਹੈ) ਹੋਰ ਵੀ ਕੋਈ ਗੁਣ ਹੈ? ਮਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਹਿਮਦਿਲ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਰਹਿਮਦਿਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਰਹਿਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਜਦੋਂ ਰਹਿਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ? ਜੋ ਰਹਿਮਦਿਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਰੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਲਿਆਣੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਲਿਆਣੀ ਅਰਥਾਤ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਵਾਲੀ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਵੇਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਕਲਿਆਣੀ ਦਾ ਟਾਇਟਲ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਉਮੰਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ! ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣ ਗਏ! ਸਵੈ ਦੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਨਾਲ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਹੱਦ ਦੀ ਅਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਹੈ? ਉਸ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਤਾਂ ਹਿਸਾਬ ਚੁਕਤੁ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੱਦ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੇਵਾ ਦਾ ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਸਵੈ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹਨਾਂ ਸਫਲਤਾ ਹੋਵੇਗੀ।

2. ਮਾਤਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਤਿਆਗ ਅਤੇ ਤਪੱਸਿਆ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਤਿਆਗ ਅਤੇ ਤਪੱਸਿਆ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਾਉਣਾ, ਇਸੇ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹੋ? ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੀ ਹੈ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇਵਾ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜਿਵੇਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਥਾ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਣਗੇ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਵੀ ਕਥਾ ਕਰਨਾ ਅਰਥਾਤ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ। ਤਾਂ ਜਗਤਮਾਤਾ ਬਣ ਜਗਤ ਦੇ ਲਈ ਸੇਚੇ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਸੇਚੇ। ਸਿਰਫ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠ ਜਾਓ, ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਚਲੋ। ਹੱਦ ਵਿੱਚ 63 ਜਨਮ ਹੋ ਗਏ, ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵੱਧੋ।

ਵਿਦਾਈ ਦੇ ਵਕਤ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦਪਿਆਰ

ਸਭ ਵੱਲ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਨੇਹ ਸੰਪੰਨ ਯਾਦਪਿਆਰ ਸਵੀਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਨਿਰਵਿਘਨ ਬਣ, ਵਿਘਨ ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਬਣ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਨਿਰਵਿਘਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਵਧਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਰ ਬੱਚਾ ਇਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧੋ, ਇਹ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਾ ਰਿਹਾ ਹੈ

ਅਤੇ ਵਧਾਉਂਦਾ ਰਵੇਗਾ। ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸਵੈਉਨਤੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀ ਉਨਤੀ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਰੱਖ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਚਲੇ ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਅਤੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਦੁਆਰਾ ਬਲੈਸਿੰਗ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਚਲੋ। ਸਵੈਉਨਤੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀ ਉਨਤੀ ਦੋਨੋਂ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਸਦਾ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਸਫਲਤਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਸਭ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਯਾਦਪਿਆਰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ। ਅੱਛਾ! ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਸਭ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਭੰਡਾਰੇ ਭਵ :

ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਇਸ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਭੰਡਾਰ ਹਾਂ। ਜੇ ਵੀ ਅਣਗਿਣਤ ਅਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਮਿਲੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਓ। ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਸਦਾਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਸਮਰਥ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਵਿਅਕਤੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਰਪੂਰ ਆਤਮਾ ਕਦੀ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਇਹ ਸਵੈ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦੀ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਯੋਗ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਰਮ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਰੱਖੋ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਤੁਹਾਡੀ ਫਰਜ਼ - ਅਦਾਈ ਹੈ ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ , ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਯੁਕਤੀ ਰਚਕੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਦਵੇ ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ?
- ਉੱਤਰ:-** ਜੇ ਨਵੀਂ - ਨਵੀਂ ਪੁਆਇੰਟਸ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਲੇ ਨੋਟ ਕਰਨ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇੰਨੀ ਸਭ ਪੁਆਇੰਟਸ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਨੋਟਸ ਲੈਕੇ ਫੇਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਲਿੱਖਕੇ ਫੇਰ ਕਾਪੀ ਪਈ ਰਹੇ। ਜੇ ਬੱਚੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟਸ ਲੈਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਂਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
- ਗੀਤ:-** ਲੱਖ ਜਮਾਨੇ ਵਾਲੇ.....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ, ਇਹ ਅੱਖਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬਗ਼ੈਰ ਕਦੀ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਭ ਰੂਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਚੰਡ, ਫੇਰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਇਹੇ ਜਿਹੀ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸੁਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫ਼ਾਦਰਹੁੰਡ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਮ ਰਾਜ ਜਾਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਰਾਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਦੋ ਰਾਜ ਜ਼ਰੂਰ ਹਨ - ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਰਾਜ ਆਸੂਰੀ ਰਾਜ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਪ ਹੀ ਰਚਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਗੋਇਆ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ, ਬੇਸਮਝ ਸੀ। ਨਵੀਂ ਸੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕੋਣ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸ਼੍ਰਗ ਅਤੇ ਨਰਕ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਜਾਣਨਗੇ ਨਾ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਇਸ ਵਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਪ੍ਰਜਾ ਤੇ ਰਾਜ। ਬਾਪ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਹੀ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵ ਬਾਪ ਦਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵਤਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ, ਸ਼ੰਕਰ ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਏ ਨਮ: ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਹੀ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਸਭਨੂੰ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਲੈਣ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਉਪਰ ਫਰਜ਼ - ਅਦਾਈ ਹੈ ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣ ਦੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੈਸੇਜਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਸ਼ਿਵ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਕੋਟ ਆਫ਼ ਆਰਮਸ ਵੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਇਸਦਾ ਯਰਥਾਤ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਚਰਖੇ ਮਿਸਲ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਸੱਤ ਮੇਵ ਜਯਤੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਤਾਂ ਨਿਕਲਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਸੰਸਕਾਰ ਅੱਖਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸੱਚ। ਉਹ ਜੋ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਵਿਜੈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸੱਚ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਸੱਚ - ਸੱਚ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਕੀ - ਕੀ ਅਰਥ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ - ਜਿੱਥੇ ਮੇਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਨਦੀਆਂ ਤੇ ਵੀ ਜਾਕੇ ਸਮਝਾਓ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਗੰਗਾ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਨਦੀਆਂ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਪਾਣੀ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਉਸ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਨਿਕਲਣਗੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਗਊਮੁੱਖ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਗੰਗਾ ਦਾ ਜਲ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਪੜ੍ਹੇ - ਲਿੱਖੇ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇੱਥੇ ਗੰਗਾ ਜਲ ਕਿੱਥੋਂ ਨਿਕਲੇਗਾ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਬਾਣ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਗੰਗਾ ਨਿਕਲ ਆਈ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਹਨ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਰਜੁਨ ਨੇ ਬਾਣ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਗੰਗਾ ਨਿਕਲ ਆਈ। ਕਿੰਨਾ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ੰਕਰ ਦੀ ਜਟਾਵਾਂ ਤੋਂ ਗੰਗਾ ਨਿਕਲੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਪਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ, ਇਹ ਵੀ ਪਰੀ ਮਿਸਲ ਹੈ ਨਾ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਬਣਵਾਏ ਹਨ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ (ਸ਼ਿਵ) ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ਼ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਤੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਪਰ ਹੈ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ

ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜੇ ਫੇਰ ਫੈਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ। ਇਹ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੱਤ ਧਰਮ ਦੀ ਪਛਾਣ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸਵੈ ਭਗਵਾਨ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸੂਫ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੈ। ਸਦਗਤੀ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦੁਰਗਤੀ ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ, ਪੁਰਾਣੀ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੀ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਣ ਵਿੱਚ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਕਿੰਨਾ ਮੁੰਝੇ ਪਏ ਹਨ। ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਇੰਨਾ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਭਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਜੇ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਚਲਦੇ ਹਨ ਉਹ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੰਨਾ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਨਵਾਂ ਕੋਈ ਕੀ ਸਮਝੇਗਾ।

ਤੁਹਾਡਾ ਮਾਲੀਆਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਬਗ਼ੀਚਾ ਲਗਾਕੇ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ। ਬਾਗਵਾਨ ਤਾਂ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਬਾਬਾ ਕੋਈ ਨਵਿਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਗਿਆਨ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਹ ਕੰਮ ਮਾਲੀਆਂ ਦਾ ਹੈ। ਸਮਝੋ, ਬਾਬਾ ਕਲਕੱਤੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਣਗੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਡੀਸਰ ਨੂੰ, ਫਲਾਣੇ ਮਿੱਤਰ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਈਏ। ਬਾਬਾ ਕਹਿਣਗੇ, ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਬੁੱਧ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲੈ ਆਕੇ ਬਿਠਾਉਣਗੇ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਵੇਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੈਕੇ ਨਾ ਆਓ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲੀਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਬਾਗਵਾਨ ਦਾ। ਮਾਲੀ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਬਗ਼ੀਚੇ ਨੂੰ ਲਗਾਉਣਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਕਰੋ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਦੀ ਨਵੇਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਕਿੱਥੇ ਮਹਿਮਾਨ ਹੋਕੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣ ਦਿੰਦੇ ਹੋ? ਸ਼ੰਕਰਾਚਾਰਿਆ ਆਦਿ ਪਾਸ ਕਿੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਸ਼ੰਕਰਾਚਾਰਿਆ ਦਾ ਬੜਾ ਮਰਤਬਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹੇ ਲਿੱਖੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਵੀ ਜਨਮ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰ ਨਾਲ ਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਟੁਸਟੀ ਲੋਕੀ ਗੱਦੀ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਬਿਠਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਭਦੀ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਮੱਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਹੀ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਲੱਗਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਜਨਮ ਲੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਜਾਨਵਰ ਆਦਿ ਦੀ ਵੀ ਯੋਨੀਆਂ ਮਿਲਾਕੇ 84 ਲੱਖ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਜੇ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਸਭ ਸੱਤ - ਸੱਤ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਕਲਕੱਤੇ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀਆਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸ਼ੋਭਾਵਾਨ, ਸੁੰਦਰ ਮੂਰਤੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੁਬੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਗੁੱਡੀਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੇਬੀਜ਼ ਹੀ ਠਹਿਰੇ। ਬਿਲਕੁਲ ਇਨੇਸੈਂਟ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਹੈ ਨਰਕ। ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਸੁੱਖ ਸੀ। ਹੁਣ ਵੀ ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣਾ ਸੂਰਗ ਪਧਾਰਿਆ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਸੇ ਵਕਤ ਸੂਰਗ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਰਕ ਦੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਜ਼ਰੂਰ ਸੂਰਗ ਆਵੇਗਾ। ਇੰਨਾ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਰਿੰਚਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤਾਂ ਨਵਾਂ ਕੋਈ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠ ਕੀ ਕਰਣਗੇ ਇਸਲਈ ਮਾਲੀ ਚਾਹੀਦਾ ਜੋ ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਵਰਿਸ਼ ਕਰੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਮਾਲੀ ਵੀ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਚਾਹੀਦੇ। ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਜਾਕੇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਸਮਝੇਗਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਵੀ ਹੈ ਨਵੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਸਭਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਹਨ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਸੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ, ਸਭ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਥੋੜ੍ਹੀ ਬੈਠ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਨਾਲ ਮੱਥਾ ਮਾਰਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲੀਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ - ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣਾ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਗਤੀ ਹੈ ਰਾਤ, ਗਿਆਨ ਹੈ ਦਿਨ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ। ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਵੀ ਅਕਲ ਨਹੀਂ ਜੋ ਪੁੱਛੇ ਕਿ ਇੰਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਅਰੇ ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮ:। ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਾਏ ਫੇਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਨਵੀਂ - ਨਵੀਂ ਪੁਆਇੰਟਸ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਨੋਟ ਕਰਨ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜੇ ਬੱਚੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟਸ ਲੈਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਂਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਨੋਟਸ ਲੈਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੰਨੀ ਸਭ ਪੁਆਇੰਟਸ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਨੋਟਸ ਲੈਕੇ ਫੇਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਲਿੱਖਕੇ ਫੇਰ ਕਾਪੀ ਪਈ ਰਹੇ। ਨਵੀਂ - ਨਵੀਂ ਪੁਆਇੰਟਸ ਮਿਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਪੁਆਇੰਟਸ ਦੀ ਕਾਪੀਆਂ ਪਇਆ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਜਾਣਗੇ, ਪਹਿਲੇ ਦਰਜੇ ਵਾਲੀ ਕਿਤਾਬ ਪਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਮਝਾਓ ਕਿ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਮਨੁੱਖ ਹੈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਬਾਪ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਸੁਣਾਉਣ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਭਗਵਾਨ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਕਿ ਰਿਹਾ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੰਨਾ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ

ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ।

ਉਹ ਮੁਰਲੀ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੱਪ ਨੂੰ ਫੜਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਦੰਦ ਕਢ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਵਿਸ਼ ਪਿਆਉਣਾ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਸ਼ ਨਾਲ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਇਸ ਨੂੰ ਛੱਡੋ ਫੇਰ ਵੀ ਛੱਡਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਗੋਰਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਡਿੱਗਕੇ ਕਾਲਾ ਮੂੰਹ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬਿਠਾਉਣ। ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ, ਜਗਤ ਜਿੱਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੱਤ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਹਾਂ। ਸਵੈ ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਡਾ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।

2. ਮਾਲੀ ਬਣ ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਵਰਿਸ਼ ਕਰ ਫੇਰ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਣਾ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਹਰ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਕੇ ਵਿਧੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਧਨਵਾਨ ਜਾਂ ਸਮਝਦਾਰ ਭਵ :
ਸਮਝਦਾਰ ਬੱਚੇ ਹਰ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਜਿਤਨਾ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਬੱਜਟ ਬਣਾਓ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਦੇਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਮੁਕਤੀ ਦਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਵੇ। ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਬੱਜਟ ਬਣਾਕੇ ਸ੍ਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਬੱਚਤ ਕਰ ਜਮਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਜਮਾ ਹੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭਿਖਾਰੀਪਨ ਤੋਂ, ਦੁੱਖ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੁੱਧ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਨਮੋਲ ਖਜ਼ਾਨਾ ਬਣਾ ਲਓ ਤਾਂ ਮਾਲਾਮਾਲ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਜੋ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ, ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ ਮਤਲਬ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲਣਾ, ਪਿੱਛਲਾ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਜੇ ਪੂਰਾ ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਮਰੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?
- ਉੱਤਰ:- ਉਹ ਬਾਪ ਨਾਲ ਵੀ ਆਰਗਿਊ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਜੇ ਪੂਰਾ ਮਰ ਗਏ ਉਹ ਕਹਿਣਗੇ ਬਾਬਾ ਜੋ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਉਹੀ ਸੱਚ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅਧਾਕਲਪ ਜੋ ਸੁਣਿਆ ਉਹ ਝੂਠ ਹੀ ਸੀ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੇ ਵੀ ਨਾ ਲਿਆਵੇ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਹਿਅਰ ਨੇ ਇਵਿਲ.....
- ਗੀਤ:- ਓਮ ਨਮੋ ਸ਼ਿਵਾਏ.....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਜਿਸਨੂੰ ਨੇਸ਼ਠਾ ਅੱਖਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਡਿੱਲ ਕਰਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੈਠ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਮਰੇ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਸਕਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਮਰ ਗਏ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਹ ਸੰਸਕਾਰ ਬਦਲ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਮਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਮਰਨ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਸਿਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹੋ ਉਹ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ ਨਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਵੇਦ, ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਗ੍ਰੰਥ, ਜਪ, ਤਪ ਆਦਿ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਓ ਇਸਲਈ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਹਿਅਰ ਨੇ ਇਵਿਲ, ਸੀ ਨੇ ਇਵਿਲ.....। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਕਈ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਪੂਰਾ ਪੜ੍ਹੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ ਫਾਲਤੂ ਆਰਗਿਊ ਕਰਣਗੇ। ਮਰ ਗਏ ਫੇਰ ਕਦੀ ਆਰਗਿਊ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ। ਕਹਿਣਗੇ ਬਾਪ ਨੇ ਜੋ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ ਉਹੀ ਸੱਚ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਗੱਲਾਂ ਅਸੀਂ ਮੁੱਖ ਤੇ ਕਿਉਂ ਲਿਆਈਏ! ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ ਲਿਆਓ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹਿਅਰ ਨੇ ਇਵਿਲ, ਬਾਪ ਨੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਨਾ - ਕੁਝ ਵੀ ਸੁਣੋ ਨਹੀਂ। ਬੇਲੇ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਯਾਦ ਕਰੀਏ! ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਭਗਤੀਮਾਰੂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬੀਜ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਝਾੜ ਸਾਰਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਮੁੱਖ ਹੈ ਗੀਤਾ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਸਮਝਾਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਹਨ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੈ ਵੀ ਬੜੀ ਸਧਾਰਨ ਗੱਲ। ਸਭਤੋਂ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਹੈ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਕਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ - ਮਨਮਨਾਭਵ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਹੀ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜੋ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਦੇ ਮਿੰਟ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਦੇ ਵੀ ਚੰਗਾ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਵਿਕਰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਇਹ ਬਾਪ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਾ ਨਿਰਾਦਰ ਹੈ, ਪੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸੱਕਣਗੇ, ਉਹ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਜਿਸਮਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਵੀ ਬਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਸੋਰਸ ਆਫ ਇਨਕਮ। ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ। ਕਈ ਪੜ੍ਹਦੇ - ਪੜ੍ਹਦੇ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਦੂਜਾ ਜਨਮ ਲੈ ਫੇਰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪਵੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹੋਗੇ, ਉਹ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਹੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ। ਕੀ - ਕੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਬਾਪ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਰੂਹ ਆਕੇ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰਗ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਧਨੀ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਮਾਇਆ ਕਈ ਵਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਧਨ ਦਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਛੋਟੀ - ਛੋਟੀ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜ੍ਹ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਨਿਧਨ ਦੇ ਹੋਏ ਨਾ। ਨਿਧਨਦਾ ਬਣਿਆ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰਾ ਬਣਕੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਨਾ ਕਰੋ। ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਬੜਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚਲੋ, ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਬੋਲੋ ਨਹੀਂ।

ਬਾਪ ਨੂੰ ਇਹੋ - ਇਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਅਹਿਲਾਵਾ, ਕੁਬਜਾਵਾ, ਭੀਲਣੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਉਧਾਰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭੀਲਣੀ ਦੇ ਬੋਰ ਖਾਓ। ਹੁਣ ਇਵੇਂ ਹੀ ਭੀਲਣੀ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਖਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਭੀਲਣੀ ਤੋਂ ਜਦੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਖਾਣਗੇ! ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਭੋਜਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਖਾਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਅਭੇਗਤਾ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਰੱਥ ਤਾਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਆਰਗਿਊ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣਾ ਸੇਫ਼ ਸਾਇਡ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦੀ। ਅੱਖਰ ਹੀ ਦੇ ਬੋਲੇ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਰੁਦ੍ਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਨਾਲ ਵਿਨਾਸ਼ ਜਵਾਲਾ ਨਿਕਲੀ ਤਾਂ ਰੁਦ੍ਰ ਭਗਵਾਨ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਰੁਦ੍ਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਕੋਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕਰਾਉਂਦੇ, ਬਾਪ ਹੀ ਸਥਾਪਨਾ,

ਵਿਨਾਸ, ਪਾਲਣਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਖੁਦ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੇਸ਼ ਪੈ ਜਾਵੇ। ਉਹ ਹੈ ਕਰਨਕਰਾਵਨਹਾਰ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਨਾਸ ਕਰੇ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸੰਕਰ ਕੁਝ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਗਾਇਨ ਹੈ ਕਿ ਸੰਕਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਨਾਸ। ਬਾਕੀ ਵਿਨਾਸ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪੇਹੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਜੋ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਚਿਅਤਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਸਭ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗੰਡ ਫਾਦਰ ਰਚਿਅਤਾ ਹੈ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਕ੍ਰਿਏਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਏਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਚੋਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਕਲਯੁੱਗ ਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਸਦੇ ਲਈ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਅਸਪੀਸ਼ਿਯਸ ਯੁਗ। ਭਗਵਾਨ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਹੈ, ਸਭਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਲਿਬੇਟਰ, ਗਾਇਡ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦੇ ਬਾਦ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲੇਗਾ, ਸਦਗਤੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਸ੍ਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸ੍ਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਕਿਉਂ ਗਾਇਆ ਜਾਵੇ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ, ਨਿਧਨ ਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਿਪਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕੀ ਕਰੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਖੁਦ ਮਾਲਿਕ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਫਲ ਦੇਣ। ਆਉਂਦਾ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਆਉਣ ਦੇ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਪ੍ਰਣਾ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕੁਝ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਗਊਮੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਇਸ ਮੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਨਾ ਕਿ ਜਾਨਵਰ ਦਾ। ਇੰਨਾ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਫੇਰ ਭਾਗੀਰਥ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਗਏ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਨੂੰ ਇੱਕਦਮ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਮੈਂ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ ਫੇਰ ਸਭਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਸੋਜ਼ ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਵੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਵਿਨਾਸ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ, ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ, ਰਾਮਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰੋ, ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰੋ। ਉਹ ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਲਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਕੇ ਸ੍ਵ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਸਭ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਰੂਪੀ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਨ, ਮੈਂ ਸ੍ਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ। ਰਾਮਰਾਜ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ।

ਤੁਸੀਂ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਹੁਣ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ। ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਾਂ ਫੇਰਨ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਦੀ ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਪ੍ਰੀਤ ਜੁਟਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਸ ਅਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਰੈਂਡਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਦੇ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਰਿਹਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਭਦਾ ਸਹਾਰਾ ਇੱਕ ਗੰਡ ਹੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਸਧਾਰਨ ਤੋਂ ਸਧਾਰਨ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਬਣੋਗੇ। ਇਹ ਸਕੂਲ ਹੀ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਦਾ, ਤਾਂ ਹੀ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਨਾਲ ਫੇਰ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਆਰਗਿਊ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬੋਲੋ, ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੀਆਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਛੱਡੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ਼ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਤੇਜ਼ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਜੇਰ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਕੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਵਾਲੇ ਵੀ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਦੇ ਹਨ। ਨੇਧਾ ਭਗਤੀ ਕਿੰਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਸਿਰ ਕੱਟਣ ਲੱਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨਕਾਰਕ ਹੈ। ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੋਨੋਂ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਟਾਈਮ ਵੇਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਧਿਆਨ ਆਦਿ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਵੱਡੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਲੜਾਈ ਦੇ ਵਕਤ ਨਿਊਜ਼ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਕੁਝ ਖ਼ਰਾਬੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕੁਝ ਸੁਣ ਨਾ ਸਕੇ। ਮਾਇਆ ਵੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਹਨ। ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਇਆ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੇਕਾਇਦੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕੁਝ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਝੱਟ ਬਾਬਾ ਬੋਲੇ ਉਤਾਰ ਦੇਣਗੇ। ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇੰਨਾ ਸਭ ਧਨ ਮਾਲ ਆਦਿ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਹੀ ਰੱਖੋ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਰੱਖੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਹੈ, ਸਭ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਕੀ ਕਰਣਗੇ? ਬਾਬਾ ਕੋਲ ਤਾਂ ਫੁਰੀ - ਫੁਰੀ (ਬੁੰਦ - ਬੁੰਦ) ਤਲਾਅ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਚਲੋ, ਹਾਸਪਿਟਲ ਕਮ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਖੋਲੋ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਆਕੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਸਕੇ। ਤਿੰਨ ਪੈਰ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਪਰ 3 ਪੈਰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਵੇਦਾਂ - ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਹਨ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੇ। ਬਾਬਾ ਕੋਈ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਖੇਡ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵੀ ਖੇਡ ਨਾ। ਖੇਡ ਦੀ ਅਸੀਂ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ, ਗਿਆਨ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਹ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਲੱਭਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਰਾਜਾਈ ਰੱਖੀ

ਹੈ ਕੀ? ਜਪਾਨੀ ਲੋਕੀ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਉਹ ਫੇਰ ਸੂਰਜ ਦੀ ਬੈਠ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਰਗਿਊ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਗੱਲ ਹੀ ਇੱਕ ਸੁਣਾਓ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗੇ। ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਪਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਕੋਈ ਮੰਨਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਹਨ।

ਬੱਚੇ, ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਕ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਇੱਕ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖਧਾਮ ਬਾਕੀ ਦੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਚੇਤੰਨ ਲਾਇਟ ਹਾਊਸ। ਹੁਣ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਹੈ - ਭਾਰਤ ਦੀ ਲਾਇਟ ਹਾਊਸ.....ਪਰ ਉਹ ਕੋਈ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਮਝਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਲਾਇਟ ਹਾਊਸ ਹੋ ਨਾ। ਪੇਟਰ ਉਤੇ ਲਾਇਟ ਹਾਊਸ ਸਟੀਮਰ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਭਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹੋ ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਧਾਮ ਦਾ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਬੋਲੋ - ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਤਾਂ ਸਭਦਾ ਇੱਕ ਹੈ ਨਾ। ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਜਾਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਮੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ, ਅਸੀਂ ਸਭ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਹਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮ:। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਬਾਪ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਰਾਜਾਈ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਖੋਹ ਨਾ ਸਕੇ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਇਹ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਤੇਜ਼ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਕੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੈ। ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਦੀ ਆਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਟਾਈਮ ਵੇਸ਼ੁ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
2. ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਨਾਲ ਵੀ ਆਰਗਿਊ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀਧਾਮ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਨਿਮਿਤ ਭਾਵ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਭਵ :
ਨਿਮਿਤ ਭਾਵ - ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਵੈ ਸਫਲਤਾ ਦਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਮਿਤ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਨਹੀਂ। ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਅਰਥਾਤ ਹਰ ਕਦਮ ਬਾਪ ਦੇ ਕਦਮ ਤੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ। ਹਰ ਕਦਮ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਮੱਤ ਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਜਿਤਨਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ, ਸਵੈ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਹੀ ਸਮਰਥ ਬਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮਰਥ ਆਤਮਾ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਸਵੈ ਵੀ ਸਦਾ ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਦਵਾਉਣ।

ਸਲੋਗਨ:- ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਵੈ ਨੂੰ ਆਫਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਆਫਰੀਨ ਮਿਲਦੀ ਰਹੇਗੀ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਪਾਸ ਵਿਚ ਆਨਰ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਕਿੱਥੇ ਨਾ ਭੱਟਕੇ , ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇ , ਦੇਹ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉੱਚ ਪੱਦ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਮੰਜਿਲ ਕਿਹੜੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਆਤਮਾ ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਮਰਕੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਬਣੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ, ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਬਿਲਕੁਲ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇ - ਇਹੀ ਹੈ ਉੱਚੀ ਮੰਜਿਲ। ਨਿਰੰਤਰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਅਵਸਥਾ ਬਣ ਜਾਵੇ - ਇਹ ਵੀ ਵੱਡੀ ਮੰਜਿਲ। ਇਸ ਨਾਲ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗੇ।
- ਗੀਤ:-** ਤੂੰ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ.....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੁਣ ਇਹ ਗੀਤ ਵੀ ਗ਼ਲਤ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਪਿਆਰ ਦਾ ਕੋਈ ਲੋਟਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਲੋਟਾ, ਗੰਗਾ ਜਲ ਆਦਿ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਮਹਿਮਾ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਂਗ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਰਾਇਟ। ਬਾਪ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਇਸ ਵਕਤ ਅਸੀਂ ਬਰੇਬਰ ਚੇਤੰਨ ਦਿਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਦੇ ਭਾਤੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਹੈ ਜੜ ਦਿਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ ਚੇਤੰਨ ਦਿਲਵਾੜਾ। ਇਹ ਵੀ ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਜਿੱਥੇ ਜੜ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ ਉੱਥੇ ਚੇਤੰਨ ਆਕੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਬਰੇਬਰ ਇਹ ਗੰਡ ਫਾਦਰਲੀ ਯੁਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਯੁਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਬਰੇਬਰ ਚੇਤੰਨ ਦਿਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਹੈ। ਇਹ ਦਿਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਤੁਹਾਡਾ ਐਕੁਰੇਟ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਉਪਰ ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਹੈ, ਥੱਲੇ ਆਦਿ ਦੇਵ ਆਦਿ ਦੇਵੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ - ਬ੍ਰਹਮਾ, ਫੇਰ ਸਰਸ੍ਵਤੀ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਬੇਟੀ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਗੋਪ - ਗੋਪੀਆਂ ਵੀ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਜੜ ਚਿੱਤਰ। ਜੇ ਪਾਸਟ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੇਰ ਚਿੱਤਰ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਝੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੇਂਟਿੰਗ, ਬਾਓਗ੍ਰਾਫੀ ਦਾ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਆਕੂਪੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਲਿਖੇ ਤਾਂ ਉਹ ਚਿੱਤਰ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਾ ਰਹੇ। ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਫਲਾਣੇ ਨੇ ਇਹ - ਇਹ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਜੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਕੂਪੇਸ਼ਨ, ਬਾਓਗ੍ਰਾਫੀ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਭਦੀ ਬਾਓਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਮੁੱਖ ਕਿਹੜੇ - ਕਿਹੜੇ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਹਨ? ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ ਭਗਵਾਨ। ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਵਤਰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਰ ਕਦੇ ਹੋਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੀ ਆਕੇ ਕੀਤਾ - ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਆਦਿ ਦੇਵ ਅਤੇ ਆਦਿ ਦੇਵੀ ਕੌਣ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਭੁਜਾਵਾਂ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਫਿਧੀ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਾਲ ਕਿੰਨੀ ਫਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - 100 ਭੁਜਾਵਾਂ, ਹਜ਼ਾਰ ਭੁਜਾਵਾਂ ਵਾਲਾ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਜਾਂ ਸ਼ੰਕਰ ਦੇ ਲਈ ਇੰਨੀ ਭੁਜਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਲਈ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਹੀ ਸਾਰੀ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਕੋਈ ਬਾਵਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਜ਼ਾਰ ਭੁਜਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਪਰ ਅਰਥ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀਆਂ ਕਿੰਨੀ ਭੁਜਾਵਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਭੁਜਾਵਾਂ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਪਰ ਆਕੂਪੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਤਾਂ ਬਾਹਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਬਾਹਵਾਂ ਸਰੀਰ ਦੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੰਨੇ ਕਰੋੜ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭੁਜਾਵਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਹੋਈਆਂ? ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸਮਝ ਜਾਵੇ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਣੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਇੱਕ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਫੇਰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਵੀ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਅਥਾਹ ਪੁਆਇੰਟਸ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੰਨੀ ਸਭ ਪੁਆਇੰਟਸ ਤਾਂ ਯਾਦ ਰਹਿ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਤੰਤ (ਸਾਰ) ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤੰਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਮਨਮਨਾਭਵ।

ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਹ ਹੈ ਰਚਨਾ। ਰਚਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਸਭਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇਣਗੇ, ਘਰ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਦਾ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ ਹੈ ਹੀ ਸਾਈਲੈਂਸ ਹੋਮ। ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੂਰੀ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਘਰ ਹੈ ਮੂਲਵਤਨ, ਜਿੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸੈਸੀਬੁਲ ਬੱਚੇ ਹੀ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੰਨਾ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਨਾ ਇੰਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਲਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮੁਰਲੀਆਂ ਵੀ ਸਭਦੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਦੇ ਜਾਓ ਤਾਂ ਇਸ ਸਾਰੇ ਹਾਲ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਫੇਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕਰ ਲਿਆ ਫੇਰ ਤੰਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੈਰਿਸਟਰੀ ਦਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕਰ ਲਿਆ, ਇੱਕ ਜਨਮ ਲਈ ਅਲਪਕਾਲ ਸੁੱਖ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ

ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਕਮਾਈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹ ਬਾਪ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਕਮਾਈ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਵੀ ਗੁਰੂ ਗੋਸਾਈ ਆਦਿ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਕਮਾਈ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਮਾਈ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਕਮਾਈ ਤਾਂ ਵੱਧਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਰਾਜਾਵਾਂ ਆਦਿ ਦੀ ਕਮਾਈ ਚੱਲਦੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਕਮਾਈ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਮਿੱਤਰ - ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਵੀ ਤਾਂ ਅਲਪਕਾਲ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਆਦਿ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ? ਪੂਰੀ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਿਆਂ ਮਿੱਠੂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਉਣ ਆਏ ਹਨ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਪਰ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ, ਫੇਰ ਪੱਦ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਚਾਹੀਦੇ ਨਾ। ਬੱਚੇ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਈ ਚੰਗੀ ਪ੍ਰਜਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਕਈ ਘੱਟ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਦਿਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਹੈ ਨਾ। ਜੇ ਪੁੱਜਯੋ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹੀ ਫੇਰ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਦਾ ਮਰਤਬਾ ਤਾਂ ਉੱਚ ਹੈ ਨਾ। ਫੇਰ ਵਾਮ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਵੀ ਰਾਜਾਈ ਜਾਂ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਸਾਹੁਕਾਰ ਤਾਂ ਹਨ। ਜਗਨਨਾਥ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਸਭਨੂੰ ਤਾਜ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਤਾਜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਜ ਵਾਲੇ ਰਾਜਾ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੁੱਖ ਸੰਪਤੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੰਪਤੀ ਘੱਟ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੀਰੇ ਦੇ ਮਹਿਲ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਮਹਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ - ਚੰਗਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਓ। ਰਾਜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਸਭ ਸੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਥੇ ਸਭਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹਨ, ਬਿਮਾਰੀ ਆਦਿ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹਨ, ਫੇਰ ਵੀ ਮਰਤਬੇ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਦੈਵ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹੋ, ਸੁਸਤ ਨਾ ਬਣੋ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇੰਨਾ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇੰਨੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਆਪਣੀ ਸਦਗਤੀ ਦੇ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਨਾ ਚੱਲਣ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਨਹੀਂ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਾਂਗੇ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਕੀ ਸਿੱਖਣਗੇ! ਸਿਖਕੇ ਹੋਸ਼ਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਕਹੇ ਇਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ ਪਰ ਆਤਮਾ ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਮਰਕੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਬਣੇ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ, ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਟ ਜਾਵੇ - ਇਹ ਹੈ ਉੱਚੀ ਮੰਜਿਲ। ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਅਵਸਥਾ ਬਣ ਜਾਵੇ - ਇਹ ਵੱਡੀ ਮੰਜਿਲ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੀ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਦੇਹ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਇਸ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਿਹਨਤ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸੱਪ ਨੂੰ ਵੀ ਅਕਲ ਹੈ ਨਾ - ਪੁਰਾਣੀ ਖ਼ਾਲ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਤੋਂ ਕਿੰਨਾ ਨਿਕਲਣਾ ਹੈ। ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਹੀ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ। ਇੱਥੇ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਟੁੱਟ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕਿੰਨਾ ਭਾਰੀ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਆਪ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ ਕਿ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਛੱਡ ਮੇਰਾ ਬਣੋ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਭਾਨ ਨਾ ਰਹੇ। ਮਾਇਆ ਇੱਕ - ਦੇ ਦੀ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਫ਼ਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਸਾਕਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਟਕਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਆਦਤ ਬੜੀ ਖ਼ਰਾਬ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਤਾਂ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਹੋ ਗਈ। ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ 5 ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਦੇਹ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਲਗਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਤੋਂ ਵੀ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਟਕਣਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਭਾਵੇਂ ਚਾਰਟ ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬਾਬਾ ਉਸ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਪਾਈ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਦੀ ਤਾਂ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਨਾ ਕਿੱਥੇ ਫ਼ਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਇਹ ਤਾਂ 5 ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਭੂਤ ਪੂਜਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭੂਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਚਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਵੀ ਸਭ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁਜਾਰੀ ਤੋਂ ਪੂਜਿਆ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ। ਆਤਮਾ ਜਦੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਾਵਨ ਮਿਲੇਗਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਆਤਮਾ ਜਦੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋ, ਰਜੋ, ਤਮੋ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਾਵਨ ਬਣਦੀ ਜਾਵੇਗੀ ਪਰ ਸ਼ਰੀਰ ਹੁਣ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਪੁਆਇੰਟਸ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇਗੀ ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ

ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਾਸ ਵਿੱਚ ਆਨਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਕਿੱਥੇ ਨਾ ਭੱਟਕੇ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਭਟਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣਗੇ ਉਹਨਾਂ ਹੀ ਪੱਦ ਮਿਲੇਗਾ। ਦੇਹ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਦੀ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਪਾਸ ਵਿੱਚ ਆਨਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਬਗ਼ੈਰ ਇਹ ਪੱਦ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇਗਾ! ਦੇਹ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰੇ। ਇਹ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹੈ ਨਾ।

ਇਹ ਬੜਾ ਵਿਚਿੱਤਰ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇਗਾ ਕਿ ਆਤਮਾ ਦੀ ਚੋਂਜ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਾਈ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਲੜਾਈ - ਝਗੜਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਲੜਦੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜਿਵੇਂ - ਜਿਵੇਂ ਪਤਿਤ ਬਣਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਰੀਰ ਵੀ ਪਤਿਤ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ - ਕੋਣ - ਕੋਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ! ਇਹ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਭੰਡਾਰਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਪਾਈ ਪੈਸੇ ਦਾ ਪੱਦ ਜਾਕੇ ਪਾਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਲਈ ਆਏ ਅਤੇ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਕੀ ਪੱਦ ਮਿਲੇਗਾ! ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਨੈਕਰ - ਚਾਕਰ ਆਦਿ ਸਭ ਬਣਨਗੇ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਲੜਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿੰਨੀ ਗੁਪਤ ਗੱਲ ਹੈ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਤੁਸੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਘਰ ਹੀ ਯਾਦ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਏ ਹਾਂ ਫੇਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ। ਆਤਮਾ ਕਿਵੇਂ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਿਸੀ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨਾਲ ਲਗਾਵ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਵੀ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਕਿਸੀ ਦੇ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਟਕਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ।

2. ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਲਈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਕਮਾਈ ਜਮਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸੈਸੀਬੁਲ ਬਣ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪੁਆਇੰਟਸ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਉਹ ਸਮਝਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੱਚੇ ਸਾਫ਼ ਦਿਲ ਦੇ ਅਧਾਰ ਨਾਲ ਨੰਬਰਵਨ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦਿਲਾਰਾਮ ਪਸੰਦ ਭਵ :
ਦਿਲਾਰਾਮ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਹੀ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਦਿਮਾਗ ਨਾ ਵੀ ਹੋਵੇ ਪਰ ਸੱਚੀ ਸਾਫ਼ ਦਿਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਨ ਲੈ ਲੈਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਦਿਮਾਗ ਤਾਂ ਬਾਪ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਰਚਿਅਤਾ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਨਾਲ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਸੱਚੀ ਸਾਫ਼ ਦਿਲ ਦੇ ਅਧਾਰ ਨਾਲ ਹੀ ਨੰਬਰ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਸੇਵਾ ਦੇ ਅਧਾਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿਲ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਦਿਮਾਗ ਵਾਲੇ ਨਾਮ ਕਮਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਦੁਆਵਾਂ ਕਮਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਭ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਭ ਚਿੰਤਨ ਅਤੇ ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਰੱਖਣਾ ਹੀ ਸੱਚਾ ਪਰੋਪਕਾਰ ਹੈ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਹੁਣ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਗ੍ਰਹਿਣ ਉਤਰ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਤੇ ਕਦੀ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ?
- ਉੱਤਰ:-** ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਲਾਇਫ਼ (ਜੀਵਨ) ਤੋਂ ਕਦੀ ਵੀ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੀਰੋ ਜਿਹਾ ਜਨਮ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸਦੀ ਸੰਭਾਲ ਵੀ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਜਿੰਨੇ ਦਿਨ ਜੀਉਗੇ, ਕਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ, ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਹੁੰਦਾ ਰਵੇਗਾ।
- ਗੀਤ:-** ਓਮ ਨਮੋ ਸਿਵਾਏ.....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅੱਜ ਗੁਰੂਵਾਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਹੋਗੇ ਸਤਿਗੁਰੂਵਾਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵੀ ਹੈ, ਸੱਤ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਵੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ। ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ੍ਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ - ਦਾਤਾ, ਫੇਰ ਬ੍ਰਿਖਪਤੀ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਮੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਝਾੜ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਅਰਥਾਤ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਤੋਂ ਹੁਬਹੂ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਝਾੜ ਵੀ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਫੁੱਲ 6 ਮਾਹ ਨਿਕਲਦੇ, ਫੇਰ ਮਾਲੀ ਲੋਕੀ ਜੜ ਕੱਢ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੁੱਲ ਨਿਕਲ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਬਾਪ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਅੱਧਾਕਲਪ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਅੱਧਾਕਲਪ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਦੇ ਆਕੇ ਗਾਰਡਨ ਆਫ਼ ਫਲਾਵਰਸ ਸਥਾਪਨ ਕਰਣਗੇ? ਦਸ਼ਾਵਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਵੀ ਹੈ, ਉਤਰਦੀ ਕਲਾਂ ਦੀਆਂ ਵੀ ਦਸ਼ਾਵਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਭਾਰਤ ਤੇ ਰਾਹੂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਦੇ ਦਾਨ ਤਾਂ ਛੁੱਟੇ ਗ੍ਰਹਿਣ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇ ਦਵੇ ਤਾਂ ਛੁੱਟੇ ਗ੍ਰਹਿਣ। ਹੁਣ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, 5 ਤੱਤਵਾਂ ਤੇ ਵੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨਵੀਂ ਫੇਰ ਪੁਰਾਣੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਪੁਰਾਣੀ ਨੂੰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਮਹਾਤਮਾ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਭਗਤੀ ਤਾਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਛੋਟੇਪਨ ਵਿੱਚ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਰਾਮਤੀਰਥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਪੁਜਾਰੀ ਸੀ ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਸੰਨਿਆਸ ਲਿਆ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਖਤਮ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਨਾ। ਭਾਰਤ ਪਹਿਲੇ ਸਭਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਦੇਵਤਾ ਵਾਮ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਰੁਵੇਕ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸੂਰਗ ਦੀ ਸਾਮਗ੍ਰੀ, ਸੈਨੇ ਦੇ ਮਹਿਲ ਆਦਿ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਨਵੇਂਸਿਰੇ ਬਣਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਡਿਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਪਦ੍ਰਵ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਰਾਵਣਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਅਸੁਰਾਂ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਯੁੱਧ ਵਿਖਾਈ ਹੈ, ਪਰ ਦੇਵਤਾ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਉੱਥੇ ਲੜਾਈ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੀ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਪਾਂਡਵ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਕੈਰਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਲੜਾਈ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਭ ਹਨ ਗਪੌੜੇ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਅਥਾਹ ਪੱਤੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕੋਈ ਕੱਢ ਸਕਦੇ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਆਤਮਾ ਹੀ ਸੁਣਕੇ ਕੰਧਾ ਹਿਲਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਚੰਗੇ ਜਾਂ ਬੁਰੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਆਰਗਨਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਆਰਗਨਜ਼ ਚਾਹੀਦੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਮਝਾਵਾਂ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨਾ। ਮਧੁਬਨ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਉਹ ਹੈ ਨਾ, ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠਣ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਸਭ ਤਾਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਆਪਣੀ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸਰਵਿਸ ਆਦਿ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਾਗਰ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਧਾਰਨਾ ਕਰ ਫੇਰ ਜਾਵੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਿਵੇਂ ਕਰਣਗੇ? ਯੋਗੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨੀ ਤੂੰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੌਂਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਜਾਕੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਈਏ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹਨ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ, ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ। ਡਿਟੀਜ਼ਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹੋਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਦੇ ਹੋ, ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਪਰਛਾਇਆ ਇਸ ਪਤਿਤ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾ ਆ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਦੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਘਰ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਸਫ਼ਾਈ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਸਫ਼ਾਈ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਧਨ

ਹੀ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਵੱਡੀ ਜਾਂ ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਵੱਡੀ? (ਅੰਬਾ) ਅੰਬਾ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਲਕਸ਼ਮੀ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੀ ਮਾਲਿਕ ਅਤੇ ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਜਿਸਨੂੰ ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਫੇਰ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਪੱਦ ਉੱਚ ਹੈ, ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਪੱਦ ਘੱਟ ਹੈ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚੋਟੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸਭਤੋਂ ਉੱਚ। ਤੁਹਾਡੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ - ਸਰਸ੍ਵਤੀ, ਜਗਤ ਅੰਬਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ? ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ। ਉੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਧਨਵਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਰਾਜ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਗਰੀਬ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਗਤਅੰਬਾ ਦੀ ਤਾਂ ਸਦੈਵ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਉਦੋਂ ਅੰਬਾ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਓ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ, ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਹੋ ਨਾ। ਸਭਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਕੇ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਧਨ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਤਾਂ ਸਭ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਰੱਖਣਗੇ, ਤਾਂ ਸਭਤੋਂ ਉੱਚ ਮਰਤਬਾ ਤੁਹਾਡਾ ਹੁਣ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਬਾਪ ਦੇ ਆਕੇ ਬੱਚੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ, ਫੇਰ ਹੋਣਗੇ ਦੈਵੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਮਨੋਕਾਮਨਾਵਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਲਈ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਾਮਨਾ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਭ ਮਨੋਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਆਸੁਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਬੱਚੇ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਕਾਇਦੇਸਿਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਤੁਸੀਂ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਹਾਰ ਖਾਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਤ ਵੀ ਪਾਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ਼ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਮੈਨਰਸ ਵੀ ਸਿਖਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਜਿਹੇ ਮੈਨਰਸ ਨਹੀਂ ਸਿਖਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਸ੍ਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ.....ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਇਸ ਲਾਇਫ਼ ਤੋਂ ਕਦੀ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੀਰੋ ਜਿਹਾ ਜਨਮ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਸੰਭਾਲ ਵੀ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਿਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਜਿੰਨੇ ਦਿਨ ਜੀਵੋਗੇ ਸੁੱਖੀ ਰਹੋਗੇ। ਕਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ, ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਸਤਿਯੁਗ ਕਦੇ ਆਵੇਗਾ? ਇਹ ਬਹੁਤ ਗੰਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਅਰੇ, ਪਹਿਲੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਤਾਂ ਬਣਾਓ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਹ ਹੈ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਯਾਦ। ਇੱਕ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨਾ, ਉਹ ਹੈ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਭਗਤੀ, ਸਤੋਪਧਾਨ ਭਗਤੀ। ਫੇਰ ਦੈਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਉਹ ਹੈ ਸਤੋ ਭਗਤੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਹੇ ਲਿਬ੍ਰੇਟਰ, ਹੇ ਗਾਇਡ.....ਇਹ ਆਤਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਨਾ।

ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਹੁਣ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ - ਹੇ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਆਓ, ਆਕੇ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁਡਾਓ, ਲਿਬ੍ਰੇਟ ਕਰੋ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਓ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਫੇਰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਸਾਥ ਹੁਣ ਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਸਾਥ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਸਾਥ ਹੈ। ਬਸ, ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ - ਜਿਵੇਂ ਜੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਣਗੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਫੇਰ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਪਾਉਣਗੇ। ਸਮਝ ਤਾਂ ਬਾਪ ਬਹੁਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਉੱਡਣ ਦੇ ਪੰਖ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਪੰਖ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਨੂੰਧਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਨਾ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਰਿਚੈ ਹੈ, ਨਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਹੈ। ਉਦੋਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਜੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਹੀ ਆਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਨੂੰ ਸੋਲ ਰਿਯਲਾਇਜੇਸ਼ਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾ ਹੈ ਅਜਬ ਸਿਤਾਰਾ.....ਪਰ ਆਤਮਾ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸਟਾਰ ਹੈ, ਸਟਾਰ ਨੂੰ ਕੀ ਵੇਖਾਂਗੇ? ਟੀਕਾ ਵੀ ਸਟਾਰ ਦਾ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਟਾਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਹੈ ਸਟਾਰ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਸ੍ਵਾਰਸ ਹੋ, ਬਾਕੀ ਉਹ ਸੂਰਜ, ਚਾਂਦ, ਸਿਤਾਰੇ ਤਾਂ ਮਾਂਡਵੇ ਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਉਹ ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਾਬਾ ਵੀ ਸਭ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਸੂਰਜ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮ:., ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮ: ਕਹਿਕੇ ਪਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ। ਇੰਨੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਨ ਪੁੱਜਣ ਤਾਂ ਫੇਰ ਨੰਬਰਵਨ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਨੰਬਰ ਤਾਂ ਗਿਣਾਂਗੇ ਨਾ। ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਦੇ ਵੀ ਨੰਬਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਸਭਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਇੰਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਛੋਟੇ - ਵੱਡੇ ਸਭਦੀ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਭਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ

ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਆਵਾਂਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਕੀ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ - ਪ੍ਰਲਏ ਹੋਈ, ਜਲਮਈ ਹੋ ਗਈ ਫੇਰ ਪਿਪਲ ਦੇ ਪਤੇ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਇਆ.....ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਾਗਰ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਗਰੁਭ ਮਹਿਲ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਗਰੁਭ - ਜੇਲ੍ਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਭੋਗਣਾ ਗਰੁਭ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਵੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਪੌੜੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ? ਬੋਲੇ, ਹੋਰਾਂ ਦੇ 84 ਜਨਮ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਧਰਮ ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਹਿਸਾਬ ਕੱਢੋ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਜਨਮ ਲਏ ਹੋਣਗੇ। ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਪੌੜੀ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਵਿਖਾਈ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਈਆਂ ਹਨ। ਨਕਸ਼ਾ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ - ਲੰਡਨ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਫਲਾਣਾ ਸ਼ਹਿਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਕਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਇਹੀ ਦੱਸੇ ਕਿ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਇਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ ਅਤੇ ਫੇਰ ਪਾਵਨ ਬਣ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਕਤ ਮਿਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪੱਕੀ ਟੇਵ (ਆਦਤ) ਪੈ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਦਿੱਲੀ ਤੱਕ ਪੈਦਲ ਜਾਓ ਤਾਂ ਵੀ ਥਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੱਚੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਦੇਹ ਦਾ ਭਾਣ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ, ਫੇਰ ਥਕਾਵਟ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਹੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖੇ ਜਾਣਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਦੇਹ - ਭਾਣ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਕਮਾਈ ਜਮਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਗਿਆਨੀ ਤੂੰ ਆਤਮਾ ਬਣ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਬਾਪ ਤੋਂ ਜੋ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ। 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇ ਰਾਹੂ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮਨਸਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਸਹਿਯੋਗੀ ਭਵ :
ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ, ਤਮੋਗੁਣੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਵਾਇਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਖੁਨੇ ਨਾਹਕ ਵਾਯੂਮੰਡਲ, ਵਾਇਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਵੈ ਨੂੰ ਸੇਫ਼ ਰੱਖਣਾ, ਹੋਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇਣਾ, ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਨਵੀਂ ਰਚਨਾ ਦਾ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਕਰਨਾ - ਇੰਨਾ ਸਭ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਨਸਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਮਨਸਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਸਵੈ ਦੀ ਅੰਤ ਸੁਹਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਮਨਸਾ ਸ਼ਕਤੀ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਸ਼ਕਤੀ, ਇੱਕ ਦੇ ਨਾਲ ਲਾਈਨ ਕਲੀਅਰ - ਹੁਣ ਇਸਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣੋ ਉਦੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣ ਬੇਹੱਦ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਨਿਰਡਰਤਾ ਅਤੇ ਨਮ੍ਰਤਾ ਹੀ ਯੋਗੀ ਵਾ ਗਿਆਨੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਹੈ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਬਾਪ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹੀ ਸੁਣੇ , ਆਸੁਰੀ ਗੱਲਾਂ ਨਾ ਸੁਣੇ , ਨਾ ਬੋਲੇ , ਹਿਅਰ ਨੇ ਇਵਿਲ , ਸੀ ਨੇ ਇਵਿਲ .....

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਹੋਇਆ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹਾਂ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹਾਂ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹੀ ਭੁਲਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ?

ਉੱਤਰ:- ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਯਾਦ ਕੀਤਾ - ਇਸ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਦੋਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਉਦੋਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਨੇ ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਟੀਚਰ ਆਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਸਿੱਖਿਅਕ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਪਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਕਾਇਦਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਾਣ ਗਏ ਕਿ ਟੀਚਰ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਬਾਪ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਮਾਇਆ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਕਦੀ ਭੁਲਾਉਂਦੀ ਨਹੀਂ। ਬੱਚਾ ਕਦੀ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਧਨ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਆਪ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬਾਪ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤਾਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਉਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਭੁਲਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ। ਜੇ ਬਾਪ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹੀ ਸੁਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਜੋ ਬਾਂਦਰਾਂ ਦਾ ਖਿਡੌਣਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹਿਅਰ ਨੇ ਇਵਿਲ, ਸੀ ਨੇ ਇਵਿਲ.....ਇਹ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਸੁਰੀ ਗੱਲਾਂ ਨਾ ਬੋਲੋ, ਨਾ ਸੁਣੋ, ਨਾ ਵੇਖੋ। ਹਿਅਰ ਨੇ ਇਵਿਲ.....ਇਹ ਪਹਿਲੇ ਬਾਂਦਰਾਂ ਦਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਨਲਿਨੀ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾ ਸੁਣੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੀ ਕਿੰਨੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਭਗਤ ਦੇ ਅੱਗੇ ਧੂਫ਼ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਰਾਮ ਦੇ ਭਗਤ ਨੱਕ ਬੰਦ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਵੀ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰਾਮ ਵੰਸ਼ੀ। ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਸਾਰੀ ਰਾਵਣ - ਵੰਸ਼ੀ। ਇੱਥੇ ਧੂਫ਼ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਕੀ ਗਤੀ ਹੋਈ ਹੈ! ਠੀਕਰ ਭਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਠੀਕਰ ਬੁੱਧੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਪੱਥਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਜੋ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਹਾਂ, ਯਥਾਰਤ ਤਰ੍ਹਾਂ (ਅਸਲ ਤਰ੍ਹਾਂ) ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਥਾਰਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਰਾ ਪਾਰੂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਥਾਰਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਕੇ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਪਰ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਾਪ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵੱਡੀ, ਸਾਡੀ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਭਾਵੇਂ ਬਾਪ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੈ ਪਰ ਆਤਮਾ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਨੰਬਰਵਾਰ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜ਼ੀਰੇ ਮਾਰਕ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਮਾਰਕਸ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਏ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਵੀ ਚਿੰਤਰ ਹਨ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਵੀ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਿਅਰ ਨੇ ਇਵਿਲ.....ਇਸ ਆਸੁਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲੈਣੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਉਠਕੇ ਮਾਲਾ ਫੇਰਦੇ ਹਨ। ਸਵੇਰੇ ਦਾ ਮਹੂਰਤ ਚੰਗਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਮਹੂਰਤ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਭੋਜਨ ਦੀ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ, ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਭੋਜਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਾਕੁਮਾਰੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਕੁਮਾਰੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੋਣਗੀ ਨਾ। ਬ੍ਰਾਹਮ ਤਾਂ ਤੱਤਵ ਹੈ, ਰਹਿਣ ਦਾ ਠਿਕਾਣਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਲਾਹਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਫੇਰ ਸਭਦੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣ ਪਏ ਹੋ। ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੀ

ਹੈ, ਚੱਕਰ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੱਕਰ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਚੱਕਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਹੀ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਉਪਰ ਬਹੁਤ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਰਾਤ ਦੇ ਬਾਦ ਦਿਨ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿ ਰਾਤ ਦੇ ਬਾਦ ਦਿਨ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਕਲਯੁੱਗ ਦੇ ਬਾਦ ਸਤਿਯੁਗ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਪਾਰੂਧਾਰੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਨਾਟਕ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਹੀ ਠਹਿਰਿਆ ਨਾ। ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਈ ਸੈਕਿੰਡ ਉਹੀ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਘੱਟ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਨਾਪਸ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਟੀਚਰ ਵੀ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ! ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾਂ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਇਸ ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਸਵੈ ਭਗਵਾਨ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਲਯੁੱਗ ਨੂੰ ਬਦਲਕੇ ਸਤਿਯੁਗ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸੰਗਮਯੁਗੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿ ਮੈਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵੇਹਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਲਈ, ਸਹਿਜ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ। ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਉਹ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ, ਕਿੱਥੇ ਇਹ ਕਲਯੁੱਗੀ ਪਤਿਤ। ਇਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਹਿਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਇਹ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ ਫੇਰ ਕਿੱਥੇ ਗਏ? ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਬਾਦ ਜ਼ਰੂਰ ਤ੍ਰੇਤਾ, ਦਆਪਰ, ਕਲਯੁੱਗ ਹੋਇਆ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜ ਸੀ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ.....ਇਹ ਸਭ ਨਾਲੇਜ਼ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਨ, ਜ਼ਰੂਰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਉਹ ਫੇਰ ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਰਚਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮੁੱਖ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਤਾਂ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਇਬਲ ਬਣ ਗਿਆ। ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਾਇਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ, ਸ੍ਰਵ ਦਾ ਲਿਬ੍ਰੇਟਰ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਇੱਕ ਬਾਪ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੋ ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਰਹਿਮ ਕਰੋ। ਫਾਦਰ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸਾਰੇ ਵਰਲਡ ਦਾ ਫਾਦਰ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰਵ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਲਿਬ੍ਰੇਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਹੁਣ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀ, ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਆਇਰਨ ਏਜਡ ਵਰਲਡ। ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਸੀ ਨਾ, ਫੇਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜ਼ਰੂਰ। ਇਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਵਰਲਡ ਵਾਰ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਨੇਕ ਕੁਦਰਤੀ ਆਪਦਾਵਾਂ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਕਤ ਤਾਂ ਇਹੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਿੰਨੀ ਟ੍ਰਿਪੀ ਨੂੰ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਭਗਵਾਨ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਭ ਨੂੰ ਚੈਲੇਂਜ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਨਾਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਸੁਣਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨੰਬਰਵਨ ਅਵਗੁਣ ਹੈ - ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਦਾ, ਜੋ ਕਿੰਨਾ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੀ ਕੁਸ਼ਤੀ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਵੀ ਮਾਇਆ ਦਾ ਤੂਫਾਨ ਡਿਗਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਇਰਨ ਏਜ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਕਾਲਾ ਮੂੰਹ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਂਵਰਾ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸੱਪ ਨੇ ਡੱਸਿਆ ਤਾਂ ਸਾਂਵਰਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਜ਼ਤ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਸਾਂਵਰਾ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਾਲਾ ਮੂੰਹ ਵਿਖਾਉਣ ਨਾਲ ਇਜ਼ਤ ਚਲੀ ਜਾਵੇ। ਤਾਂ ਦੂਰਦੇਸ਼, ਨਿਰਾਕਾਰ ਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਇਰਨ ਏਜਡ ਦੁਨੀਆਂ, ਕਾਲੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਗੇਰਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੇਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਰੂਪ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਸੰਤ ਵੀ ਹੈ। ਤੇਜੇਮਏ ਬਿੰਦੀ ਰੂਪ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਵੀ ਹੈ। ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਕੀ ਹੈ, ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਆਤਮਾ। ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਸੇ ਮਿਲਕੇ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ। ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਅਰਥਾਤ ਸਭਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੁਵਵਿਆਪੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਭ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੋ ਗਏ। ਫੇਰ ਉਸ ਇੱਕ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ? ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਦਾ ਕੰਟ੍ਰਾਸਟ ਬੈਠ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਪਹਿਲੇ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਿਨ ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ, ਫੇਰ ਹੈ ਦਆਪਰ - ਕਲਯੁੱਗ ਰਾਤ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੱਠਯੋਗੀ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਨਾ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਸਮਝਾ ਸੱਕਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਹੁਣ ਰਾਜਯੋਗ ਕੌਣ ਸਿਖਾਵੇ? ਜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ। ਨਿਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰੂ ਦਾ ਧਰਮ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ, ਉਹ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰੂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕਿਵੇਂ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਇਜ਼ ਟਰੁਥ। ਬਾਪ ਹੀ ਸੱਚ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ ਇਸਲਈ

ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਆਕੇ ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਓ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਤ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਨਾ। ਅੱਗੇ ਤੁਸੀਂ ਝੂਠੀ ਕਥਾਵਾਂ ਸੁਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚੀ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਝੂਠੀ ਕਥਾਵਾਂ ਸੁਣਦੇ - ਸੁਣਦੇ ਕੋਈ ਨਾਰਾਇਣ ਤਾਂ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਫੇਰ ਉਹ ਸੱਤ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ? ਮਨੁੱਖ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸੂਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਪਰ ਕਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ - ਸੰਕਰ ਨੂੰ ਮਿਲਾਕੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਪੁਰਾਣ ਵੀ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ, ਫੇਰ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਪੁਰਾਣ ਵੱਡਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਮਨਮਨਾਭਵ। ਇਹ ਅੰਖਰ ਗੀਤਾ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਦੂਜੇ ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ੍ਵਸ਼ਾਸਤ੍ਰਮਈ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਗੀਤਾ। ਸ਼੍ਰੋਸ਼ਠ ਮੱਤ ਹੈ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਦੀ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਵੀਂ ਸ਼੍ਰੋਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਹੈ ਭ੍ਰਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਸ਼੍ਰੋਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਵਰਸਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮੰਗਦੇ ਵੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਧਨ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਬੱਚਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਹਿਣਗੇ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਦਿੱਤਾ। ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੋਇਆ ਨਾ ਫੇਰ ਸਭ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ? ਹੁਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੇ ਫੇਰ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ ਉਦੋਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ। ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਬੜੀ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਪਣੀ ਉੱਨਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਚਾਰਟ ਕੋਈ ਵਿਰਲੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹੈ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਭਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਸਭ ਭੂਤ ਭੱਜਣਗੇ, ਬੜੀ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਆਸੁਰੀ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ।

2. ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪਾਰ੍ਵਧਾਰੀ ਹਾਂ, ਇਹ ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਏ ਸੈਕਿੰਡ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਪਾਸਟ ਹੋਇਆ ਉਹ ਫੇਰ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ.....ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਾਲਬੁੱਧੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ਼੍ਰੋਸ਼ਠ ਵਿ੍ਤੀ ਦੁਆਰਾ ਵਿ੍ਤੀਆਂ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਭਵ :
ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਵਿ੍ਤੀ ਦੁਆਰਾ ਵਿ੍ਤੀਆਂ ਨੂੰ, ਸੰਕਲਪ ਦੁਆਰਾ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੋ, ਇਸਦੀ ਰਿਸਰਚ ਕਰੋ। ਜਦੋਂ ਇਸ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸੇਵਾ ਸਵੈ ਕਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਇਸਦਾ ਪਲੈਨ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਜਿਗਿਆਸੂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵੱਧਣਗੇ, ਮਦੇਗਰੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵੱਧੇਗੀ, ਮਕਾਨ ਵੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ - ਸਭ ਸਿੱਧੀਆਂ ਸਹਿਜ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਵਿ੍ਧੀ - ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਕਤ ਨੂੰ ਸਫਲ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਵਕਤ ਦੇ ਧੋਖੇ ਤੋਂ ਬੱਚ ਜਾਵੇਗੇ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਹਾਸਪਿਟਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਏਵਰਹੇਲਦੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ , ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠੋ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਕਿਹੜਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ?

ਉੱਤਰ:- ਬਾਪ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੀ ਸਾਕਾਰ ਜਾਂ ਆਕਾਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋ, ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਵੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਾਪ ਦਾ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ ਦੇ ਬਾਦ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਬਾਪ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਫ਼ਾਦਰ ਨੂੰ ਕਦੀ ਸ੍ਰਵਣਿਆਪੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਬੱਚੇ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਕਾਰ ਜਾਂ ਆਕਾਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋ, ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਹੈ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਫੁਰਸਤ ਸਦੈਵ ਹੈ। ਬਾਪ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਡੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋਣਗੇ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਇਹ। ਧੰਧੇ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਮਨਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹਾਂ, ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਆਦਿ ਸਭ ਸਾਧਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਧਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ। ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਨਾ ਹੋਵੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਤਾਂ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਹ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਹੈ। ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਝੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਆਏ ਉਦੋਂ ਸਮਝਾਵੇ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸਟਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸੂਖਸ਼ਮ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਜਦੋਂ ਆਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਹਾਸਪਿਟਲ ਹੈ ਨਾ - ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਏਵਰਹੇਲਦੀ ਹੋਣ ਦੀ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ, ਕਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਹੀ ਸਾਰਾ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਮੈਂ ਕਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੀ ਹਾਂ। ਇੰਨੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ੀ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਕੌਣ - ਕੌਣ ਕਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੇ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋਣਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। 84 ਜਨਮ ਜੇ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਸੀ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਸਭਦੇ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਸਭ ਧਰਮ ਇਕੱਠੇ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਉਂ ਬੈਠ ਕੱਢੀਏ? ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣੇ - ਫਲਾਣੇ ਵਕਤ ਤੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸਦੀ ਫ਼ੇਰ ਫਿਰੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤਾਂ ਹੋਣੇ ਹੀ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਜਦੋਂ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਫ਼ੇਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਸਤਿਯੁਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਫ਼ੇਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਰਾਜ ਕਰਾਂਗੇ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚ ਮਰਤਬਾ ਲੈਣਾ ਹੈ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮਾਚਾਰ ਵੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਇੰਨਾ ਵਕਤ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਕਈ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਸਮਾਚਾਰ ਲੱਜਾ ਦੇ ਮਾਰੇ ਦਿੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ। ਪਰ ਪਤਾ ਤਾਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਟੀਚਰ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜੇਕਰ ਪੜ੍ਹੋਗੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਲੇਕਿਨ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਵੀ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸਕੂਲ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਬਿਠਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਫ਼ੇਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਮਹਾਂਰਥੀ ਚਾਹੀਦੇ, ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗਾਇਡਸ ਵੀ ਖੜੇ ਰਹਿਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਰਿਸ਼ੀਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੇਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਇੰਨਾ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਫਸਟ ਗ੍ਰੇਡ, ਸੈਕਿੰਡ ਗ੍ਰੇਡ, ਥਰਡ ਗ੍ਰੇਡ ਸਭ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਖਾਤਿਰੀ ਤਾਂ ਸਭ ਕਰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਇਹ ਕਾਇਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਾਂ ਟੀਚਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਸਭਤੋਂ ਵੱਡੀ ਖਾਤਿਰੀ ਹੈ। ਨਾਮ ਕੱਢਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਜਾਂ ਖਾਤਿਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਫਲਾਣਾ ਧਨਵਾਨ ਹੈ, ਰਿਲੀਜ਼ਿਅਸ ਮਾਈਂਡਡ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਖਾਤਿਰੀ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬਰੋਬਰ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ, ਪਰ ਫ਼ੇਰ ਬੋਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਦੱਸੋ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦੇਣਗੇ ਸ੍ਰਵਣਿਆਪੀ ਹੈ। ਬਸ ਇੱਕਦਮ ਥੱਲੇ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ

ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਸਭਤੋਂ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ ਭਗਵਾਨ, ਉਹ ਹੈ ਮੂਲਵਤਨ ਵਾਸੀ। ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਹਨ ਦੇਵਤਾ। ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖ। ਤਾਂ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਹਿਰਿਆ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਜੋ ਹੀਰੇ ਮਿਸਲ ਸੀ ਉਹ ਕੋੜੀ ਮਿਸਲ ਬਣ ਪਏ ਹਾਂ ਫੇਰ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਥੱਲੇ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਪਛਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਛਾਣ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਪਛਾਣ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸਭਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਢੇਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਪਛਾਣ ਮਿਲੇਗੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਮੁੱਖ ਚਿੱਤਰ ਹੈ ਹੀ ਇਹ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ, ਗੋਲਾ, ਝਾੜ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਅੱਛਾ, ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੀ ਸੀ? ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਹੈ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਪ੍ਰਜਾ ਤੇ ਰਾਜ। ਹੁਣ ਰਾਜਾਈ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਾਜਾ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਉਹ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਹਨ ਪਰ ਕਈ ਪੈਸਾ ਦੇਕੇ ਵੀ ਟਾਇਟਲ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮਹਾਰਾਜਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਟਾਇਟਲ ਖਰੀਦ ਕੇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਪਟਿਆਲਾ ਦਾ ਮਹਾਰਾਜਾ, ਜੋਧਪੁਰ, ਬੀਕਾਨੇਰ ਦਾ ਮਹਾਰਾਜਾ.....ਨਾਮ ਤਾਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਨਾਮ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਚਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਪਵਿੱਤਰ ਮਹਾਰਾਜੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਹਨ ਅਪਵਿੱਤਰ ਮਹਾਰਾਜੇ। ਅੱਖਰ ਚਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਕਿੰਨੇ ਰਾਜ ਲਿਆ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਰਾਜਾਈ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ - 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ। ਉਹ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਇਸੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬੈਰਿਸਟਰ ਆਦਿ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹਕੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਵੱਡੇ ਮਹਿਲ ਹਨ ਪਰ ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਤਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੇਰੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਅਰਥਵੇਕ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਾਰੀਗਰ ਲਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ - ਦੋ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਖੜਾ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਰਕੇ 8-10 ਵਰ੍ਹੇ ਲਗੇ ਪਰ ਇੱਥੇ ਦੇ ਲੇਬਰਸ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਦੇ ਲੇਬਰਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਫਰਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਨਵੀਂ - ਨਵੀਂ ਇਨਵੇਸ਼ਨ ਵੀ ਕੱਢਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਕਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸਾਇੰਸ ਦਾ ਵੀ ਜੋਰ ਹੈ, ਸਭ ਕੁਝ ਤਿਆਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਝੱਟ ਫਲੈਟ ਤਿਆਰ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਲਦੀ - ਜ਼ਲਦੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਸਭ ਨਾਲ ਚਲਣੇ ਹਨ। ਸੰਸਕਾਰ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਸਾਈੰਸ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਵੀ ਚੱਲਣਗੇ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਵੀ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ ਕਰ ਫੇਰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ? ਤੁਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦਾ ਸਿਰ ਤੇ ਬੋਝਾ ਹੈ। ਪੇੜੀ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਇੱਕ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਉਨ੍ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਤਾਕਤ ਮਿਲੇਗੀ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਰਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖੇ ਹਨ ਪਰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਨੰਬਰਵਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮਝੋ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਉੱਥੇ ਲੱਗਾ ਰਵੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਸਿੱਖਦਾ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਫੇਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨੂੰ। ਉਹ ਆਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹਨ। ਸਭ ਅਕਾਲਮੂਰਤ ਹਨ। ਇਹ ਅਕਾਲਮੂਰਤ (ਆਤਮਾ) ਦਾ ਤਖ਼ਤ ਹੈ। ਅਕਾਲਤਖ਼ਤ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖ਼ਾਸ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਖ਼ਤ ਹੈ ਅਕਾਲਮੂਰਤ ਦਾ। ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਕਾਲਤਖ਼ਤ। ਅਕਾਲਤਖ਼ਤ, ਅਕਾਲਮੂਰਤ ਦਾ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਅਕਾਲ ਹਨ, ਕਿੰਨੀ ਅਤੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਤਖ਼ਤ ਕਿਥੋਂ ਲਿਆਵੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰਾ ਵੀ ਇਹ ਤਖ਼ਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਕੇ ਇਸ ਤਖ਼ਤ ਦਾ ਲੇਨ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਸਧਾਰਨ ਬੁੱਢੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਆਕੇ ਬੈਠਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਇਹ ਤਖ਼ਤ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਪਹਿਲੇ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਜਾਨਵਰ ਤੋਂ ਵੀ ਬਦਤਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਸੁਧਰਨ। ਕੋਈ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਗੱਲ ਪੁੱਛਣ, ਬੋਲੇ ਪਹਿਲੇ ਆਪਣਾ ਤਾਂ ਸੁਧਾਰ ਕਰੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਬੜੇ ਚੰਗੇ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੋਣਗੇ। ਕਿਚੜਾ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿੰਗ ਦੇ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਕਬੂਤਰ ਆਦਿ ਦਾ ਕਿਚੜਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਦੰਡ ਪਾ ਦੇਣ। ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਕਿਚੜਾ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਬੜੀ ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਰੇ ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਦੀ ਕੋਈ ਜਾਨਵਰ ਆਦਿ ਅੰਦਰ ਆ ਨਾ ਸਕੇ। ਬੜੀ ਸਫ਼ਾਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਸਫ਼ਾਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ੰਕਰ - ਪਾਰਵਰਤੀ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਕਬੂਤਰ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਮੰਦਿਰ ਨੂੰ ਵੀ ਖ਼ਰਾਬ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਦੰਤ ਕਥਾਵਾਂ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹਨ ਜੋ ਧਾਰਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੇ ਬਣੇ। ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਸਦੈਵ ਰਤਨ ਨਿਕਲਦੇ

ਰਹਿਣ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰੂਪ - ਬਸੰਤ। ਤੁਹਾਡੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਮੈਂ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਹਾਂ, ਫਲਾਣਾ ਹਾਂ.....। ਮੇਰੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਇਹ ਹੈ। ਅੱਛਾ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿਸਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ? ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਫੇਰ ਸੁਵਵਿਆਪੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ! ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਿੰਨੀ ਬੁੱਧੀ ਖੁੱਲੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਵੋਗੇ, ਸਮਝੋਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਝੂਠੇ ਚਿੱਤਰ ਹਨ। 10 ਭੁਜਾਵਾਂ ਵਾਲਾ, ਹਾਥੀ ਦੀ ਸੁੰਡ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਚਿੱਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੀ! ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੀ ਸਾਮਗੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ, ਜੋ ਸਭਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਕਿਸ ਕੰਮ ਦੇ ਰਹੇ। ਕਈ ਤਾਂ ਅੰਨਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗਊ ਜੋ ਦੁੱਧ ਦਿੰਦੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿੰਜਰਪੁਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਦੁੱਧ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਹਨ, ਜੋ ਕੁਝ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੁੱਝ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰੀਏ। ਆਪਣੀ ਤਕਦੀਰ ਦਾ ਖਿਆਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਸ ਜੋ ਕੁਝ ਮਿਲਿਆ ਉਹ ਚੰਗਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਆਉਂਦੇ ਵੇਖੇ ਕਿਵੇਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ, ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਜਦ ਰਾਵਣ ਦੁੱਖ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁੱਲ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ਉਦੋਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਚੰਗਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਉਹ ਗ਼ਰੀਬ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਤਦਬੀਰ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਕੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਰੂਪ - ਬਸੰਤ ਬਣ ਮੁੱਖ ਨਾਲ ਸਦੈਵ ਰਤਨ ਕੱਢਣੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਪੱਥਰ (ਕੱਟੂ ਵਚਨ) ਨਹੀਂ ਕੱਢਣੇ ਹੈ।

2. ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖਾ ਬਣ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਉੱਚ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੰਨਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਾ ਪਨ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਮੂਰਤ ਭਵ : ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਵਿਸਤਾਰ ਨੂੰ ਸਮੇਟਨ ਅਤੇ ਉਪਰਾਮ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ। ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਸਥੂਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਅਸਰੀਰੀ ਹੋ ਗਏ - ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤੇ ਪਨ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਾਵੇਗਾ। ਉੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਛੋਟੀ - ਛੋਟੀ ਗੱਲਾਂ ਵਿਅਕਤ ਭਾਵ ਦੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗੀ। ਉੱਚਾ ਜਾਣ ਨਾਲ ਨੀਚਾਪਨ ਆਪੇਹੀ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ। ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਬੱਚ ਜਾਵੇਗੇ। ਵਕਤ ਵੀ ਬੱਚੇਗਾ, ਸੇਵਾ ਵੀ ਫਾਸਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਬੁੱਧੀ ਇੰਨੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਜੋ ਇੱਕ ਵਕਤ ਤੇ ਕਈ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਆਤਮਾ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦਾ ਘ੍ਰਿਤ (ਘਿਓ) ਰੋਜ਼ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹੋ।

*****

ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਨਿਆਰਾ , ਪਿਆਰਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਸਕਾਰ

ਅੱਜ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਰਚਿਅਤਾ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਅਲੌਕਿਕ ਸੁੰਦਰ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੰਸਾਰ ਸਤਿਯੁਗੀ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਵੀ ਅਤਿ ਨਿਆਰਾ ਅਤੇ ਅਤਿ ਪਿਆਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਲੌਕਿਕ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹਨ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਨ। ਦੇਵਤਾ ਰੂਪ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਵਰੂਪ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ, ਨਿਆਰਾਪਨ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਹਰ ਆਤਮਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ। ਹਰ ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਵਰਾਜਧਾਰੀ ਰਾਜਾ ਹੈ। ਹਰ ਆਤਮਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਤਿਲਕਧਾਰੀ, ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਤਿਲਕਧਾਰੀ, ਸਵਰਾਜ ਤਿਲਕਧਾਰੀ, ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਦਿਲ ਤਖਤਨਸ਼ੀਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਸ ਸੁੰਦਰ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਤਾਜ਼, ਤਖਤ ਅਤੇ ਤਿਲਕਧਾਰੀ ਹਨ! ਅਜਿਹਾ ਸੰਸਾਰ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂ ਵੇਖਿਆ! ਜਿਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਹਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਦਾ ਇੱਕ ਬਾਪ, ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਿਵਾਰ, ਇੱਕ ਹੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਇੱਕ ਹੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਤਲਬ ਗਿਆਨ, ਇੱਕ ਹੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਲਕਸ਼ੇ, ਇੱਕ ਹੀ ਵਿ੍ਤੀ, ਇੱਕ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਇੱਕ ਹੀ ਧਰਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਕਰਮ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਸੰਸਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਛੋਟਾ ਉਹਨਾਂ ਪਿਆਰਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਸਭ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮਨ ਵਿੱਚ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੀਆਂ ਹੋਣ ਕਿ ਸਾਡਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਅਤਿ ਨਿਆਰਾ, ਅਤਿ

ਪਿਆਰਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੀਆਂ ਹੋ? ਇਹ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਸੰਸਾਰ ਵੇਖ - ਵੇਖ ਹਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਕਿੰਨਾ ਨਿਆਰਾ ਸੰਸਾਰ ਹੈ! ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਦਿਨਚਰਿਆ ਹੀ ਨਿਆਰੀ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਰਾਜ, ਆਪਣੇ ਨਿਯਮ, ਆਪਣੀ ਰੀਤੀ - ਰਸਮ, ਪਰ ਰੀਤੀ ਵੀ ਨਿਆਰੀ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਵੀ ਪਿਆਰੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਨਾ! ਇਸ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ? ਕਦੀ ਆਪਣੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ! ਇਸਲਈ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਲੋਕੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿ ਆਖਿਰਕਾਰ ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਨ ਕੀ! ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦੀ ਚਾਲ ਹੀ ਆਪਣੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਹੀ ਆਪਣਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸੰਸਾਰ ਹੀ ਨਿਆਰਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਨਵਾਂ ਅਤੇ ਨਿਆਰਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਸਭ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਕਿ ਨਵੇਂ ਸੰਕਲਪ, ਨਵੀਂ ਭਾਸ਼ਾ, ਨਵੇਂ ਕਰਮ, ਇਵੇਂ ਨਿਆਰੇ ਬਣੇ ਹੋ! ਕੋਈ ਵੀ ਪੁਰਾਣਾ - ਪਨ ਰਹਿ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ! ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਪੁਰਾਣਾ - ਪਨ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰ ਦੇਣਗੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉਚੇ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਉਚਾ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਉਚਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਰਕ ਨੂੰ ਥੱਲੇ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਸਵਰਗ ਸਤਿਯੁਗੀ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਵੀ ਉਚਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਦੋਨੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਬਣੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਹੁਣ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਮਧੁਬਨ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ ਸਵਰਗ ਵੇਖਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹੁਣ ਵੇਖੋ। ਉੱਥੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਨਣ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ। ਹੁਣ ਫੁਲਕ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਚੈਲੇਂਜ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵੇਖਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਕੇ ਵੇਖੋ। ਇਵੇਂ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਪਹਿਲੇ ਸੋਚਦੇ ਸੀ, ਸੁਣਦੇ ਸੀ ਕਿ ਸਵਰਗ ਦੀਆਂ ਪਰੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇਹ ਹੁੰਦਾ, ਸੁਣਿਆ ਬਹੁਤ ਪਰ ਹੁਣ ਸਵੈ ਸਵਰਗ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਖੁਦ ਹੀ ਸਵਰਗ ਦੀਆਂ ਪਰੀਆਂ ਬਣ ਗਏ। ਸ਼ਾਮ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਬਣ ਗਏ ਨਾ! ਪੰਖ ਮਿਲ ਗਏ ਨਾ। ਇੰਨੇ ਨਿਆਰੇ ਪੰਖ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੇ ਮਿਲੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸਾਈਂਸ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਇਵੇਂ ਤੇਜ਼ਗਤੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਪੰਖ ਮਿਲੇ ਹਨ? ਕੋਈ ਰਹਿ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਹੀ ਗਾਇਨ ਹੈ - ਅਪ੍ਰਾਪੁ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਸਲਈ ਗਾਇਨ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਮਿਲਿਆ। ਇੱਕ ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਪਰ ਤਿੰਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ। ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਗਾਇਨ ਹੈ ਸਦਾ ਸਭ ਝੂਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਝੂਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਝੂਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਝੂਲਣਾ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕੀ ਹੈ? ਕਦੀ ਅਤਿਇੰਦ੍ਰੀਏ ਸੁੱਖ ਦੇ ਝੂਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਝੂਲਦੇ, ਕਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਝੂਲਦੇ, ਕਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ, ਕਦੀ ਗਿਆਨ ਦੇ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਝੂਲਦੇ। ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਗੋਦੀ ਦੇ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਝੂਲਦੇ। ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਗੋਦੀ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਲਵਲੀਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਝੂਲਣਾ। ਜਿਵੇਂ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਜਾਂਦੇ, ਲਵਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। ਇਹ ਅਲੌਕਿਕ ਗੋਦ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਸਭ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਝੂਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ!

ਕਦੀ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਵੇਂ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ! ਬਾਪਦਾਦਾ ਅੱਜ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਪਸੰਦ ਹੈ? ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ? ਕਦੀ ਇੱਕ ਪੈਰ ਉਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪੈਰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ? 63 ਜਨਮ ਉਸ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਲਿਆ, ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਲਿਆ। ਕੀ ਮਿਲਿਆ? ਕੁਝ ਮਿਲਿਆ ਜਾਂ ਗਵਾਇਆ? ਤਨ ਵੀ ਗਵਾਇਆ, ਮਨ ਦਾ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਗਵਾਇਆ ਅਤੇ ਧਨ ਵੀ ਗਵਾਇਆ! ਸੰਬੰਧ ਵੀ ਗਵਾਇਆ। ਜੇ ਬਾਪ ਨੇ ਸੁੰਦਰ ਤਨ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਵਾਇਆ! ਜੇਕਰ ਧਨ ਵੀ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਾਲਾ ਧਨ। ਸਵੱਛ ਧਨ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ? ਜੇਕਰ ਹੈ ਵੀ ਤਾਂ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਕਰੋੜਪਤੀ ਹਨ ਪਰ ਵਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਗਵਾਇਆ ਫੇਰ ਵੀ ਜੇਕਰ ਬੁੱਧੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ! ਸਮਝਦਾਰ? ਇਸਲਈ ਆਪਣੇ ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ। ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਮਰਥ ਬਣੋ। ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣੋ ਤਾਂ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਸਵੈ ਹੀ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇ। ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਰਥਾਤ ਧੋਖਾ ਖਾਧਾ। ਧੋਖਾ ਖਾਣਾ ਅਰਥਾਤ ਦੁੱਖ ਪਾਉਣਾ। ਤਾਂ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ? ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ? ਸਦਾ ਅੰਤਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਮਰਜ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕੀ! ਅੱਛਾ!

ਇਵੇਂ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਿਆਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਤਖ਼ਤਨਸ਼ੀਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਝੂਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਝੂਲਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਪਿਆਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਯਾਦ, ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਸੇਵਾਧਾਰੀ (ਟੀਚਰਸ) ਭੈਣਾਂ ਨਾਲ :- ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਜਾਂ ਤਿਆਗੀ ਤੱਪਸਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਸੇਵਾ ਦਾ ਫਲ ਤਾਂ ਸਦਾ ਮਿਲਦਾ ਹੀ ਹੈ ਪਰ ਤਿਆਗ ਅਤੇ ਤਪੱਸਿਆ ਨਾਲ ਸਦਾ ਹੀ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਮਝ ਕੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਲਕਸ਼ਣ ਰੱਖੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਣ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹਨੀ ਬਿਲਡਿੰਗ ਵੀ ਚੰਗੀ ਬਣੇਗੀ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਸਮਝ ਅੱਗੇ ਵਧੋ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਉਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਚੁਣੋ। ਸਵੈ ਸਦਾ ਨਿਰਵਿਘਨ ਬਣ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਰਵਿਘਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਚਲੋ। ਸੇਵਾ ਤਾਂ ਸਭ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਨਿਰਵਿਘਨ ਸੇਵਾ ਹੋਵੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਉੱਥੇ ਹਰ ਸਟੂਡੈਂਟ ਨਿਰਵਿਘਨ ਹੋਣ, ਵਿਘਨਾਂ ਦੀ ਲਹਿਰ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਵਾਤਾਵਰਨ ਹੋਵੇ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਿਰਵਿਘਨ ਆਤਮਾ। ਇਹੀ ਲਕਸ਼ਣ ਰੱਖੋ - ਇਵੇਂ ਯਾਦ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਨ ਹੋਵੇ ਜੋ ਵਿਘਨ ਆ ਨਾ ਸਕੇ। ਕਿਲ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤਾਂ ਨਿਰਵਿਘਨ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣੋ। ਅੱਛਾ!

ਵੱਖ - ਵੱਖ ਗਰੁੱਪ ਨਾਲ :-

1. ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਲਵੋ। ਸਿਰਫ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਰ ਇਵੇਂ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਹੋਵੇ। ਸਭ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਮਿਲਣ। ਦੁਆਵਾਂ ਵਾਲੀ ਸੇਵਾ ਸਹਿਜ ਸਫਲਤਾ ਦਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਤਾਂ ਪਲੈਨ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਨੀ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖੂਬ ਕਰੋ। ਖੁਸ਼ੀ ਉਮੰਗ ਨਾਲ ਕਰੋ ਪਰ ਇਹ ਧਿਆਨ ਜ਼ਰੂਰ ਰੱਖੋ - ਜੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦੁਆਵਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਆਂ? ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ? ਜਿੱਥੇ ਦੁਆਵਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਉੱਥੇ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਇਹੀ ਲਕਸ਼ਣ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵੀ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਓ ਉਸਦੀ ਦੁਆਵਾਂ ਲੈਂਦੇ ਜਾਓ। ਜਦੋਂ ਸਭਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਲੈਣਗੇ ਉਦੋਂ ਅਧਾਕਲਪ ਤੁਹਾਡੇ ਚਿੱਤਰ ਦੁਆਵਾਂ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਚਿੱਤਰ ਤੋਂ ਦੁਆਵਾਂ ਲੈਣ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਦੇਵੀ ਜਾਂ ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਦੁਆਵਾਂ ਲੈਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਸ੍ਰਵ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਜਮਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਦੋਂ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਫੰਕਸ਼ਨ ਕਰੋ, ਰੈਲੀ ਕਰੋ...ਵੀ.ਆਈ.ਪੀ.ਜ਼, ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰੋ, ਸਭ ਕੁਝ ਕਰੋ ਦੁਆਵਾਂ ਵਾਲੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ। (ਦੁਆਵਾਂ ਲੈਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਕੀ ਹੈ?) ਹਾਂ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਪੱਕਾ ਹੋਵੇ। ਕਦੀ ਵੀ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਨਾ ਨਾ ਕਰਕੇ ਹਿੰਮਤਹੀਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਓ। ਸਮਝੋ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਗ਼ਲਤ ਵੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਗ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਪਹਿਲੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦਵੋ, ਹਿੰਮਤ ਦਵਾਓ। ਉਸਨੂੰ ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਪਿੱਛੇ ਸਮਝਾਓ ਤਾਂ ਉਹ ਸਮਝ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਨਾ ਨਾ ਕਹੋਗੇ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਜੇ ਥੋੜੀ ਵੀ ਹਿੰਮਤ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਗ਼ਲਤ ਤਾਂ ਹੋ ਵੀ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਗ਼ਲਤ ਨੂੰ ਗ਼ਲਤ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਗ਼ਲਤ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇਗਾ, ਇਸਲਈ ਪਹਿਲੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਾਂ ਕਰੋ, ਹਿੰਮਤ ਵਧਾਓ ਫੇਰ ਉਹ ਸਵੈ ਜੱਜਮੈਂਟ ਕਰ ਲਵੇਗਾ। ਰਿਗਾਰਡ ਦਵੋ। ਇਹ ਵਿਧੀ ਸਿਰਫ ਅਪਣਾ ਲਓ। ਗ਼ਲਤ ਵੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਚੰਗਾ ਕਰੋ, ਪਹਿਲੇ ਉਸਨੂੰ ਹਿੰਮਤ ਆਵੇ। ਕੋਈ ਡਿੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਧੱਕਾ ਦਵੋਗੇ ਜਾਂ ਉਠਾਵੋਗੇ?.....ਉਸ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇਕੇ ਪਹਿਲੇ ਖੜਾ ਕਰੋ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਉਦਾਰਤਾ। ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਚਲੋ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਅੱਗੇ ਮੈਂ ਵੀ ਅੱਗੇ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਚੱਲਦੇ ਚਲੋ। ਹੱਥ ਮਿਲਾਕੇ ਚਲੋ ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਮਿਲਣਗੀਆਂ। ਇਵੇਂ ਦੁਆਵਾਂ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮਹਾਨ ਬਣੋ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਵੈ ਮਹਾਨ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ।

ਸੇਵਾਧਾਰੀਆਂ ਨਾਲ :- ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕਰਮਯੋਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਯਾਦ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ! ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਕਰਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕਦੀ ਥਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਣਗੇ। ਕਰਮਯੋਗੀ ਬਣ ਕਰਮ ਅਰਥਾਤ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਕਰਮਯੋਗੀ ਦੇ ਅਭਿਆਸੀ ਸਦਾ ਹੀ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਵਰਤਮਾਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਵਿੱਖ ਖਾਤਾ ਸਦਾ ਭਰਪੂਰ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਵੀ ਸਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ। ਇਵੇਂ ਕਰਮਯੋਗੀ ਬਣ ਸੇਵਾ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਭੁੱਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ? ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਧੁਬਨ ਸਵੈ ਹੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ

ਜਮਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਨਾ! ਇੰਨਾ ਜਮਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੇ ਸਦਾ ਭਰਪੂਰ ਰਹੇਗੇ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਬੈਟਰੀ ਸਦਾ ਚਾਰਜ ਹੈ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਬੈਟਰੀ ਢਿੱਲੀ ਹੁੰਦੀ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਸਦਾ ਭਰਪੂਰ, ਸਦਾ ਚਾਰਜ ਹਨ। ਤਾਂ ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਬੈਟਰੀ ਭਰਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਸਵਹੇਜ ਮਨਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸਨੇਹ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮਿਲਣਾ, ਸੁਣਨਾ, ਇਹੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੇ ਸਵਹੇਜ ਹਨ। ਅੱਛਾ

ਯੂਥ ਰੈਲੀ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਵਰਦਾਨੀ ਮਹਾਵਾਕੇ

ਯੂਥ ਵਿੰਗ ਭਾਵੇਂ ਬਣਾਓ। ਜੇ ਵੀ ਕਰੋ - ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਹੋਵੇ, ਸਫਲਤਾ ਹੋਵੇ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਉਮੰਗ ਨਾਲ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਰਜਾ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਹੈ, ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਆਪਣੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹਰਜਾ ਨਹੀਂ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਵੇਗੇ ਉੱਥੇ ਜੇ ਵੀ ਮਿਲੇਗਾ ਜੇ ਵੀ ਵੇਖੋਗੇ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਹੈ ਹੀ। ਸਿਰਫ਼ ਬੋਲਣਾ ਹੀ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਆਪਣਾ ਚੇਹਰਾ ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਹੋਵੇ। ਰੂਹਾਨੀ ਚੇਹਰਾ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਲਕਸ਼ੇ ਰੱਖੋ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ - ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਰੂਹਾਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਝਲਕ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅੱਗੇ ਵੱਧੋ। ਸਿਰਫ਼ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕੋਈ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਬਣਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਆਪਣਾ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਹੈ ਤਾਂ ਕਰੋ, ਚੰਗਾ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਉਮੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਬੰਨੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਰਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਜੇ ਲਕਸ਼ੇ ਸੀ ਇਸ ਗੋਲਡਨ ਜੁਬਲੀ ਤੱਕ ਸਭ ਏਰੀਆ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਦਾ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪੈਦਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਗਰੁੱਪ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ ਉਵੇਂ ਬਸ ਦੁਆਰਾ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਹੋਣ। ਹਰ ਜੇਨ ਜਾਂ ਹਰ ਏਰੀਆ ਵਿੱਚ ਬਸ ਦੁਆਰਾ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਢਿੱਲੀ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਦੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਗਰੁੱਪ ਬਣਾ ਦਵੇ। ਇੱਕ ਬਸ ਦੁਆਰਾ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਆਉਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੈਦਲ ਦੁਆਰਾ। ਡਬਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਯੂਥ ਹੈ ਨਾ। ਉਸਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਨਾ ਕਿੱਥੇ ਸ਼ਕਤੀ ਤਾਂ ਲਗਾਉਣੀ ਹੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਲਗੇਗੀ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਨੇ ਹੀ ਭਾਵ ਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਵੇ - ਸੇਵਾ ਵੀ ਸਿੱਧ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਨਾਮ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਪਦਯਾਤਰਾ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਹਰ ਸਟੇਟ ਵਾਲੇ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ (ਪਦਯਾਤਰੀਆਂ ਦਾ) ਇੰਟਰਵਿਊ ਲੈਣ ਦਾ ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਰੱਖਣਗੇ ਤਾਂ ਆਟੋਮੈਟਿਕਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਫੈਲੇਗਾ। ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿਖਾਈ ਦਵੇ, ਪਦਯਾਤਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਈ ਦਵੇ, ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਝਲਕ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਨਵੀਨਤਾ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ। ਸਾਧਾਰਨ ਜਿਵੇਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਯਾਤਰਾ ਕੱਢਦੇ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਨਹੀਂ ਲਗੇ ਪਰ ਇਵੇਂ ਲਗੇ ਇਹ ਡਬਲ ਯਾਤਰੀ ਹਨ, ਇੱਕ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਾਲੇ ਵੀ ਹਨ, ਪੱਦ ਯਾਤਰਾ ਵਾਲੇ ਵੀ ਹਨ। ਡਬਲ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਚੇਹਰੇ ਤੋਂ ਵਿਖਾਈ ਦਵੇ, ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ।

ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਰਾਜਨੇਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਵਿਅਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਮਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼

ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਹਰ ਇੱਕ ਰਾਜ ਨੇਤਾ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਜਾਂ ਦੇਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਤੀ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸੁਭਕਾਮਨਾ ਨਾਲ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਪਰ ਭਾਵਨਾ ਬਹੁਤ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ, ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ - ਇਹ ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਜ ਦੀ ਜਨਤਾ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨੇਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਮਨ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸੇਵਾ ਭਾਵ, ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵ ਦੇ ਬਜਾਏ ਸਵਾਰਥ ਭਾਵ, ਇਰਸ਼ਾ ਭਾਵ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਇਸ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਿਕ ਸ਼ਕਤੀ, ਵਿਗਿਆਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਵਰਲਡਲੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਰਾਜ ਦੇ ਅਥਾਰਿਟੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਯਤਨ ਕੀਤੇ ਹਨ ਪਰ ਅਸਲ ਸਾਧਨ ਸਪ੍ਰਿਚੂਅਲ ਪਾਵਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੀ ਮਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਸਹਿਜ ਬਦਲ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਪਾਸੇ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਘੱਟ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਬੀਜ ਨਹੀਂ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਕਤ ਲਈ ਦੱਬ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਵਕਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੋਰ ਹੀ ਉਗ੍ਰ (ਭਿਆਨਕ) ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਲਈ ਸਪ੍ਰਿਚੂਅਲ ਬਾਪ ਦਾ ਸਪ੍ਰਿਚੂਅਲ ਬੱਚਿਆਂ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਪ੍ਰਿਟ (ਸੈਲ) ਸਮਝ ਸਪ੍ਰਿਚੂਅਲ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਜੋੜ ਸਪ੍ਰਿਚੂਅਲ ਸ਼ਕਤੀ ਲੈ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਨੇਤਾ ਬਣੇ ਉਦੋਂ ਰਾਜ ਨੇਤਾ ਬਣ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਵੀ ਮਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕੇਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਜਨਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਕਰਮ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਦੋਨਾਂ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਸੈਲਫ ਰੂਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੀ ਸਦਾ ਯੋਗ ਰਾਜਨੇਤਾ ਦੇ ਰੂਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਸਵਰਾਜ ਤੁਹਾਡਾ ਸਪ੍ਰਿਚੂਅਲ ਫਾਦਰਲੀ ਬਰੂ ਰਾਇਟ ਹੈ। ਇਸ ਬਰੂ ਰਾਇਟ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਰਾਇਟਿਅਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਣਗੇ ਅਤੇ ਸਫਲ ਰਹਿਣਗੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੰਗਠਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਲਕਸ਼ੇ ਅਤੇ ਲਕਸ਼ਣ ਨੂੰ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾ ਭਵ
ਸੰਗਠਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਲਬੇਲਾਪਨ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸੋਚਦੇ ਹਨ
ਇਹ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਇਸਲਈ ਸੰਗਠਨ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਨ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਲਵੋ।
ਹਰ ਕਰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਜਾ ਲਕਸ਼ੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸਵੈ ਨੂੰ ਸੰਪੰਨ ਬਣਾਕੇ ਸੈਮਪੁਲ ਬਣਨਾ

ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕਰਕੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਕਰਾਉਣਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਇਸ ਲਕਸ਼ੇ ਨੂੰ ਇਮਰਜ਼ ਕਰੋ। ਲਕਸ਼ੇ ਅਤੇ ਲਕਸ਼ਣ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਚਲੇ ਤਾਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਲਾਸ਼ੂ ਵਿੱਚ ਫਾਸਟ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਧਾਰਨ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪਾਂ ਵਿੱਚ ਵਕਤ ਨਹੀਂ ਗਵਾਓ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸਭਨੂੰ ਇਹ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਓ ਕਿ ਭਾਰਤ ਹੁਣ ਫੇਰ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਹੇਵਿਨਲੀ ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਆਏ ਹੋਏ ਹਨ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?

ਉੱਤਰ:- ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੀ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਰਹੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਇਵੇਂ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ) ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਲਨ ਬਹੁਤ ਰਾਇਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਉਣ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਾਰਤ ਖਾਸ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਆਮ ਨੂੰ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸੰਦੇਸ਼ੀ ਹੋ, ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਭਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਹੁਣ ਫੇਰ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੇਵਿਨਲੀ ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਆਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸਭਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣਾਓ। ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦੀ ਤਾਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਤਾਤ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਭਾਰਤ ਫੇਰ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ - ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਤਕਲੀਫ਼ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਬਲਾਵਾਂ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਦੈਵ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਅਸੀਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਪਰਚੇ ਛਪਵਾਏ ਹਨ - ਭੈਣੇ - ਭਰਾਵੇ ਆਕੇ ਇਹ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣੋ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਖਿਆਲਾਤ ਚਲਦੇ ਹਨ ਕਿਵੇਂ ਸਭਨੂੰ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਈਏ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਆਏ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਹੋ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਕੋਈ ਵੀ ਜੰਗਲੀ ਚਲਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬੰਦਰ ਤੋਂ ਵੀ ਬਦਤਰ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਪਰ ਵੰਡਰ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾ ਉਸ ਉਮੰਗ ਨਾਲ ਸਭਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਸੇਜਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਸਭਦੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੈਸੇਜ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਕਦੇ ਰਚਿਆ ਗਿਆ? ਫੇਰ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ? ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਭ ਧਰਮ ਹਨ ਸਿਰਫ਼ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭਨੂੰ ਇਹ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਓ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਕੋਲ ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲਵੋ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਨ ਨਾ। ਫੇਰ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਏ? ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਸੂਰਤ ਮਨੁੱਖ ਦੀ, ਸੀਰਤ ਬੰਦਰ ਮਿਸਲ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਕਲ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਹੈ, ਸੀਰਤ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਜਿਹੀ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਸਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਉਣਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ, ਵਾਨਪ੍ਰਸਥੀ ਹਨ ਜਾਂ ਵਿਧਵਾ ਹਨ, ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਚਾਂਸ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਸ ਵਕਤ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਬਰਬਾਦੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰਨਾ ਆਬਾਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਮ੍ਰਿਤੂਲੇਕ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਲਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪਿਛਾੜੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਸਰਵਿਸਏਬੁਲ ਬੱਚੇ ਜੋ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕੋਈ - ਕੋਈ -ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸਰਵਿਸ ਛੱਡੀਏ? ਬਾਬਾ ਵੇਖਦੇ ਹਨ - ਲਾਇਕ ਹਨ ਤਾਂ ਛੁੱਟੀ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰੋ। ਇਵੇਂ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸਭਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣਾ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਆਕੇ ਲਵੋ। ਤੁਸੀਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਲਿਆ ਸੀ, ਹੁਣ ਫੇਰ ਲੈ ਲਵੋ। ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲੋ।

ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੇ ਅਵਗੁਣ ਹਨ? ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੈਜੇਸ ਤੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਫਸਟਕਲਾਸ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਪਾਈ - ਪੈਸੇ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਆਦਿ ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਖਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਕਿਤਾਬ ਆਦਿ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ਼ ਸਭਨੂੰ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਬਾਪ ਦਾ ਸੱਚਾ ਮੰਤਰ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਝੂਠੇ ਮੰਤਰ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਝੂਠੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਵੈਲਯੂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵੈਲਯੂ ਹੀਰਿਆਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ। ਇਹ ਜੇ ਗਾਇਨ ਹੈ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਵਰਸ਼ੰਸ ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਮਿਲਕੀਅਤ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਗਿਆਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ

ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਤਾਂ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਅਧਾਕਲਪ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ ਹੋ, ਉਸ ਨਾਲ ਤਾਂ ਕੁਝ ਮਿਲਿਆ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਹੈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਅਥਾਰਿਟੀ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਵਰਸ਼ਾ ਲੱਖਾਂ - ਕਰੋੜਾਂ ਰੁਪਈਆ ਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਪਦਮਪਤੀ ਜਾਕੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਦੇ ਤਾਂ ਕੰਗਾਲ ਬਣ ਪੈਂਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਯੁਕਤੀਆਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਲੇ, ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਭਟਕਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ, ਉਹ ਧਰਮ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ? 84 ਲੱਖ ਯੋਨੀਆਂ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਗੱਲ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ ਫੇਰ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਧਰਮ ਭ੍ਰਸ਼ਟ, ਕਰਮ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਹੋਰ ਸਭ ਧਰਮ ਹਨ, ਇਹ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਧਰਮ ਸੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ, ਇਹ ਦਾਦਾ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬੀ.ਕੇ. ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ, ਸ਼ੇਕ ਵਾਟਿਕਾ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੇਕ ਵਾਟਿਕਾ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸ਼ੇਕ ਦੀ, ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਇਨਕਾਰਪੋਰੀਅਲ ਵਰਲਡ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅੱਖਰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਹਨ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤਾਂ ਚੱਲਦੀ ਹੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ - ਹੁਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਿਰਗੁਣ ਬਾਲ ਸੰਸਥਾ.....ਨਿਰਗੁਣ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਸੰਸਥਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਨਿਰਗੁਣ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਬਗ਼ੈਰ ਅਰਥ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਥਾਹ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਸੀ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ 5000 ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਦਲੇ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭਨੂੰ ਇਸ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਕਾਰ ਤੋਂ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਤਾਂ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਪਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਯੱਗ ਤੋਂ ਖਾਵਾਂਗੇ, ਪੀਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਸਰਵਿਸ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਧਰਮਰਾਜ ਜੋ ਰਾਇਟ ਹੈਂਡ ਹੈ, ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਗੇ ਇਸਲਈ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਗਏ, ਗੰਗਾ ਘਾਟ ਤੇ ਗਏ। ਸਵੇਰੇ ਉਠਕੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਰਿਲੀਜੀਅਸ ਮਾਇੰਡ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸਹਿਜ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਭਤੋਂ ਚੰਗਾ ਹੈ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਾ। ਅੱਛਾ, ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਜਾਕੇ ਸਮਝਾਓ। ਜੰਗਲ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗੀ, ਇਹ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਫੇਰ ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਪਾਰ੍ਹ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਕੇ ਰਾਜਾਈ ਕੁਲ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਰਾਜਾਈ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਣੀ ਹੈ, ਉਹ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਪਤਾ ਪਵੇਗਾ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸੁਣਾ ਦੇਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਲਵੋਗੇ ਅਸੀਂ ਕੀ ਪੱਦ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਧਨ ਬਹੁਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋ।

ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਬੇਲੇ, ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਪਰ ਇੰਨੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ ਹੈ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਕਿਸਮ - ਕਿਸਮ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਕਰੋਧ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹਰ ਇੱਕ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਵੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸਮ - ਕਿਸਮ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਦੇ। ਸਭਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਦਾ ਵਿਕਾਰ ਹੈ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਚਲਾਉਣਾ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਰਾਜ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀਆਂ - ਚੰਗੀਆਂ ਬੱਚੀਆਂ ਹਨ, ਵਿਚਾਰੀਆਂ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੰਧੋਲੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੋਈ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਨਾ ਸਕੇ। ਪਰ ਮੇਹ ਦੀ ਰਗ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਘਰਬਾਰ ਯਾਦ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਉਹ ਰਗ ਟੁੱਟਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਮਿੱਤਰ - ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਆਦਿ ਸਭਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰ੍ਹ ਤਾਂ ਵਜਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਵਿੱਚੋਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵਾਪਿਸ ਜਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਬਹੁਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਘਰ। ਪਾਰ੍ਹ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ, ਉਤਕੰਠਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ - ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਘਰ ਜਾਕੇ ਫੇਰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਕਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜ਼ਲਦੀ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਛੁਟੀਏ। ਪਰ ਜਾਣਗੇ ਕਿੱਥੇ? ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਣ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਨਾ। ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੀ ਨਬਜ਼ ਵੇਖਣੀ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਲਾਇਕ ਬਣੇ ਹਾਂ? ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਕੀ ਕਰਣਗੇ? ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਲਾਇਕ ਬਣਨਾ ਪਵੇ ਨਾ। ਬਾਪ ਦਾ ਸਪੂਤ ਬੱਚਾ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸਪੂਤ ਲਾਇਕ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬੜੇ ਚੰਗੇ ਹਨ, ਲਾਇਕ ਹੈ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਦੇ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁਫ਼ਤ ਆਪਣਾ ਪੱਦ ਹੀ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ, ਆਕੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਓ। ਸੁੱਖ ਘਨੇਰੇ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੁਝ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਲਾਇਕ

ਬਣੇ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਓ ਕਿ ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵਰਸਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਾਹਮਣੇ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਕਦੀ ਵੀ ਕੋਈ ਸੈਤਾਨੀ ਕੰਮ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਇਵੇਂ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਵੀ ਰੱਚਦੇ ਨਹੀਂ, ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਕਮਾਈ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਘਰ ਬੈਠੇ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਕਰਾਉਣੀ ਹੈ। ਘਰ ਬੈਠੇ ਇਹ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਫਿਰਾਓ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਬਣਾਵੇਗੇ ਉਹਨਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਮਰਤਬਾ ਉਚਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵਰਗੇ ਬਣ ਸਕਦੇ, ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਹੱਥ ਵੀ ਸਭ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਚੁੱਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਜੋ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਅਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੀ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਨਾ ਅਸੀਂ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਰਵਿਸ ਬਹੁਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੀ ਨਬਜ਼ ਵੇਖਣੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਲਾਇਕ ਬਣੇ ਹਾਂ? ਲਾਇਕ ਬਣ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਤੋਂ ਬੰਧਨਮੁਕਤ ਬਣਨਾ ਹੈ।
2. ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲ ਅਵਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਦੁੱਖਦਾਈ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਛੱਡ ਸੁੱਖਦਾਈ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਅਟਲ ਭਾਵੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਸਮਰਥ ਭਵ:
ਨਵਾਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਵਿਸ਼ਵ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਭਾਵੀ ਅਟਲ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਸਮਰਥ ਭਵ ਦੇ ਵਰਦਾਨੀ ਬੱਚੇ ਸਿਰਫ਼ ਕਰਮ ਅਤੇ ਫਲ ਦੇ, ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਦੇ, ਨਿਮਿਤ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਕਰਮ ਫਿਲਾਸਾਫ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਇਹ ਕੰਮ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੀ ਪਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਵੈ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਕੰਮ ਸਦਾ ਸਫਲ ਹੈ ਹੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕਹਿਣਾ ਘੱਟ, ਕਰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ - ਇਹ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਲਕਸ਼ੇ ਮਹਾਨ ਬਣਾ ਦਵੇਗਾ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਪੁਰਾਣਾ ਕੱਪੜਾ ਛੱਡ ਘਰ ਜਾਵਾਂਗੇ ਫੇਰ ਨਵਾਂ ਕੱਪੜਾ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਵਾਂਗੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਕਿਹੜਾ ਰਾਜ ਅਤੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸਮਝਣ ਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਜੂੰ ਮਿਸਲ ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਟਿੱਕ - ਟਿੱਕ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਸਦੀ ਜੇ ਐਕਟ ਚਲੀ ਉਹ ਫੇਰ ਹੂਬਹੂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਹ ਰਾਜ ਬਹੁਤ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸਮਝਣ ਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਬੱਚੇ ਇਸ ਰਾਜ ਨੂੰ ਯਥਾਰਤ (ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ) ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ, ਉਹ ਉੱਚ ਪੱਦ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਪਛਾਣ ਮਿਲੀ ਫੇਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬੁੱਧੀ ਹਾਂ। ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਇਹ ਪਤਿਤ ਆਇਰਨ ਏਜਡ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦੇ ਬਾਦ ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਲ ਵੀ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਭਗਤ ਕੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਅੱਧਾਕਲਪ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਧੱਕੇ ਖਾਕੇ ਥੱਕ ਗਏ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫਾਇਦੇ ਦੇ ਲਈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣ, ਤਾਂ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਫੇਰ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਕੇ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖ ਹਰੇ, ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ।

ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਨੇ ਹੀ ਪਤਿਤ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਰਾਮ ਰਾਜ ਚਾਹੀਦਾ ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ, ਕਿਵੇਂ ਹੋਣਾ ਹੈ - ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅੰਦਰ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ। ਭਗਤ ਬਹੁਤ ਨਾਚ - ਤਮਾਸ਼ਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਫੇਰ ਰੋਂਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਅੱਥਰੂ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਜਿਸਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਅੱਥਰੂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਚਿੱਤਰਾਂ ਤੋਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਸ ਉਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਖੁਦ ਹੀ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਜੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਹਾਂ, ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਪੱਕੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਕੱਚੇ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਟੁੱਟਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਭੋਗ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੀ ਹੋ। ਹੁਣ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦਾ ਨਾਲੇਜ਼ ਬਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ? ਬੋਲੋ, ਹਾਂ ਮੈਂ ਕੋਈ 84, ਕੋਈ 82 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ 84 ਜਨਮ ਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। 84 ਜਨਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਨ ਜੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਆਉਣਗੇ। ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਦੀਕ ਪਿਰੇਏ ਜਾਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਨਵਾਂ ਘਰ ਬਣਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਜਲਦੀ ਬਣ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾਕੇ ਬੈਠੀਏ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ - ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜੇ ਛੱਡ ਨਵੇਂ ਲੈਣੇ ਹਨ। ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਐਕਟਰਸ ਘੰਟਾ ਅੱਧਾ ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਘੜੀ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਟਾਈਮ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਘਰ ਜਾਈਏ। ਉਹ ਟਾਈਮ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਘੜੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣਨ ਲਈ ਵੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇ, ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਕਲਾਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ 6 ਮਹੀਨੇ ਬੈਠੋ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਦਾਗ਼ ਆਦਿ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਥੋੜਾ ਫਰਕ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਆਉਣਗੇ, ਕੋਈ ਥੋੜਾ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਆਉਣਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਜੇ ਆਉਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਫੇਰ ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਚੱਕਰ ਵੀ ਜੂੰ ਮਿਸਲ ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਟਿੱਕ-ਟਿੱਕ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਸਦੀ ਜੇ ਐਕਟ ਚਲਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਸੂਖਸ਼ਮ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ। ਬਾਪ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਫੇਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਖੇਡ ਹੈ। ਇਸ ਚੱਕਰ ਦਾ ਕਿਸੇ

ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਐਕਟਰ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਮੁੱਖ ਐਕਟਰ ਕੌਣ ਹੈ - ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਭੋਗ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ ਉਦੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹੇ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਨਾਟਕ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਗੇ ਕਿ ਫਲਾਣੇ ਵਕਤ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁਝ ਦੱਸਣ ਦਾ ਹੈ ਉਹ ਦਸ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇ ਉੱਤਰ ਮਿਲਣਾ ਸੀ ਉਹ ਮਿਲ ਗਿਆ, ਬਸ ਉਸ ਤੇ ਚੱਲ ਪੈਣਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਬਗ਼ੈਰ ਬਾਪ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ, ਉਹ ਕਦੀ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮੁਆਫ਼ਿਕ। ਕੋਈ ਡਰਾਮਾ ਤੇ ਠਹਿਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝੀ ਆਈ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਏ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਪਾਰੂ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਫੇਰ ਉਹੀ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਗੇ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕੁਦਰਤ। ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਹੋਰ ਕੀ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਣਗੇ। ਹੁਣ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ - ਪਾਵਨ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਫ਼ਿਕਰਾਤ ਹੈ। ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮਾਸੂਕ ਦੇ ਆਸ਼ਿਕ ਹੋ ਨਾ। ਇੱਕ ਮਾਸੂਕ ਨੂੰ ਸਭ ਆਸ਼ਿਕ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਮਾਸੂਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਮੈਨੂੰ ਭੁੱਲਕੇ ਗੰਗਾ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸਭ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਹੁਣ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਮਝ ਕਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ। ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਜੋ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੀ ਉਹ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੀ ਹੈ ਫੇਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਭੁੱਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਦੋਂ ਹੋਵੇ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਕੇ ਅਭੁੱਲ ਬਣਾਵਾਂ ਨਾ। ਇਹ ਭੁੱਲਾਂ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਫੇਰ ਵੀ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਭਗਵਾਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਓ ਗੰਡ ਫ਼ਾਦਰ। ਉਹ ਲੇਕਿਕ ਫ਼ਾਦਰ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੈ ਫੇਰ ਵੀ ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦੋ ਫ਼ਾਦਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਫ਼ਾਦਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਇੰਨੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਫੇਰ ਦੂਜਾ ਲੈ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਏ ਹਾਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਮਾਂਡਵਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਚੰਦ - ਸਿਤਾਰੇ ਆਦਿ ਸਭ ਬੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੂਰਜ, ਚੰਦ, ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਦੇਵਤਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਰਿਮਝਿਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਭਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ। ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ - ਇਹ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਦੇਵਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸਭ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸੀ। ਸਭਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੀ ਇਸਲਈ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੋਂਟ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਵੀ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਨਿਰਗੁਣ ਹਾਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਾਹੀ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਤਰਸ ਪਰੋਈ.....ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਤਰਸ ਪੈਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਰਸ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਣਵਾਨ ਬਣਾਉਣ। ਤੁਸੀਂ ਪੁੰਜਯ ਸੀ, ਹੁਣ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ ਫੇਰ ਪੁੰਜਯ ਬਣੇ। ਅਸੀਂ ਸੇ ਦਾ ਅਰੂ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ - ਆਤਮਾ ਸੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸੇ ਆਤਮਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਗ਼ਲਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸੀ ਫੇਰ ਉਹ ਦੇਵਤਾ, ਸ਼ਤ੍ਰੀਏ, ਵੈਸ਼ਯ, ਸੂਦ੍ਰ ਬਣੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਣ ਵਿੱਚ ਆਈ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਹਿਲੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਤੋ, ਰਜੋ, ਤਮੋ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਬਾਬਾ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਰੇਬਰ ਭਾਰਤ ਸਵਰਗ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਗੇ। ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਹੈ। ਸਭ ਧਰਮ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕੋਈ ਧਰਮ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਇੱਕ ਧਰਮ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਚਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਆਏ, ਬੋਲੇ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਘੜੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਇਹ ਘੜੀ ਬਣਵਾਈ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਘੜੀ ਤੁਸੀਂ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਹੁਣ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਘੜੀ ਯਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਸੰਕਰ ਦੁਆਰਾ ਆਸੂਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਚੱਕਰ ਫਿਰਣਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਬਾਦ ਸਤਿਯੁਗ ਆਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਉਪਦ੍ਰਵ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੂਸਲ ਵੀ ਉਹੀ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਵੇਦਾਂ - ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਧਰਮ ਵੀ 4 ਹਨ। ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਹੈ ਪੰਜਵਾਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਇਹ ਹੈ ਛੇਟਾ ਧਰਮ। ਯੱਗ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਯੱਗ ਹੈ। ਉਪਦ੍ਰਵ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਯੱਗ ਰਚਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਨਾ ਲਗੇ। ਅਰੇ ਲੜਾਈ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗੀ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਕਿਵੇਂ ਆਵੇਗਾ, ਇੰਨੇ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਗੇ! ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸ਼ਰੀਰ ਇੱਥੇ ਛੱਡਣਾ ਪਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹੋ - ਹੋ ਬਾਬਾ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਹੀ ਸਤਿਯੁਗ, ਸਭਨੂੰ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਭ ਕਾਲ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਕਾਲਾਂ ਦੇ ਕਾਲ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਕੱਢ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਫੇਰ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ ਫੇਰ ਜੀਵਨਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਇੰਨੇ ਸਭ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ ਫੇਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਣਗੇ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਜੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਪਾਰ੍ਹ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਜ਼ਰੂਰ ਉਹ ਸੁੱਖ ਪਾਉਣਗੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਪਾਰ੍ਹ ਸਭਤੋਂ ਉੱਚ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ, ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਲਿਖੇਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸਭਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹੀ ਸਭਦਾ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ, ਸਭਨੂੰ ਲਿਖੇਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਕੋਈ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ, ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ। ਉਹ ਕੋਈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ - ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਂਦੇ, ਸਭਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਹੀ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁੱਡਾਕੇ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਤੀਰਥ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾ ਤੀਰਥ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਬਾ ਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਇੱਕ ਦੀ ਹੀ ਹੈ। ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਲਿਖੇਟਰ ਆਓ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਸੱਚਾ ਤੀਰਥ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭਨੂੰ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਸੋਮਨਾਥ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਕਿੰਨਾ ਖੂਬਸੂਰਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਵੇਖੋ ਬਾਬਾ ਕਿੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ, ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਜੇ ਮਦਦ ਕਰਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚ ਪੱਦ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਾਇਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿਹਨਤ ਕਰੋ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸੋ ਕਿ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। 84 ਚੱਕਰ ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅੰਨਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਇਨਾ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਹੂਬਹੂ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮੰਦਿਰ ਲੁੱਟਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਕਰਾਂ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਲੁੱਟਣ ਦਾ ਹੀ ਹੈ, ਫੇਰ ਵੀ ਲੁੱਟ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਵੀ ਨੂੰਧ ਹੈ, ਸੇ ਫੇਰ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਫੁੱਕ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਮੁਸਲ ਆਦਿ ਬਣੇ ਹਨ - ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਪਾਰ੍ਹ ਸਭਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈ - ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ, ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ। ਹੁਣ ਸਮਰਥ ਕੌਣ? ਮੈਂ ਜਾਂ ਡਰਾਮਾ? ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਨਾਲੇਜ਼ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਉਹ ਆਕੇ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਸੈਨਾ ਹੋ। ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੈਂਟਰਸ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਰਹੋ। ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਲੈਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਪੈਸੇ ਜੋ ਕੁਝ ਹੈ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਫ਼ਲ ਕਰੋ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਭੁੱਖ ਮਰੋ। ਭੁੱਖਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਮਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ ਫੇਰ ਭੁੱਖੇ ਮਰਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਖੇ ਮਰਦੇ ਹੋ ਕੀ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਭੰਡਾਰਾ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਭੁੱਖੇ ਮਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਨੇਚਰ ਕਿਓਰ। ਬਿਲਕੁਲ ਸਿੰਪਲ ਗੱਲ ਸਿਰਫ਼ ਮੁੱਖ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿਓਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰ੍ਜਨ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਚੰਗਾ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸਮਝੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਫੂਲਾਂ ਦੇ ਬਗ਼ੀਚੇ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਘਰ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਵਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਅਲਾਹ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਦਾ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਘੜੀ ਨੂੰ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

2. ਯੱਗ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪੈਸੇ ਆਦਿ ਜੋ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਫ਼ਲ ਕਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਵੈ - ਉਨਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਉਨਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਭਵ:

ਸਵੈ - ਉਨਤੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਉਨਤੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਸਵੈ - ਉਨਤੀ ਘੱਟ ਹੈ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਵੀ ਘੱਟ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਨਾਲ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਹਰ ਕਰਮ ਦੁਆਰਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇਣਾ ਇਹ ਵੀ ਸੇਵਾ

ਹੈ। ਜੇ ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ - ਕਰਮਣਾ ਸਦਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦੁਆਰਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਤਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਉਤਨਾ ਖੁਦ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਮੀਪ ਆਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸੋਚਣਾ - ਬੋਲਣਾ ਅਤੇ ਕਰਨਾ ਸਮਾਨ ਬਣਾਓ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸੱਤ ਦਾ ਸੰਗ ਗਿਆਨ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੱਤ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਮਤਲਬ ਸਤਸੰਗ ਕਰਨਾ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਤਸੰਗ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਹੀ ਹੈ - ਕਿਉਂ?

ਉੱਤਰ:- ਕਿਉਂਕਿ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸੱਤ ਬਾਪ, ਸੱਤ ਸਿੱਖਿਅਕ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸੰਗ ਨਾਲ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਅਰਥਾਤ ਕਾਲੇ ਤੋਂ ਗੋਰੀ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬਿਨਾ ਸਤਸੰਗ ਦੇ ਨਿਰਬਲ ਆਤਮਾ ਬਲਵਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ। ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਗ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਬਲ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਉਸਦਾ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬੱਚੇ ਸਤਸੰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਇਸ ਸਤ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਬੱਚੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਕਿ ਸਤ ਦਾ ਸੰਗ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਸੰਗ ਨਾਮ ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਚਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਫਲਾਣੇ ਸਤਸੰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਤਸੰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਸਤਸੰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਤ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਤ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀਆਂ ਹਨ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਥਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦੀਆਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸਤਸੰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਉਹ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਵੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸਤ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸੰਗ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਸਤ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਤ ਦਾ ਸੰਗ - ਇਹ ਨਾਮ ਵੀ ਹੁਣ ਹੀ ਹੈ। ਸਤ ਦਾ ਸੰਗ - ਇਸਦਾ ਯਰਥਾਤ ਰੀਤੀ ਅਰੂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੁਣ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਜੇ ਸੱਤ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠੀਆਂ ਹੋ। ਉਹ ਸਤ ਬਾਪ, ਸਤ ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਤੁਸੀਂ ਸਤਸੰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਫੇਰ ਭਾਵੇਂ ਇੱਥੇ ਜਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ ਪਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਯਾਦ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੁਣ ਸਤ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਰਥਾਤ ਸਤ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਮਧੂਬਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀਆਂ ਵੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਕਲਾਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਹੈ ਫੇਰ ਡਿੱਗਦੇ - ਡਿੱਗਦੇ ਵਿਭਚਾਰੀ ਭਗਤੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤ ਦਾ ਸੰਗ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨ? ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਤ ਬਾਪ ਦਾ ਸੰਗ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਸੰਗ ਹੈ। ਯਾਦ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਗ ਕਹਿਣਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਸਤ ਦਾ ਸੰਗ। ਇਹ ਦੇਹ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਹ ਹੈ ਸਤ ਦਾ ਸੰਗ। ਜਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸੰਗ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਸੰਗ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਤ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਆਤਮਾ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਸੰਗ ਹੋਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੰਗ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਦੇਹ ਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸੰਗ ਹੋਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਜਿਸਨੂੰ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ, ਸਭ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਖਾਦ ਪੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ? ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਦੈਵ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸੰਗ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਘੱਟ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਕਤ ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰਣਗੇ ਉਹਨਾਂ ਫਾਇਦਾ ਹੈ। ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਆਤਮਾਵੇ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਮੇਰਾ ਸੰਗ ਕਰੋ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਆਧਾਰ ਤਾਂ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬੇਲੇ ਕਿਵੇਂ? ਆਤਮਾ ਸੁਣੇ ਕਿਵੇਂ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸੰਗ ਹੈ ਸਤ ਦੇ ਨਾਲ। ਸਤ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਤ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ, ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਵੰਡਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਆਲਰਾਉਂਡਰ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਵੰਡਰ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਜਕਲ ਦੀ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਲਰਾਉਂਡਰ ਹੈ। ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਪਾਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਵਿੱਚ ਦਾ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹਨ ਸਭ ਹੱਦ ਦੇ ਡਰਾਮਾ, ਉਹ ਵੀ

ਹੁਣ ਨਿਕਲੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਾਈਂਸ ਦਾ ਇੰਨਾ ਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਲ ਰਹੇਗਾ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿੰਨਾ ਜਲਦੀ ਬਣਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਬਲ ਹੈ ਮੁੱਖ। ਹੁਣ ਹੈ ਨਿਰਬਲ। ਉੱਥੇ ਹੈ ਬਲਵਾਨ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਲਵਾਨ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਨੇ ਬਲ ਖੋ ਲਿਆ ਹੈ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਕੇ ਕਿੰਨਾ ਬਲਵਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਤ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰਣਗੇ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਤ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਂਝ ਬਲਵਾਨ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਲ ਤਾਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਬਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹੁਕਮ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਤ ਦੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਸੰਗ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਬਹੁਤ ਬਲਵਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵਰਲਡ ਆਲਮਾਇਟੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਹੈ ਨਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੇਦਾਂ - ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਆਲਮਾਇਟੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਲਮਾਇਟੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਖੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਕਿੰਨਾ ਬਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਉਹਨਾਂ ਬਲ ਮਿਲੇਗਾ। ਬਾਪ ਹੋਰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਬਸ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਰੋਜ਼ਗਾਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਤਾਂ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੀਜ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਨਾਲ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਇਵੇਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਨਟਸ਼ੇਲ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੜੀ ਵਿਚਿੱਤਰ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨੇ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮਿਲਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਫੇਰ ਵੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ, ਇਹੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਯੋਗ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਤ ਦੇ ਸੰਗ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਫਾਇਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਮਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਅਤੇ ਕਾਇਆ ਵੀ ਨਿਰੋਗੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਿਠਾਈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਸਤ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹੋ, ਦਾਦੇ ਪੇਤ੍ਰੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਨਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦਾਦੇ ਪੇਤ੍ਰੇ ਹਾਂ। ਵਰਸਾ ਵੀ ਦਾਦੇ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਇਹੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਸਿਮਰਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਤਸੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇੱਕ ਥਾਂ ਜਾਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਉਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇੱਕ ਥਾਂ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਹੀ ਸਤ ਦਾ ਸੰਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਹੀਂ, ਉਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ, ਤੁਰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਅਸੀਂ ਸਤ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਦੇਹ ਤਾਂ ਅਸੂ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਨਾ। ਦੇਹ ਨੂੰ ਸਤ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਜੜ ਹੈ, 5 ਤੱਤਵਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਚੁਰਪੁਰ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਤਾਂ ਵੈਲਯੂ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਹੋਰ ਸਭਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਵੈਲਯੂ ਹੈ। ਸੰਭਾਗਿਆ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਫਲਾਣਾ ਹਾਂ, ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਅੰਡੇ, ਕੱਛ, ਮੱਛ ਸਭ ਖਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਭਸਮਾਂਸੁਰ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਪੇਹੀ ਭਸਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ? ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਭਸਮਾਂਸੁਰ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਭਸਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਾਲੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਾਲੇ ਤੋਂ ਗੋਰਾ ਬਣਾਉਣ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਦੇਹ-ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਬੱਚੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਲਾਈਫ਼। ਉਠਦੇ, ਬੈਠਦੇ, ਤੁਰਦੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।

ਇੱਥੇ ਬੱਚੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਯੁਕਤੀਆਂ ਸਮਝਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਸਮਝਾਓ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਸਤਸੰਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਆਕੇ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਤ ਦਾ ਸੰਗ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਤ ਦਾ ਸੰਗ ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਤਿਯੁਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਜਾਂ ਝੂਠੇ ਅਭਿਮਾਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸਤ ਦੇ ਸੰਗ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਅਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਭੋਗਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤ ਦਾ ਸੰਗ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਸਤ ਦਾ ਸੰਗ ਅਤੇ ਝੂਠ ਦਾ ਸੰਗ ਉਦੋਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਦੇਨੇ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹਨ। ਸਤ ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਆਕੇ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸਤ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਆਏ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਅਤਮਾਵੇ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਗ ਰੱਖੋ। ਦੇਹ ਦਾ ਜੇ ਸੰਗ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਪਰਾਮ ਹੋ ਜਾਓ। ਦੇਹ ਦਾ ਸੰਗ ਭਾਵੇਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਉੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਹੀ ਪਾਵਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਤ ਦੇ ਸੰਗ ਨਾਲ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਮਿਲੇਗਾ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਰਹੇਗੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਨਵੀਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਰੋਬਰ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਅੱਜ ਉਸ ਧਰਮ ਨੂੰ ਗੁੰਮ ਕਰ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਮੂੰਝ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਨਸ਼ਾ ਕਿੱਥੋਂ? ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਹੀ ਲੰਬੀ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਭੁੱਲ ਭੁਲਾਈਆ ਦਾ ਖੇਡ। ਹੁਣ ਸਤ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼

ਜਾਣਨ ਨਾਲ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਬਾਦ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਰਹਾਂਗੇ ਫੇਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਬਾਦ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਰਹਾਂਗੇ ਫੇਰ ਨਰਕਵਾਸੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮਾਸਟਰ ਆਲਮਾਇਟੀ ਬਣੇ ਹੋ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਡੋਜ਼। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਆਰਗਨਜ਼ ਮਿਲੇ ਹਨ ਪੁਰਾਣੇ। ਨਵੇਂ ਆਰਗਨਜ਼ ਤਾਂ ਮਿਲਦੇ ਨਹੀਂ। ਪੁਰਾਣਾ ਵਾਜਾ, ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇਕੇ ਰਾਵਣ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣਾ। ਪਾਰ੍ਹ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਵਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪਾਰ੍ਹ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਾਰ੍ਹ ਕਦੀ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਤ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰਣਗੇ ਉਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਯਾਦ ਘੱਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਕੀਅਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਬੱਚੇ ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਬਾਪ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਰਾਜ਼ੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਜੇ ਸੱਚੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਦੇ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਸੱਚੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ? ਜੇਕਰ ਸਤ ਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਗੇ ਤਾਂ ਕੀ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ? ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪੱਦ ਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਸਤ ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਕੀ ਵਰਸਾ ਪਾਇਆ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਕਿੰਨਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਕਿੰਨਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੇ ਇਸ ਦੇਹ ਦਾ ਸੰਗ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਸੰਗ ਤੋਂ ਉਪਰਾਮ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸਤ ਦੇ ਸੰਗ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ।
2. ਇਸ ਸਟੂਡੈਂਟ ਲਾਇਫ਼ ਵਿੱਚ ਤੁਰਦੇ ਫ਼ਿਰਦੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ਼ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹੇ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦਾ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਸੁਭਾਅ ਦੁਆਰਾ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਭਵ:
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਈਰਖਾ, ਸਿੱਧ ਅਤੇ ਜਿਦ ਦੇ ਭਾਵ ਦੀ ਜਾਂ ਕਿਸੀ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰ ਦੀ ਅਲਾਏ ਮਿਕਸ ਨਹੀਂ ਹਨ ਉਹ ਹਨ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੇ। ਇਵੇਂ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਸਦਾ ਹਾਂ ਜੀ ਦਾ ਸੰਸਕਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਬੱਚੇ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਵਕਤ, ਜਿਵੇਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਉਵੇਂ ਸਵੈ ਨੂੰ ਮੇਲਡ ਕਰ ਰਿਅਲ ਗੋਲਡ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਭਿਮਾਨ ਜਾਂ ਅਪਮਾਨ ਦੀ ਅਲਾਏ ਮਿਕਸ ਨਾ ਹੋਣ ਉਦੋਂ ਕਹਾਂਗੇ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕਿਉਂ, ਕੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਰਹੋ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਤਾਂ ਅਸਰੀਰੀ ਬਣੇ, ਇਸ ਦੇਹ - ਭਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਆਪਣੇ ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹੋ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਯਥਾਰਤ ਯਾਦ ਕੀ ਹੈ? ਯਾਦ ਦੇ ਵਕਤ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਆਨ ਚਾਹੀਦਾ?
- ਉੱਤਰ:-** ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇਹ ਤੋਂ ਨਿਆਰੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ - ਇਹੀ ਯਥਾਰਤ ਯਾਦ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ, ਇਹ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਮੁੰਦਰ, ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਨ।
- ਗੀਤ:-** ਤੁਮੇਂ ਪਾਕੇ ਹਮਨੇ.....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਹੈ ਅਹਿਮ, ਮੈਂ ਆਤਮਾ। ਮਨੁੱਖ ਫੇਰ ਸਮਝਦੇ ਓਮ ਮਤਲਬ ਭਗਵਾਨ, ਪਰ ਇਵੇਂ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਓਮ ਮਤਲਬ ਮੈਂ ਆਤਮਾ, ਮੇਰਾ ਇਹ ਸਰੀਰ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ - ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਅਹਿਮ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਵਧਰਮ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤ। ਆਤਮਾ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਭਾਵੇਂ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਓਮ ਦਾ ਅਰਥ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅੱਖਰ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸਾਡਾ ਸਵਧਰਮ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਾਂ। ਕਿੰਨਾ ਸਿੰਪਲ ਅਰਥ ਹੈ। ਲੰਬਾ - ਚੋੜਾ ਕੋਈ ਗਪੇੜਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਜਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਫੇਰ ਪੁਰਾਣੀ ਕਦੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੀ ਤੋਂ ਫੇਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕਦੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਵੇ ਦੁਨੀਆਂ ਨਵੀਂ ਕਦੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸੱਕਣਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਲਯੁੱਗ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ, ਨਵੀਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਮਨੁੱਖ ਹੋਕੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਨਵਰ ਤੋਂ ਵੀ ਬਦਤਰ। ਜਾਨਵਰ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ, ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹਾਂ, ਹੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਓ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਾਵਨ ਅੱਖਰ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸਵਰਗ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨਵੀਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਰਕ। ਇੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਹੈ ਨਰਕਵਾਸੀ। ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਇੱਥੇ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹੈ ਨਾ। ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਕਹਿ ਵੀ ਦੇਣਗੇ। ਬਰੇਬਰ ਇਹ ਨਰਕ ਠਹਿਰਿਆ ਪਰ ਬੇਲੇ ਤੁਸੀਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹੋਵੋ ਤਾਂ ਵਿਗੜ ਪੈਣਗੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਸੂਰਤ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਹੈ ਪਰ ਸੀਰਤ ਬੰਦਰ ਜਿਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਖੁਦ ਵੀ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸੁਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ.....ਆਪਣੇ ਲਈ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ? ਅਸੀਂ ਪਾਪੀ ਨੀਚ ਹਾਂ। ਪਰ ਸਿੱਧਾ ਕਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵਿਕਾਰੀ ਹੋ ਤਾਂ ਵਿਗੜ ਪੈਣਗੇ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਸਿਰਫ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਹੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕਲਯੁੱਗੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਨਰਕਵਾਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੰਗਮਯੁਗ ਵਾਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਸਿੰਪਲ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹੋ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਇਸ ਦੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦੁੱਖੀ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ? ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ - ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ? ਅਰੇ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮੇਰਾ ਸਵਧਰਮ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਫੇਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੰਗਦੇ ਕਿਉਂ ਹੋ? ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਭੁੱਲ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੀਆਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਫੇਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲੇਗੀ? ਅਸਰੀਰੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਲਣਾ ਚੱਲਣਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਈ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਰਾਵਣ ਹੀ ਸਾਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਕਦੇ ਤੋਂ ਇਹ ਰਾਵਣ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣਿਆ ਹੈ? ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਵਿਦਵਾਨ, ਪੰਡਿਤ ਆਦਿ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਰਾਵਣ ਹੈ ਕੌਣ, ਜਿਸ ਦੀ ਅਸੀਂ ਐਫੀਜ਼ੀ ਬਣਾਕੇ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਜਲਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹਾਂ, ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪੁਛੇ - ਰਾਵਣ ਕੌਣ ਹੈ? ਕਹਿ ਦੇਣਗੇ ਇਹ ਸਭ ਤਾਂ ਕਲਪਨਾ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੀ ਰਿਸਪਾਂਡ ਦੇਣਗੇ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਹੇ ਰਾਮ ਜੀ ਸੰਸਾਰ ਬਣਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਕਲਪਨਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਕਲਪਨਾ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਹੇ ਜਿਹਾ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ

ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਗੋਂ ਕਹਾਂਗੇ ਅਤੇ ਜੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਲਗੇ ਅਰਥਾਤ ਸੌਤੇਲੇ ਹੋਏ। ਹੁਣ ਸੌਤੇਲੇ ਵਾਰਿਸ ਥੋੜ੍ਹੀ ਬਣਨਗੇ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਮਾਤੇਲੇ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ ਸੌਤੇਲੇ ਵੀ ਹਨ। ਮਾਤੇਲੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਪੂਰਾ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਸੌਤੇਲੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਮੇਰੀ ਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ ਹਨ, ਰਾਵਣ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਹਨ। ਰਾਮ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਦੇ ਅੱਖਰ ਹਨ। ਰਾਮ ਰਾਜ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀਆਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਲਵੋਗੇ? ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲੋਗੇ? ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਹੜੀ ਮਤ? ਬਾਪ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹੀਏ ਫੇਰ ਪਤੀ ਨਾ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿਸਦੀ ਮੰਨਾਂ? ਉਹ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤੀ ਤੁਹਾਡਾ ਗੁਰੂ, ਈਸ਼ਵਰ ਆਦਿ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ਪਰ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਸ ਵਕਤ ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਮੰਨਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਫੇਰ ਵੀ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਜਾਓ, ਅਸੀਂ ਰਾਮ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਅਯੋਧਿਆ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਭਟਕਦੀਆਂ ਹੋ? ਤਾਂ ਮੰਨਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੇ ਧੱਕੇ। ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਖਾਣਗੇ, ਕਦੀ ਮੰਨਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਹੈ। ਅਰੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਰਾਮ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਮੰਦਿਰ ਨੂੰ? ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਸਾਡੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਸ੍ਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ ਉਹ ਕਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਰਾਵਣ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਦਾ ਤਾਂ ਵੰਡਰ ਹੈ, ਜੇ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਮਰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਗੋਵਰਮੰਟ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਿਵ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਉਹੀ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਕੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਨਰਕਵਾਸੀ ਤੋਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ, ਬੇਗਰ ਤੂੰ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹੀ ਸ੍ਵ ਦੇ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਇੱਥੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਵਾਪਿਸ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਵੱਡਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜੇ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਪਰ ਸਮਝਕੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਪਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ। ਹੋਰ ਸਭਨੂੰ ਇੱਥੇ ਥੱਲੇ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਥੇ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਹੈ ਯਥਾਰਤ ਯਾਦ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇਹ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ, ਆਤਮਾ ਸਮਝਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਸਮੁੰਦਰ, ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ, ਸਾਰੇ ਆਕਾਸ਼ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਟੁੱਕੜੇ - ਟੁੱਕੜੇ ਹਨ। ਇੱਕ - ਦੇ ਦੀ ਹੱਦ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਭ ਬਾਪ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹਿੰਦੂ - ਚੀਨੀ ਭਰਾ - ਭਰਾ, ਹਿੰਦੂ - ਮੁਸਲਮਾਨ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਪਰ ਅਰੂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਹਿੰਦੂ - ਮੁਸਲਿਮ ਭੈਣ - ਭਰਾ। ਨਹੀਂ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਸੁਣਦੇ ਸਤ - ਸਤ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਰੂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਸਤ, ਝੂਠ। ਸੱਚਖੰਡ ਵਿੱਚ ਸੱਚ ਹੀ ਸੱਚ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਝੂਠ ਹੀ ਝੂਠ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੋਲੇ ਕਿ ਤੂੰ ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ ਤਾਂ ਵਿਗੜ ਪੈਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸੱਚ ਦੱਸਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਕੋਈ ਤਾਂ ਗਾਲਾਂ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪੈਣਗੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ 5 ਤੱਤਵ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਮਨੁੱਖ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਲਗਾਓ। ਹੁਣ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਕਰਮਾਜੀਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਵਿਕਰਮਾਜੀਤ ਸੰਵਤ। ਇਹ ਹੈ ਵਿਕ੍ਰਮੀ ਸੰਵਤ। ਤੁਸੀਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਵਿਕ੍ਰਮਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਯੋਗ ਤਾਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕੀ ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭਾਰਤ ਦਾ ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ ਆਏ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਇਹ ਤਾਂ ਹਠਯੋਗੀ ਹਨ। ਉਹ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਹੋ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦੇ ਸੰਨਿਆਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸੰਨਿਆਸੀ। ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਇਹ ਹਨ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਨਵਾਂ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਸਲਈ ਨਵੇਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਅਲਾਓ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੰਦ੍ਰਸਭਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ ਵਕਤ ਹੈ ਸਭ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬਣਦੇ ਹੋ ਪਾਰਸ ਬੁੱਧੀ। ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮ। ਪੱਥਰ ਤੋਂ ਪਾਰਸ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ।

ਬਰੇਬਰ ਭਾਰਤ ਸੇਨੇ ਦੀ ਚਿੜੀਆਂ ਸੀ ਨਾ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਨਾ। ਇਹ ਕਦੀ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਫੇਰ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਗਏ। ਤੁਸੀਂ ਦਸ ਸਕਦੇ ਹੋ 84 ਜਨਮ ਭੋਗੇ। ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ ਫੇਰ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹਨ, ਤਤਵਮ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਕੋਈ ਵੀ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸੱਕਣ। ਉਹ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ, ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਮਾਰੂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਗੀਤ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਰੋਮਾਂਚ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਇਕਦਮ ਚੜ੍ਹ ਜਾਵੇਗਾ। ਫੇਰ ਉਹ ਨਸ਼ਾ ਸਥਾਈ ਵੀ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ। ਉਹ ਸਰਾਬ ਪੀਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਸ਼ਾ ਉਤਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ, ਸਦੈਵ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕਿੰਨੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਫੇਰ ਸ਼੍ਰੇਯਾਚਾਰੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਵਿੱਚ ਲੱਗਾ ਰਹੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਵਿਕ੍ਰਮਾਜੀਤ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਵਿਕ੍ਰਮਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਵਿੱਚ ਲੱਗਾ ਰਹੇ।

2. ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਾਤੇਲਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੋ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਮਝਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੁਆਰਾ ਅਗਿਆਨ ਦਾ ਪਰਦਾ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਰਚ ਲਾਇਟ ਭਵ:
ਹੁਣ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦਾ ਵਕਤ ਸਮੀਪ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਅੰਤਰਮੁੱਖੀ ਬਣ ਗਹਿਰੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੇ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਸਵੈ ਨੂੰ ਭਰਪੂਰ ਬਣਾਓ, ਇਵੇਂ ਸਰਚ ਲਾਇਟ ਬਣੇ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਅਗਿਆਨ ਦਾ ਪਰਦਾ ਹੱਟ ਜਾਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਿਤਾਰੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਹਲਚਲ ਤੋਂ ਬਚਾਏ ਸੁੱਖੀ ਸੰਸਾਰ, ਸਵਰਨਿਮ ਸੰਸਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸਵਾਸ ਦੇਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮਾਇਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹੋ ਤਾਂ ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹੋਗੇ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸਵਧਰਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਡਾ ਦੇਸ਼ ਸ਼ਾਂਤੀਯਾਮ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਹੋ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਹਾਡਾ ਯੋਗਬਲ ਕਿਹੜੀ ਕਮਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਬੱਚੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਇਹ ਸਾਰਾ ਪਹਾੜ ਚੁੱਕਕੇ ਸੋਨੇ ਦਾ ਪਹਾੜ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। 5 ਤੱਤਵ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਚੰਗਾ ਫਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤਤਵਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਦੇ ਫਲ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਸਵਾਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਜਦੋਂ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸਰੂਪ, ਉਸਦਾ ਸਵਧਰਮ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਹਾਰ ਪਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਿੱਥੇ ਲੱਭਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੇ ਤਾਂ ਕਰਮ ਕਿਵੇਂ ਕਰੇਗੀ? ਕਰਮ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਹਾਂ, ਸ਼ਾਂਤੀਯਾਮ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸ਼ਾਂਤੀਯਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹਾਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਸ਼ਾਂਤੀਯਾਮ ਸਾਡਾ ਦੇਸ਼ ਹੈ, ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਸੁੱਖਯਾਮ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦੁੱਖਯਾਮ ਵਿੱਚ। ਇਹ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ ਅਰਜੁਨ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਤਾਂ ਗਰੰਟੀ ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਬੱਚੇ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਭ ਬੱਚੇ ਹਨ ਸਭ ਤਾਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਵਿਚਕਾਰ ਵੀ ਆਉਣਗੇ, ਕੋਈ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਸਰਟੇਨ (ਨਿਸ਼ਚਿਤ) ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਬੱਚੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਅਰਜੁਨ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਰੱਬ ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚੇ ਖੁਦ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲਵਾਂਗੇ? ਸਰਵਿਸ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਕਿਵੇਂ ਆਉਣਗੇ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਪਿੱਛੇ ਜੇ ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ ਨਾ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸਰਟੇਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਮਮਾ - ਬਾਬਾ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕੁਮਾਰਕਾ ਹੈ, ਜਨਕ ਹੈ, ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਮਹਾਰਾਜੀ ਜੇ ਹਨ ਉਹ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਜਨਮ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਨਾਪਾਸ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਦੌੜੀ ਪਾ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਤੱਕ ਆਕੇ ਫੇਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸਭ ਇਕਰਸ ਹੋ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਰੇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰਾ ਪੈਰ ਇੰਚ ਦਾ ਵੀ ਫਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਲਸ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਅਸਵ ਰੇਸ ਹੈ। ਅਸਵ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰੱਬ ਨੂੰ ਵੀ ਘੋੜਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਜੇ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਦਕਸ਼ ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਨੇ ਯੱਗ ਰਚਿਆ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਹਵਨ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਦਕਸ਼ ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਹੈ, ਨਾ ਕੋਈ ਯੱਗ ਰਚਿਆ ਹੈ। ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੀਆਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਦੰਤ ਕਥਾਵਾਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਕਹਾਣੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਨਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਇਹ ਨੈਕਰੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਹੁਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਖਾਸ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ ਨਾ ਫੇਰ ਯਾਦ ਕੀ ਕਰੀਏ। ਨਹੀਂ, ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਟੂਡੈਂਟ ਸਮਝਕੇ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇੱਕ ਹੀ ਟੀਚਰ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਠਹਿਰਦੀ ਹੈ? ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਕਤ ਤਾਂ ਬਾਹਰਮੁਕਤਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਯਾਦ ਹੀ ਮੁੱਖ ਹੈ। ਇਸ ਭਾਰਤ ਦੇ ਯੋਗ ਦੀ ਹੀ ਬਹੁਤ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਪਰ ਯੋਗ ਕੌਣ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵੀ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਟੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰਧਾਰੀ ਹੈ। ਪੰਜ ਤੱਤਵਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, 5 ਤੱਤਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਅਸਰੀਰੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸਰੀਰੀ ਬਣੇ, ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ।

ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹੋ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ? ਭਗਵਾਨ ਰਚਿਅਤਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ

ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਤਤਵਮ ਜਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਈਸ਼ਵਰ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਭਗਵਾਨ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਧਰ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਤੂੰ ਹੀ ਤੂੰ ਹੈ। ਪੱਥਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੂੰ, ਇਵੇਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਹੋ, ਇਹ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਮੇਰੇ ਲਾਡਲੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ। ਇਵੇਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਨੂੰ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਲਾਡਲੇ ਬੱਚੇ, ਤਾਂ ਥੱਪੜ ਮਾਰ ਦੇਣ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। 84 ਦੀ ਪੌੜੀ ਦਾ ਰਾਜ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ ਸਿਵਾਏ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਇਹ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਅਥਾਹ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਂਬੇ ਵਿੱਚ ਬਬੁਲਨਾਥ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਅਰੂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਮਝਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨਾਮ ਹੋਣਗੇ, ਅਰੂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅੱਗੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਫੀਮੇਲਸ ਦਾ ਮਾਨ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਉੱਚ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸੱਚ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੱਚ ਦੀ ਬੋਝੀ ਹਿਲੇ ਡੁਲ੍ਹੇ, ਡੁਬੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚੇ ਹੋ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਝੂਠੀ ਬੋਝੀਆਂ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕੋਈ ਇੱਥੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਰਾਜ ਕਰੋਗੇ। ਇਹ ਬੜੀ ਗੁਪਤ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਜਾਣਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਹੈ ਯੁਪਿਸਠਰ, ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਇਹ ਹੈ ਨਾਨਵਾਇਲੇਂਸ, ਅਹਿੰਸਕ। ਮਨੁੱਖ ਹਿੰਸਾ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਮਾਰਾਮਾਰੀ ਨੂੰ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਹਿੰਸਾ ਤਾਂ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਹੀ ਵਿਜੈ ਪਾਈ ਹੈ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਦੀ, ਪਤਿਤ ਮਤਲਬ ਵਿਕਾਰੀ। ਵਿਕਾਰੀ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਤਿਤ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ, ਜੋ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਰੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਇਹ ਵਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਕਰੋਧੀ ਨੂੰ ਕਰੋਧੀ, ਲੋਭੀ ਨੂੰ ਲੋਭੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਨਿਰਲੋਭੀ, ਨਿਰਮੋਹੀ, ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੀ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਕਾਰ ਬਗ਼ੈਰ ਬੱਚੇ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੇ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਮੰਨਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਵਾਇਸਲੇਸ ਦੁਨੀਆਂ। ਦਵਾਪਰ ਕਲਯੁਗ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਦੁਨੀਆਂ। ਖੁਦ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰੀ, ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਵੀ ਵਿਕਾਰੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜਿਹਾ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੇ ਵੀ ਯਾਦ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਇਹ ਪੱਦ ਪਾਇਆ ਹੈ ਫੇਰ ਪਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਇਵੇਂ ਰਾਜ ਪਾਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਗਵਾਇਆ, ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਪਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹੀ ਚਿੰਤਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਥਾਈ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਅਡੋਲ ਬਣ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਜ਼ਲਦੀ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਵਾਪਿਸ ਚਲੀ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਨਹੀਂ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਬਰਾਤ। ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਮਾਤਾਵਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਮਟਕੇ ਵਿੱਚ ਜੇਤੀ ਜਗਾਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹੈ ਨਾ, ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਜਨ ਤਾਂ ਸਦਾ ਜਗਦੀ ਜੇਤੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਾਡੀ ਜੇਤੀ ਜਗਾਈ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦੀ ਗੱਲ ਫੇਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜੇਤੀ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਧਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਸੋਰਸ ਆਫ ਇਨਕਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਖਾਸ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਆਮ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਹੀਰੋ ਜਿਹਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਘੱਟ ਨਹੀਂ। ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਮਦਰ। ਸੀ ਮਦਰ ਫਾਦਰ ਅਤੇ ਅਨਣਯ ਬ੍ਰਦਰਸ, ਸਿਸ੍ਰਰਸ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇ ਫਾਦਰ ਹਨ - ਲੇਕਿਕ ਅਤੇ ਪਾਰਲੇਕਿਕ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਕੋਣ? ਵੱਡਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਵਰਸਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹੁਣ ਵਰਸਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨਵਾਚ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਬਾਪ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ। ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ? ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀਰੋ ਜਿਹਾ ਬਣਦੇ ਹੋ 21 ਜਨਮ ਲਈ। ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ, ਟੀਚਰ ਦਾ ਵਰਸਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਸਭ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਸਭਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮਰੇ ਤਾਂ ਮਰ ਗਈ ਦੁਨੀਆਂ। ਬਾਪ ਦੇ ਅਡੋਪਟੇਡ ਬੱਚੇ ਬਣੇ, ਬਾਕੀ ਕਿਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੇਖਦੇ ਨਹੀਂ। ਪਾਰੂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਹ ਭਾਨ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ਼ ਇੱਥੇ ਛੱਡਣੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ। ਅੰਨ੍ਹੇ ਦੀ ਐਲਾਦ ਅੰਨ੍ਹੇ ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ

ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਜਾਗਦੇ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਅਰਥਾਤ ਦਿਨ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ, ਅਗਿਆਨ ਅਰਥਾਤ ਰਾਤ ਹੈ ਕਲਯੁਗ। ਇਹ ਬੜੀ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਕੰਨਿਆ ਵਿਆਹ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ, ਸੱਸ - ਸੌਰਾ ਆਦਿ ਵੀ ਯਾਦ ਆਉਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਪਵੇ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਯੁਗਲ ਹਨ, ਜੋ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਯੁਗਲ ਬਣਕੇ ਕਦੀ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਗਿਆਨ ਤਲਵਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੈ - ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ - ਰਮੇਸ਼ - ਉਸ਼ਾ ਹੈ, ਕਦੀ ਵੀ ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹਨ, ਇਹ ਡਰ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਤਾਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਦੇਵਾਲਾ ਮਾਰ ਦੇਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਫ਼ੇਲ੍ਹ ਹੋ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਗੰਧਰਵੀ ਵਿਆਹ ਦਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਪੱਦ ਬਹੁਤ ਉਚਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਕਰਮਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਤੇ ਵੀ ਕੰਟ੍ਰੋਲ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਬੱਚੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਇਹ ਸਾਰਾ ਪਹਾੜ ਚੁੱਕ ਸੈਨੇ ਦਾ ਪਹਾੜ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਗੋਵਰਧਨ ਪਹਾੜ ਪਿਛਾੜੀ ਪਰਿਕ੍ਰਮਾ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਹਿਮਾਲਿਆ ਕੋਈ ਸੈਨੇ ਦਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸੈਨੇ ਦੀ ਖਾਣਾਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। 5 ਤੱਤਵ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ, ਫ਼ਲ ਵੀ ਚੰਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੱਤਵਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਦੇ ਫ਼ਲ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਸਵਾਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸਵਰਗ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਾਰ ਛੁਟਣਗੇ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆਉਣ ਨਾਲ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਚੇਸ਼ਠਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਯੋਗੀ ਕਦੀ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ। ਗਿਆਨ ਬਲ ਤਾਂ ਹੈ, ਪਰ ਯੋਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਡਿੱਗ ਪਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੱਡਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ? ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੱਡਾ। ਉਵੇਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣਗੇ ਯੋਗ ਵੱਡਾ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਾਂਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ? ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਮਾਈ ਹੋਵੇਗੀ? ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਰਤਨ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਈਆ ਦੇ। ਉੱਥੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਅਣਗਿਣਤ ਧਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਖੇਤੀਆਂ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਕੇ ਉੱਚ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੇ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਪਾਈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਲਪ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਆਕੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਦਾ ਉਮੰਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਖਾਣਾ ਨਹੀਂ ਖਾਣਗੇ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਲਾਲਸ - ਉਮੰਗ ਹੋਵੇ ਉਦੋਂ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੀਰੋ ਜਿਹਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਭਰਾਵਾਂ - ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਸਭਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਯਾਦ ਅਡੋਲ ਅਤੇ ਸਥਾਈ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਜਿਹਾ ਨਿਰਲੇਭੀ, ਨਿਰਮੇਹੀ, ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਬਣਨ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਕਿਸੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਭਵ:
ਜਿਵੇਂ ਡਾਕੂਰਸ ਜਨਰਲ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਰੱਖਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਰ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਕਿਸੀ ਗੱਲ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਾਲੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਤਾਂ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ ਫ਼ੇਰ ਵੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ, ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਚਲੇ। ਜਿਵੇਂ ਸਰਸਵਤੀ ਨੂੰ ਵਿਧਿਆ ਦੀ ਦੇਵੀ, ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਧਨ ਦੀ ਦੇਵੀ ਕਹਿਕੇ ਪੁੱਜਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਸ੍ਵਗੁਣ, ਸ੍ਵਸਕਤੀਆਂ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਿਸਰਚ ਕਰ ਸਵੈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਓ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਿਕਾਰਾਂ ਰੂਪੀ ਸੱਪਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਜਯੋਗ ਦੀ ਸ਼ੈਯਾ (ਬਿਸਤਰ) ਬਣਾ ਦਿਉ ਤਾਂ ਸਦਾ ਨਿਸਚਿੰਤ ਰਹੋਗੇ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਆਤਮਾ ਰੂਪੀ ਜਯੋਤੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ - ਯੋਗ ਦਾ ਘ੍ਰਿਤ ਪਾਓ ਤਾਂ ਜਯੋਤੀ ਜਗੀ ਰਹੇਗੀ, ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦਾ ਕੰਟ੍ਰਾਸਟ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਬਾਪ ਦਾ ਕੰਮ ਪ੍ਰੇਣਨਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਚਲ ਸਕਦਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਉਣਾ ਹੀ ਪਵੇ ਕਿਉਂ?
- ਉੱਤਰ:-** ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਬਿਲਕੁਲ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ ਪ੍ਰੇਣਨਾ ਨੂੰ ਕੈਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਛੱਡ ਵੀ ਦੇ ਆਕਾਸ਼ ਸਿੰਹਾਸਨ.....।
- ਗੀਤ:-** ਛੱਡ ਵੀ ਦੇ ਆਕਾਸ਼ ਸਿੰਹਾਸਨ.....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਇਹ ਗੀਤ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਕਿਵੇਂ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਕਾਸ਼ ਸਿੰਹਾਸਨ ਛੱਡਕੇ ਆਓ। ਹੁਣ ਆਕਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੈ ਇਹ। ਇਹ ਹੈ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਥਾਨ। ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਨਹੀਂ। ਆਕਾਸ਼ ਸਿੰਹਾਸਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਕਾਸ਼ ਤੱਤਵ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਹਾਤਤ੍ਵ ਵਿੱਚ। ਉਸਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਂ ਮਹਾਤਤ੍ਵ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਵੇਗਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਉੱਥੋਂ ਹੀ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਆਵੇਗਾ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਕੇ ਸਾਡੀ ਜਯੋਤੀ ਜਗਾਓ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਹੈ ਅੰਨ੍ਹੇ ਦੀ ਔਲਾਦ ਅੰਨ੍ਹੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਹਨ ਸੱਜੇ ਦੀ ਔਲਾਦ ਸੱਜੇ। ਪ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ੂ ਅਤੇ ਯੁਧਿਸ਼ਠਿਰ ਨਾਮ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਔਲਾਦ ਹੈ ਰਾਵਣ ਦੀ। ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਰਾਵਣ ਹੈ ਨਾ। ਸਭਦੀ ਰਾਵਣ ਬੁੱਧੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਬੁੱਧੀ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਹੁਣ ਤਾਲਾ ਖੋਲ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਤਾਲਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਤਾਂ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਇੱਥੇ ਜਯੋਤੀ ਜਗਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਪ੍ਰੇਣਨਾ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਹੁਣ ਘੱਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਇਕਦਮ ਝੁੰਝਾਰ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਕੋਈ ਮਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੀਵਾ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਦੀਵਾ ਕਿਉਂ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜਯੋਤੀ ਬੁੱਝ ਜਾਣ ਨਾਲ ਹਨੇਰਾ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਇਸਲਈ ਜਯੋਤੀ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਦੀ ਜਯੋਤੀ ਜਗਾਉਣ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੋਵੇਗੀ? ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੈਸੀਬੁਲ ਬੁੱਧੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵੱਛ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਗਿਆਨ ਘ੍ਰਿਤ ਪਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਹੈ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੋਨੋਂ ਵੱਖ ਚੀਜ਼ ਹਨ। ਯੋਗ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਆਕੇ ਇਹ ਵੀ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਨਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਵਿਸਤਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਬਸ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਬੱਚੇ ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ ਉਹ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਨਾ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ - ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਪਰਮ ਆਤਮਾ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਗਿਆਨ ਕਹਾਂਗੇ ਕੀ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾਲੇਜ਼, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਐਮ.ਏ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਬੀ.ਏ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੀਆਂ ਫੇਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਨੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਹੋ ਨਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੀ ਯੋਗ ਲਗਾਓ ਅਰਥਾਤ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਸਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਹੋ ਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹੋ। ਕੋਈ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਉਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਆਤਮਾ ਭੇਜਨ ਕਿਵੇਂ ਆਵੇਗੀ? ਭੇਜਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਖਾਣਗੇ। ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੀ ਰਸਮ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਉਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਚੱਲਦਾ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਜਾਵੇ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।

ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦਾ ਕੰਟ੍ਰਾਸਟ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸਨੂੰ ਯੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਗਿਆਨ ਹੈ ਸਿਸਟੀ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ - ਉਸਦੀ ਨਾਲੇਜ਼। ਯੋਗ ਅਰਥਾਤ ਯਾਦ। ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਲੈਕਿਕ, ਇਹ ਹੈ ਪਾਰਲੈਕਿਕ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਵੱਖ ਚੀਜ਼ ਹੋ ਗਈ। ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਤਾਂ ਜੰਮਦੇ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦਵਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ - ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਉਦੋਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਯਾਦ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਗਿਆਨ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਯਾਦ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਤਿੱਖੇ ਹਨ,

ਮੁਰਲੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਯਾਦ ਦਾ ਚਾਰਟ ਕੱਢੋ, ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਾ ਚਾਰਟ ਯਰਥਾਤ ਰੀਤੀ ਬਣਾਕੇ ਵਿਖਾਓ। ਯਾਦ ਦੀ ਹੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਹੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਗੱਲ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਸਭ ਬਹੁਤ ਕੱਚੇ ਹਨ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਜੋ ਮੁਰਲੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹਨ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਕਰਮਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ, ਕੋਈ ਦੇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ। ਫੇਰ ਆਵਾਂਗੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਸਦੈਵ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਗਿਆਨ ਜੋ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਯੋਗੇਸ਼ਵਰ, ਜੋ ਯਾਦ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਯੋਗੇਸ਼ਵਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਯੋਗੇਸ਼ਵਰ ਹੋ। ਈਸ਼ਵਰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਯਾਦ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਈਸ਼ਵਰ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਤਾਂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੱਚੇ ਹਨ। ਬਿਲਕੁਲ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜੋ ਵੀ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ ਦੇ ਪਾਪ ਹਨ ਸਭਦੀ ਸਜ਼ਾ ਖਾਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਜੋ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਹੋਰ ਹੀ ਸੋਗੁਣਾ ਸਜ਼ਾ ਖਾਣਗੇ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਟਿੱਕ - ਟਿੱਕ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਯੋਗ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਪਾਪ ਭਸਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਕੱਚੇ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਮਾਲਾ 8 ਦੀ ਬਣੀ ਹੈ। 9 ਰਤਨ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। 108 ਰਤਨ ਕਦੀ ਸੁਣੇ ਹਨ? 108 ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਇੰਨਾ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਯਾਦ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਗਿਆਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਸਾਧੂਆਂ ਆਦਿ ਸਭਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਾਣੀ ਦੇ ਬੁਦਬੁਦੇ ਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। "ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ" ਇਹ ਅੱਖਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ ਪਰ ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਹੈ - ਇਹ ਗਿਆਨ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ ਉਹ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸਾਰਾ ਸਿਜਰਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰ੍ਵ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸੁੱਖ ਕੋਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਦੁੱਖ ਕੋਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਭਗਤੀ ਹੈ ਰਾਤ, ਗਿਆਨ ਹੈ ਦਿਨ। 63 ਜਨਮ ਤੁਸੀਂ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹੋ। ਫੇਰ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਲੱਗਦਾ ਹੈ? ਸੈਕਿੰਡ। ਇਹ ਤਾਂ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ, ਉਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ, ਦਵਾਪਰ, ਕਲਯੁਗ ਇਹ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਨਾਮ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਪਰ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਇਵੇਂ ਹਨ, ਟਾਈਮ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਹਨ ਘੋਰ ਕਲਯੁਗ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਲਯੁਗ ਹੁਣ ਵੀ ਚਲੇਗਾ ਤਾਂ ਹੋਰ ਘੋਰ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਇਸਲਈ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਕੁੰਭਕਰਣ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁਤੇ ਹੋਏ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਥੋੜਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ, ਕਿੱਥੇ ਪੂਜਾ! ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਤਕਦੀਰ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਮ ਨੂੰ ਬਾਣ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਪਾਸ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਵੀ ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨੰਬਰ ਲੈਣ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਹ ਕੀ ਪੱਦ ਪਾਉਣਗੇ! ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਘਾਟਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦਾ ਬਲ ਬਹੁਤ ਕਮਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਰਮਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਾਂਤ, ਸ਼ੀਤਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਯੋਗ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਓ, ਹੁਣ ਕੋਣ ਆਵੇਗਾ? ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਕੋਈ ਸਿੰਹਾਸਨ ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਬੈਠਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਹੇ ਅਸੀਂ ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਰੇ ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਕਿ ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਦੀ ਸੋਲ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ, ਵਾਪਿਸ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ, ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਣੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੋਰ ਫੇਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਸਭ ਹਿਸਾਬ ਹੈ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਜੋ ਕੁਝ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਉਹ ਝੂਠ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਝੂਠ ਖੰਡ, ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਹੈ ਸੱਚਖੰਡ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਨ ਫੇਰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਵੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨੇ ਵੇਦ, ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਉਪਨਿਸ਼ਦ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਇਸ ਨਾਲ ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਪਾਉਣਗੇ? ਉਤਰਨਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਨਿਊ ਵਲਰਡ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਸਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਕਦੇ, ਕਿੰਨੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ - ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਚੰਗੇ ਹਨ ਪਰ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਕਈ ਬੱਚੇ ਨਾਪਾਸ ਹਨ। ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਉੱਚ ਪੱਦ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਗੇ। ਜੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਮਸਤ ਹਨ ਉਹੀ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਰਮਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ੀਤਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਅਸਰੀਰੀ ਹਾਂ ਹੁਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਘਰ। ਉਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ

ਸਮਝੋ - ਹੁਣ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਇਆ, ਹੁਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਘਰ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਦਾ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਵੀ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪੇਹੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇਗਾ? ਬਾਪ ਹੈ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਹੈ ਨਾਲੇਜ਼। ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ। ਤੁਸੀਂ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਆਧਾਰ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਬੁੱਢੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਹੈ ਵੀ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਸਾਰੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰਥ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਛੱਡਣ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਾਦ ਸਿਖਾਉਣੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਵੀ ਸੁਣਾ ਦਵੇ। ਬਾਕੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਵਿੱਭਚਾਰੀ ਯਾਦ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ - ਉਹ ਹੈ ਵਿੱਭਚਾਰੀ ਯਾਦ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਸਭਨੂੰ ਭੁੱਲ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਯਾਦ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਕਰਮਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੀਤਲ, ਸ਼ਾਂਤ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਫੁੱਲ ਪਾਸ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਯਰਥਾਤ ਰੀਤੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਉਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਕਿ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਸਭ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਲੋਹੇ ਸਮਾਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਰਸ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਪਾਰਸਨਾਥ ਭਵ:
ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਪਾਰਸਨਾਥ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਮਾਸਟਰ ਪਾਰਸਨਾਥ ਹੋ - ਤਾਂ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਵੀ ਲੋਹੇ ਸਮਾਨ ਆਤਮਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਗ ਨਾਲ ਲੋਹਾ ਵੀ ਪਾਰਸ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਲੋਹਾ ਹੈ - ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਸੋਚਣਾ। ਪਾਰਸ ਦਾ ਕੰਮ ਹੀ ਹੈ ਲੋਹੇ ਨੂੰ ਪਾਰਸ ਬਣਾਉਣਾ। ਇਹੀ ਲਕਸ਼ੇ ਅਤੇ ਲਕਸ਼ਣ ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਹਰ ਕਰਮ ਕਰਨਾ, ਉਦੋਂ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਲਾਈਟ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗੋਲਡਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਹਰ ਕੰਮ ਸਾਹਸ ਨਾਲ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਰਵ ਦਾ ਆਦਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ।

*****

ਨਿਸ਼ਚੈ ਬੁੱਧੀ ਵਿਜੈ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੇ ਨਿਸ਼ਚੈ ਬੁੱਧੀ ਵਿਜੈ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸੀ। ਸਭ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਨਿਸ਼ਚੈ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਮਣਦਾ ਹੋਵੇ। ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਵੀ ਪੁਛੋਗੇ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ? ਤਾਂ ਇਹੀ ਕਹਿਣਗੇ ਨਿਸ਼ਚੈ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ, ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ। ਨਿਸ਼ਚੈ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਸਭ ਹਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਕਹੋਗੇ ਨਾ? ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜੋ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੱਥ ਚੁੱਕੇ। ਸਭ ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਹਨ। ਅੱਛਾ ਜਦੋਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਫੇਰ ਵਿਜੈ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰ ਕਿਉਂ ਹੈ? ਨਿਸ਼ਚੈ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਉਤਰ ਹੈ ਨਾ! ਫੇਰ ਨੰਬਰ ਕਿਉਂ? ਕਿੱਥੇ ਅਸਟ ਰਤਨ, ਕਿੱਥੇ 100 ਰਤਨ ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ 16 ਹਜ਼ਾਰ! ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ? ਅਸਟ ਦੇਵ ਦਾ ਪੂਜਣ ਗਾਇਨ ਅਤੇ 16 ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਮਾਲਾ ਦੇ ਗਾਇਨ ਅਤੇ ਪੂਜਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ? ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੇ ਹੀ ਹਾਂ, ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਫੇਰ ਅੰਤਰ ਕਿਉਂ? ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਪਰਸੋਟੇਜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕੀ? ਨਿਸ਼ਚੈ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਪਰਸੋਟੇਜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਹਾਂਗੇ? 8 ਰਤਨ ਵੀ ਨਿਸ਼ਚੈ ਬੁੱਧੀ, 16 ਹਜ਼ਾਰ ਵਾਲੇ ਵੀ ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ!

ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਵਿਜੈ ਹੈ ਇਸਲਈ ਗਾਇਨ ਹੈ ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਵਿਜੈਯੰਤੀ। ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚੈ ਅਰਥਾਤ ਵਿਜੈਈ ਹੈ ਹੀ ਹਨ। ਕਦੀ ਵਿਜੈ ਹੋਵੇ, ਕਦੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹਾਲਾਤ ਭਾਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਵੀ ਹੋਣ ਪਰ ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਬੱਚੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਵੈ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਦਾ ਵਿਜੈ ਅਨੁਭਵ ਕਰਣਗੇ ਜੋ ਵਿਜੈਈ ਰਤਨ ਅਰਥਾਤ ਵਿਜੈ ਮਾਲਾ ਦਾ ਮਣਕਾ ਬਣ ਗਿਆ, ਗਲੇ ਦਾ ਹਾਰ ਬਣ ਗਿਆ ਉਸਦੀ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ ਕਦੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਭਾਵੇਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕੀ ਜਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਦੂਜਾ ਸਮਝੇ ਜਾਂ ਕਹੇ ਕਿ ਇਹ ਹਾਰ ਗਿਆ - ਪਰ ਉਹ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿੱਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਵੇਖਣ ਜਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮਿਸ਼ਰਸਟੈਂਡਿੰਗ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਮਰਚਿਤ, ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਹਾਂ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਦੀ ਮਿਸ਼ਰਸਟੈਂਡਿੰਗ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਹਾਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਰੂਪ ਹਾਰ ਦਾ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਵਾਸਤਵਿਕ ਵਿਜੈ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਵਕਤ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਜਾਂ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਸਵੈ ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਬਦਲ ਸੰਸੇ ਦਾ ਰੂਪ ਨਾ ਬਣੇ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿੱਤ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਸੇ ਨਾ ਰੱਖ ਆਪਣੇ ਨਿਸ਼ਚੈ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਅੱਜ ਲੋਕੀ ਹਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕੱਲ ਵਾਹ! ਵਾਹ! ਦੇ ਪੁਸ਼ਪ ਚੜ੍ਹਾਉਣਗੇ।

ਵਿਜੈਈ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਕਰਮ ਪ੍ਰਤੀ ਕਦੀ ਦੁਵਿਧਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਹੀ ਹਾਂ ਜਾਂ ਗ਼ਲਤ ਹਾਂ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਵੱਖ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਕਈ ਸਹੀ ਕਹਿਣਗੇ ਕਈ ਗ਼ਲਤ ਕਹਿਣਗੇ ਪਰ ਆਪਣਾ ਮਨ ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮੈਂ ਵਿਜੈਈ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚੈ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸਵੈ ਦਾ ਵੀ ਨਿਸ਼ਚੈ ਚਾਹੀਦਾ। ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਅਰਥਾਤ ਵਿਜੈਈ ਦਾ ਮਨ ਅਰਥਾਤ ਸੰਕਲਪ ਸ਼ਕਤੀ ਸਦਾ ਸਵੱਛ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਦਾ ਸਵੈ ਪ੍ਰਤੀ ਜਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਨਿਰਣੇ ਸਹਿਜ ਅਤੇ ਸੱਤ, ਸਪਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸਲਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਦੀ ਦੁਵਿਧਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਵਿਜੈਈ ਰਤਨ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ - ਸੱਤ ਨਿਰਣੇ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਮੂੰਝ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਸਦੈਵ ਮੌਜ ਹੋਵੇਗੀ। ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਲਹਿਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਭਾਵੇਂ ਹਾਲਾਤ ਅੱਗ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਣ ਪਰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਉਹ ਅਗਨੀ - ਪਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿਜੈ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵਿਜੈ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਨਾ। ਹੁਣ ਵੀ ਲੋਕਿਕ ਰੀਤੀ ਕਿਸੀ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਵਿਜੈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਹੱਸਦੇ ਨੱਚਦੇ ਤਾਲੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਕਦੀ ਵੀ ਕਿਸੀ ਵੀ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਸਭ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਜਾਰਿਟੀ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਵਿਜੈਈ ਰਤਨ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੋਵੇ ਫੇਰ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਬਾਪ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੋਂ ਅਕਸ਼ੋਨੀ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਬਾਪ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬੀਜ ਹੈ ਤਾਂ ਝਾੜ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ। ਵਿਜੈਈ ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਹਾਰੇ ਦੇ ਥੱਲੇ ਸਮਝਣਗੇ। ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਦਾਤਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਇਹ ਨੈਚੁਰਲ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਆਵੇ ਉਸ ਵਕਤ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਹਿਣਗੇ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋ ਨਾ। ਬਸ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਹੋ। ਮਤਲਬ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਲੈਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਨਾ, ਇਹ ਹੋ ਨਾ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੋਇਆ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਹਾਰਾ ਹੋ। ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਕਦੀ ਵੀ ਇਵੇਂ ਸੰਕਲਪ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਬੇਸਹਾਰੇ ਜਾਂ ਇਕੱਲੇਪਨ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਮਾਤਰ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਵਿਜੈਈ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਕਦੀ ਉਦਾਸੀ ਜਾਂ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ, ਇਸ ਲਹਿਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਕਈ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਤੇਜ਼ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਹੱਦ ਦਾ ਅਲਪਕਾਲ

ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸਦਾ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮਜਬੂਰੀ ਨਾਲ ਵੈਰਾਗ - ਵਿਤੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਉਸ ਵਕਤ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਇਹਨੂੰ ਛੱਡ ਦਈਏ। ਮੈਨੂੰ ਵੈਰਾਗ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਵੀ ਛੱਡ ਦਈਏ ਇਹ ਵੀ ਛੱਡ ਦਈਏ। ਵੈਰਾਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਵਿਜੇਈ ਰਤਨ ਸਦਾ ਹਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਿੱਤ, ਜਿੱਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਿੱਤ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ। ਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਗ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰਨਾ। ਨਾਮ ਵੈਰਾਗ ਕਹਿੰਦੇ ਪਰ ਹੁੰਦਾ ਕਿਨਾਰਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਵਿਜੇਈ ਰਤਨ ਕਿਸੀ ਕੰਮ ਤੋਂ, ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਤੋਂ, ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ। ਪਰ ਸਭ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਦੇ ਹੋਏ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਗ - ਵਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ। ਜੇ ਸਦਾਕਾਲ ਦਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਵਿਜੇਈ ਕਦੀ ਆਪਣੇ ਵਿਜੈ ਦਾ ਵਰਨਣ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉਲਾਹਣਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ। ਵੇਖਿਆ ਮੈਂ ਸਹੀ ਸੀ ਨਾ। ਇਹ ਉਲਾਹਣਾ ਦੇਣਾ ਜਾਂ ਵਰਨਣ ਕਰਨਾ, ਇਹ ਖਾਲੀਪਨ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਖਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਛਲਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਛਲਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਵਿਜੇਈ ਸਦਾ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਵੀ ਹਿੰਮਤ ਵਧਾਉਣਗੇ। ਨੀਚਾ ਵਿਖਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਜੇਈ ਰਤਨ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਮਾਸਟਰ ਸਹਾਰੇ ਦਾਤਾ ਹਨ। ਥੱਲੇ ਤੋਂ ਉਤੇ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਵਿਅਰੂ ਤੋਂ ਸਦਾ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਵਿਅਰੂ ਸੰਕਲਪ ਹੋਵੇ, ਬੋਲ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਰਮ ਹੋਵੇ। ਵਿਅਰੂ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰਾ ਅਰਥਾਤ ਵਿਜੇਈ ਹਨ। ਵਿਅਰੂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਕਦੀ ਹਾਰ, ਕਦੀ ਜਿੱਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਅਰੂ ਸਮਾਪਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹਾਰ ਸਮਾਪਤ। ਵਿਅਰੂ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣਾ, ਇਹ ਵਿਜੇਈ ਰਤਨ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿ ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਵਿਜੇਈ ਰਤਨ ਦੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ? ਸੁਣਾਇਆ ਨਾ - ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਤਾਂ ਹਨ, ਸੱਚ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਇੱਕ ਹਨ ਜਾਣਨ ਤੱਕ, ਮਨਣ ਤੱਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਨ ਚੱਲਣ ਤੱਕ। ਮੰਨਦੇ ਤਾਂ ਸਭ ਹੋ ਕਿ ਹਾਂ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬਣ ਗਏ। ਮੰਨਣਾ ਜਾਂ ਜਾਣਨਾ, ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਪਰ ਚੱਲਣ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਵੀ ਹਨ, ਮੰਨਦੇ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਠੀਕ ਹਨ ਪਰ ਤੀਸਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਹੈ ਮੰਨ ਕੇ, ਜਾਣਕੇ ਚੱਲਣਾ। ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚੈ ਦੀ ਜਾਂ ਵਿਜੈ ਦੀ ਪ੍ਰਤਖ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਵਿਖਾਈ ਦੇਣ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੈ ਇਸਲਈ ਨੰਬਰਵਾਰ ਬਣ ਗਏ। ਸਮਝਾ - ਨੰਬਰ ਕਿਉਂ ਬਣੇ ਹਨ!

ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ। ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਬੜੀ ਗਹਿਰੀ ਹੈ। ਉਹ ਫੇਰ ਕਦੇ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ। ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਦੀ ਪੌੜੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ - ਅੱਜ ਦੂਜਾ ਗਰੁੱਪ ਆਇਆ ਹੈ। ਘਰ ਦੇ ਬਾਲਕ ਹੀ ਮਾਲਿਕ ਹਨ ਤਾਂ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ, ਜਾਂ ਘਰ ਤੋਂ ਆਏ ਹੋ? ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਸਮਝੋਗੇ ਤਾਂ ਮਮਤਾਵ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਹ ਟੇਮਪੋਰੀ ਸੇਵਾ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਘਰ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਮਧੂਬਨ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਾਤੇ ਪਰਮਧਾਮ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਨਾਤੇ ਮਧੂਬਨ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹੋ ਕਿ ਹੈਡ ਆਫਿਸ ਮਾਊਂਟ ਆਬੂ ਹੈ ਤਾਂ ਜਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਕੀ ਹੋਈ? ਆਫਿਸ ਹੋਈ ਨਾ, ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਹੈਡ ਆਫਿਸ ਕਹਿੰਦੇ। ਤਾਂ ਘਰੋਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆਏ ਹੋ ਪਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ। ਆਫਿਸ ਤੋਂ ਕਦੀ ਵੀ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਚੌਂਜ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਘਰ ਤੋਂ ਕੱਢ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਆਫਿਸ ਤਾਂ ਬਦਲੀ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਘਰ ਸਮਝੋਗੇ ਤਾਂ ਮੇਰਾਪਨ ਰਹੇਗਾ। ਸੈਂਟਰ ਨੂੰ ਵੀ ਘਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਉਦੋਂ ਮੇਰਾਪਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸੈਂਟਰ ਸਮਝਣ ਤਾਂ ਮੇਰਾਪਨ ਨਹੀਂ ਰਹੇ। ਘਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ, ਆਰਾਮ ਦਾ ਸਥਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਉਦੋਂ ਮੇਰਾਪਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਆਏ ਹੋ। ਇਹ ਜੇ ਕਹਾਵਤ ਹੈ - ਆਪਣਾ ਘਰ ਦਾਤਾ ਦਾ ਦਰ। ਇਹ ਕਿਹੜੇ ਸਥਾਨ ਦੇ ਲਈ ਗਾਇਨ ਹੈ? ਅਸਲ ਦਾਤਾ ਦਾ ਦਰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਤਾਂ ਮਧੂਬਨ ਹੈ ਨਾ। ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਰਥਾਤ ਦਾਤਾ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ। ਘਰ ਜਾਂ ਦਰ ਕਹੋ ਗੱਲ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ, ਆਉਣ ਨਾਲ ਆਰਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਮਨ ਦਾ ਆਰਾਮ। ਤਨ ਦਾ ਵੀ ਆਰਾਮ, ਧਨ ਦਾ ਵੀ ਆਰਾਮ। ਕਮਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਜਾਣਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਪੈਦਾ। ਖਾਣਾ ਬਣਾਓ ਤਦ ਖਾਓ ਇਸ ਨਾਲ ਵੀ ਆਰਾਮ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ, ਥਾਲੀ ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਭੋਜਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਠਾਕੁਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਠਾਕੁਰਾਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਘੰਟੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਠਾਕੁਰ ਨੂੰ ਉੱਠਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਸੁਵਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਘੰਟੀ ਵਜਾਉਂਦੇ। ਭੋਗ ਲਗਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਵੀ ਘੰਟੀ ਵਜਾਉਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਵੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਜਕਲ ਫੈਸ਼ਨਬੁਲ ਹਨ ਤਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਵਜਦਾ ਹੈ। ਰਿਕਾਰਡ ਨਾਲ ਸੱਦੇ ਹੋ, ਫੇਰ ਰਿਕਾਰਡ ਨਾਲ ਉਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਠਾਕੁਰ ਹੋ ਗਏ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਦਾ ਹੀ ਫੇਰ ਭਗਤੀਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਕਾਪੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ 3 - 4 ਵਾਰ ਭੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਚੇਤੰਨ ਠਾਕੁਰਾਂ ਨੂੰ 4 ਵਜੇ ਤੋਂ ਭੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤੋਂ ਭੋਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ। ਚੇਤੰਨ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ। ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤਾਂ ਸਭ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਭਗਵਾਨ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ। ਕਿਸਦੀ? ਚੇਤੰਨ ਠਾਕੁਰਾਂ ਦੀ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੈ ਸਦਾ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਝੁਲਾਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਸਮਝਾ - ਸਭ ਜੇਨ ਲਾਡਲੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਜਿਹੜਾ ਜੇਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਲਾਡਲਾ ਹੈ। ਲਾਡਲੇ ਤਾਂ ਹੋ ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਦੇ ਲਾਡਲੇ ਬਣੇ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਲਾਡਲੇ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਓ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਲਾਡਲੇ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਹੁਤ ਲਾਡ ਕੇਡ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਵੀ ਆਏ ਹਨ, ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਏ ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਕੋਲ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਵਿਜੇਈ ਰਤਨ ਸਦਾ ਭਗਵਾਨ ਅਤੇ ਭਾਗਿਆ ਦੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਹਾਰ ਅਤੇ ਜਿੱਤ ਦੇਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਜੈ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਸਹਾਰਾ ਅਰਥਾਤ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਸਹਾਰੇ ਦਾਤਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਸਵੈ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਨਾਲ ਅਵਿਅਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ

1. ਸਭ ਇੱਕ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ? ਸਧਾਰਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ। ਸਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜੋ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਣਗੀਆਂ ਉਹ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਜਨਮ ਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ ਤਾਂ ਕਰਮ ਸਧਾਰਨ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਜਨਮ ਬਦਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਰਮ ਵੀ ਬਦਲਦਾ ਹੈ। ਨਾਮ, ਰੂਪ, ਦੇਸ਼, ਕਰਮ ਸਭ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਨਵਾਂ ਜਨਮ, ਨਵੇਂ ਜਨਮ ਦੀ ਨਵੀਨਤਾ ਦੇ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਕਦੀ - ਕਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਵੀ ਕਦੀ - ਕਦੀ ਮਿਲੇਗਾ।

ਜੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣੀਆਂ ਹੋਈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਲ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਪ੍ਰਤੱਖਫਲ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਯੁਗ ਦਾ ਫਲ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਫਲ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਉਪਰ ਸਹਿਜ ਹੀ ਵਿਜੈ ਪਾ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਥੱਲੇ ਅਤੇ ਉਹ ਉਪਰ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨੇ ਸੱਪ ਨੂੰ ਵੀ ਜਿੱਤਿਆ। ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖਕੇ ਨੱਚਿਆ। ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਜਹਰੀਲੇ ਸੱਪ ਹੋਣ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਵੀ ਵਿਜੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਨਾਚ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਇਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਭਨੂੰ ਸਮਰਥ ਬਣਾ ਦਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਸਮਰਥਤਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਵਿਅਕਤ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮਰਥ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਹਾਂ, ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਵਰਦਾਨ ਨਾਲ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਚੱਲੋ।

2. ਸਭ ਅਮਰ ਬਾਪ ਦੀਆਂ ਅਮਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਨਾ। ਅਮਰ ਹੋ ਗਈ ਨਾ? ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਅਮਰ ਹੋ, ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਗਿਆ ਬਣਾਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਹੱਥ ਖ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ, ਇਸਲਈ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਰਪੂਰ ਹੋਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਮਰਨਾ ਅਰਥਾਤ ਹੱਥ ਖ਼ਾਲੀ ਜਾਣਾ। ਭਰਪੂਰ ਹੋਕੇ ਜਾਣਾ ਮਤਲਬ ਚੇਲਾ ਬਦਲੀ ਕਰਨਾ। ਤਾਂ ਅਮਰ ਹੋ ਗਏ ਨਾ। ਅਮਰ ਭਵ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲ ਗਿਆ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤੂ ਦੇ ਵਸ਼ੀਕ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ਵੀ ਹੈ ਫੇਰ ਆਉਣਾ ਵੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਅਮਰ ਹਾਂ। ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣਦੇ - ਸੁਣਦੇ ਅਮਰ ਬਣ ਗਏ। ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਥਾ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਬਾਪ ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣਾਕੇ ਅਮਰਭਵ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਸ ਸਦਾ ਇਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਕਿ ਅਮਰ ਬਣ ਗਏ। ਮਾਲਾਮਾਲ ਬਣ ਗਏ। ਖ਼ਾਲੀ ਸੀ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਗਏ। ਇਵੇਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਗਏ ਜੋ ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਖ਼ਾਲੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

3. ਸਭ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ ਨਾ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਸਦਾ ਹੀ ਸੁੱਖਦਾਈ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਸ੍ਵ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸਭ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮਹਾਨ ਯਾਤਰਾ ਹੈ ਨਾ। ਮਹਾਨ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਸਮਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਭਟਕਦੇ ਸੀ ਹੁਣ ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਠਿਕਾਣੇ ਤੇ ਪੁਹੰਚ ਗਏ। ਹੁਣ ਮਨ ਨੂੰ ਵੀ ਠਿਕਾਣਾ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਤਨ ਨੂੰ ਵੀ ਠਿਕਾਣਾ ਮਿਲਿਆ। ਇੱਕ ਹੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਭਟਕਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰੀ ਹਾਂ ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ, ਇਸ ਨਾਲ ਸਦਾ ਉਪਰਾਮ ਰਹੋਗੇ, ਨਿਆਰੇ ਰਹੋਗੇ, ਨਿਰਮੇਹੀ ਰਹੋਗੇ। ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੋਹ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ। ਯਾਤਰੀ ਦਾ ਕਿਸੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੋਹ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਸਦਾ ਰਹੇ।

ਵਿਦਾਈ ਦੇ ਵਕ਼ਤ - ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਭ ਦੇਸ਼ - ਵਿਦੇਸ਼ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਸਹਿਯੋਗੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਦਾ ਦਿਲਤਖ਼ਤਨਸ਼ੀਨ ਸਮਝ ਯਾਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਭ ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਪ ਦੀਆਂ ਪਿਆਰੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਗਲੇ ਦੀਆਂ ਹਾਰ ਬਣ ਗਈਆਂ। ਅੱਛਾ - ਸਭ ਬੱਚੇ ਸਰਵਿਸ ਚੰਗੀ ਟ੍ਰਿਪੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੱਚੀ ਸੇਵਾ ਦੁਆਰਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ, ਅਲੌਕਿਕ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਲਹਿਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ ਆਤਮਾ ਭਵ ਜੋ ਬੱਚੇ ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬਾਪਦਾਦਾ ਅਤੇ ਨਿਮਿਤ ਵੱਡਿਆਂ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਲੌਕਿਕ, ਆਤਮਿਕ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਤਮਿਕ ਖੁਸ਼ੀ, ਰੂਹਾਨੀ ਮੌਜ, ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਲਹਿਰਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੱਚੀ ਸੇਵਾ ਸ੍ਵ ਦਾ ਸਨੇਹ, ਸ੍ਵ ਦੁਆਰਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ਨਸੀਬੀ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਹਨ ਉਹੀ ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਜਾਂ ਆਕਰਸ਼ਣ ਮੂਰਤ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਸੰਤੁਸ਼ਟਮਣੀ ਬਣੋ।

*****

ਸੂਚਨਾ ਅੱਜ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਯੋਗ ਦਿਵਸ ਤੀਸਰਾ ਰਵਿਵਾਰ ਹੈ, ਸ਼ਾਮ 6:30 ਤੋਂ 7:30 ਵਜੇ ਤੱਕ ਸਭ ਭਰਾ ਭੈਣ ਸੰਗਠਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਯੋਗ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਸੁਭ ਸੰਕਲਪ ਕਰਨ ਕਿ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਨਿਕਲਕੇ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਮਾਸਟਰ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੀ ਆਤਮਾ ਹਾਂ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋ, ਇਸ ਦਾਨ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਕਿਹੜਾ ਨਵਾਂ ਰਸਤਾ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਘਰ ਦਾ ਰਸਤਾ ਜਾਂ ਸਵਰਗ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ ਹੈ, ਸਵਰਗ ਵੱਖ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵੱਖ ਹੈ। ਇਹ ਨਵਾਂ ਰਸਤਾ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਕੁੰਭਕਰਨ ਦੀ ਨੀਂਦ ਛੱਡੋ, ਅੱਖ ਖੋਲੋ, ਪਾਵਨ ਬਣੋ। ਪਾਵਨ ਬਣਕੇ ਹੀ ਘਰ ਜਾ ਸਕੋਗੇ।
- ਗੀਤ:-** ਜਾਗ ਸਜਨੀਆਂ ਜਾਗ .....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਜਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਕਾਰੀ ਰੂਪ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾ ਆਕਾਰੀ, ਨਾ ਸਾਕਾਰੀ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਏ ਨਮ: ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕਿਸਦਾ ਗਿਆਨ? ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਇਹ ਗਿਆਨ ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਸਜਨੀਆਂ, ਹੋ ਭਗਤੀਆਂ ਜਾਗੋ। ਸਭ ਮੇਲ ਜਾਂ ਫੀਮੇਲ ਭਗਤੀਆਂ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਬ੍ਰਾਹਿਮਣ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਹਿਮਣਸਾਗਰ ਨੂੰ। ਸਭ ਆਸ਼ਿਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮਾਸੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਸੀਤਾਵਾਂ ਹਨ, ਰਾਮ ਇੱਕ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਰਾਮ ਅੱਖਰ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਰਾਵਣਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਵਿੱਚ ਰਾਮਰਾਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਮ ਹੈ ਬਾਪ, ਜਿਸਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਾਗੋ, ਹੁਣ ਨਵਯੁਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣਾ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਹਾਂਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਦੇ ਬਾਦ ਸਤਿਯੁਗ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੁਰਾਣਾ ਕਲਯੁਗ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਕੁੰਭਕਰਨ ਦੀ ਨੀਂਦ ਛੱਡੋ। ਹੁਣ ਅੱਖ ਖੋਲੋ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗ, ਸਤਿਯੁਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਨਵਾਂ ਰਸਤਾ। ਇਹ ਘਰ ਜਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਵਰਗ ਵੱਖ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਜਿੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਵੱਖ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਾਗੋ, ਤੁਸੀਂ ਰਾਵਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪਤਿਤ ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਇਸ ਵਕਤ ਇੱਕ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਪਤਿਤ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਪਾਵਨ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਆਤਮਾ ਬਣਾਓ। ਇਹ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇ। 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦਵੇ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਨ ਹੈ ਕਾਮ, ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਖੁਦ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਪਤਿਤ ਵਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਖੇਡ ਭਾਰਤ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਕੇ ਸਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਬੈਠ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ, ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੀ ਐਲਾਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਾਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਤੁਸੀਂ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਜਨਮ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਵਰਣ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ 20 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਵੈਸ਼ਯ, ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਵਰਣ ਵਿੱਚ 63 ਜਨਮ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਣ ਦਾ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਜਾਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਭਸਮ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਜਨਮ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਤਿਤ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਪਾਵਨ ਬਣਨਗੇ ਤਾਂ 21 ਜਨਮ ਪਾਵਨ ਰਹਿਣਗੇ। ਪਾਵਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ। ਪਤਿਤ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਕਿਸਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ? ਰਾਵਣ ਦੀ ਆਸੂਰੀ ਮਤ ਨੇ। ਸਿਵਾਏ ਮੇਰੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਤੋਂ, ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਲਿਬ੍ਰੇਟ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਭ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਭਸਮ ਹੋ ਪਏ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬਿਠਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਜਲ ਪਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸਭਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭਨੂੰ ਗਤੀ ਜਾਂ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ

ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਅੱਖਰ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਕਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਕਦੀ ਪੁਰਸ਼ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਕਦੀ ਵੀ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਦੇ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਇੱਕ ਜਨਮ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ। ਫੇਰ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਜਨਮ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਇਹੀ ਐਕਟ, ਇਹੀ ਫੀਚਰਸ ਫੇਰ ਲੈਣਗੇ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜੋ ਸ਼ਰੀਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੀ ਉਹ ਫੇਰ ਉੱਥੇ ਮਿਲੇਗਾ। ਉਹ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸੋ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਫੀਚਰਸ ਐਕੁਰੇਟ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਣਨਗੇ ਫੇਰ ਵੀ ਉਹੀ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਨਵਾਂ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ ਉਦੋਂ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਜਾਣਨਗੇ ਅਤੇ ਸਮਝਣਗੇ ਬਰੇਬਰ ਹਰੇਕ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਨਾਮ, ਰੂਪ, ਫੀਚਰਸ ਆਦਿ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ 84 ਵੇਂ ਜਨਮ ਦੇ ਫੀਚਰਸ ਇਹ ਹਨ ਇਸਲਈ ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਫੀਚਰਸ ਕਰੀਬ - ਕਰੀਬ ਇਵੇਂ ਵਿਖਾਏ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝ ਨਾ ਸੱਕਣ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਮਾ - ਬਾਬਾ ਹੀ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ 5 ਤੱਤਵ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੇਸ਼ ਬਿਊਟੀਫੁੱਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨੈਚਰਲ ਬਿਊਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਗੋਰੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗੀ - ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਜਿਸਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿੰਨੀ ਉੱਚ ਕਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਣਗਿਣਤ ਹੀਰੋ ਜਵਾਹਰਾਤ, ਧਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਹੀਰੋ ਜਵਾਹਰਾਤਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਸਭ ਗੁੰਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਧਨਵਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਅਪਰੰਮਅਪਾਰ ਕਮਾਈ ਹੈ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਚਾਹੀਦੀ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੁਣ ਲੈਣ ਲਈ ਆਏ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਨੇ 84 ਜਨਮ ਹੁਣ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ, ਹੁਣ ਫੇਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਿਆਮਤ ਦਾ ਵਕਤ ਹੈ। ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਕੇ ਵਾਪਿਸ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਚੁਕਤ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਕਾਸ਼ੀ ਕਲਵਟ ਖਾਂਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਵੀ ਕੋਈ ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ। ਉਹ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ, ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਮਾਰੂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਜੀਵਘਾਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਉਹ ਹੈ ਜੀਵ - ਘਾਤ। ਫੇਰ ਵੀ ਭਾਵਨਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਪਾਈਏ ਇਸਲਈ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤ ਹੋ ਫੇਰ ਚਾਲੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਾਸ਼ੀ ਕਲਵਟ ਦਾ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸਾਹਸ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਮੁਕਤੀ ਜਾਂ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ। ਬਾਪ ਬਗ਼ੈਰ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਕੋਈ ਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਫੇਰ ਵਾਪਸ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਗੀਆਂ? ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸ੍ਵਦ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਕਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਉਮਰ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸੱਪ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਟਾਈਮ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਡਿਟੈਚ ਹੋਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਇੱਥੇ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫੇਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗੇ, ਨਵੀਂ ਖ਼ਾਲ ਲਵਾਂਗੇ, ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਫੇਰ 84 ਲੱਖ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਣਗਿਣਤ ਠੀਕਰ ਭਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਧਰਮ ਦੀ ਗਲਾਈ। ਮਨੁੱਖ ਸਵੱਛ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਤੁੱਛ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵੱਛ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਵੱਛ ਬਣਦੇ ਹੋ ਯਾਦ ਨਾਲ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਨਵਯੁਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਇਹ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਹੈ। ਇਹ ਉਹੀ ਮੁਸਲਾਂ ਵਾਲੀ ਲੜਾਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਵਿਨਾਸ਼, ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਭਗਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਇੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਆ ਸੱਕਣ? ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ? ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੀ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵੀ ਫੇਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਚਿੱਤਰ ਬਣਨਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਪੂਜਯ ਹੀ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਕਲਾਂ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਮਰ ਵੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭੋਗੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਹਨ ਯੋਗੀ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਯੋਗੋਸ਼ਵਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲੱਗਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਇਸ ਵਕਤ ਯੋਗੋਸ਼ਵਰ ਹੈ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਯੋਗੋਸ਼ਵਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਅਵਸਥਾ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜੋ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾ ਰਹੇ। ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਮਮਤਵ ਮਿਟ ਜਾਵੇ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਰਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਨ ਪਰ ਘਰਬਾਰ ਤੋਂ ਮਮਤਵ ਮਿਟਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਸਮਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ, ਤਤਵ ਗਿਆਨੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਗ਼ਲਤ ਹੈ। ਰਾਈਟ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਸੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਬੜੀ ਪੱਕੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬੜਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ

ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਦੇਹ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ, ਇਹ ਹੈ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਯਾਦ, ਭੂਤ ਪੂਜਾ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਚਲੋ ਤਾਂ ਧਰਮਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸਜਾਵਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਵੋਗੇ। ਪਾਵਨ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਸਜਾਵਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਮੰਜਿਲ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਬਣਨਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਾਹੂਕਾਰ ਪੂਜਾ, ਗ਼ਰੀਬ ਪੂਜਾ ਕੈਣ - ਕੈਣ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਘਰ ਨਾਲ। ਜਿਵੇਂ ਐਕਟਰਸ ਦਾ ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀ ਆਮਦਨੀ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਆਮਦਨੀ। ਚੰਗੇ ਐਕਟਰਸ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਉੱਥੇ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਸ਼ਿਕ - ਮਾਸੂਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਦੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਆਸ਼ਿਕ ਹਨ ਇੱਕ ਮਾਸੂਕ ਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ ਵਕਤ ਆਏ ਹਨ ਸਭ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਕੇ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਮਾਸੂਕ। ਉਹ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਆਸ਼ਿਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਦੋਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ ਯੋਗ। ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਹੋ ਗਈ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਮਤਲਬ 5 ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮਿਹਨਤ ਹੈ ਨਾ ਅਤੇ ਫੇਰ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ। ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ, ਇਹ ਵੀ ਆਸ਼ੁਰੀ ਗੁਣ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਇੱਕ ਧਰਮ, ਬਦਲੇ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਅਦਵੈਤ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਜੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬਗ਼ੈਰ ਕੋਈ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਸੁਖਸਮਵਤਨਵਾਸੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ ਫਰਿਸ਼ਤੇ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਫੇਰ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣੋਗੇ। ਫੇਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਗੇ ਘਰ ਫੇਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਅਰਥਾਤ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਗੇ। ਹੁਣ ਸੁਦ੍ਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਨਯ ਬਣੇ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਲਵੇਗੇ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਮਮਾ, ਉਹ ਫੇਰ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਵੇਖੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੈਨੀ ਲੋਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡਾ ਧਰਮ ਸਭਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਹਾਵੀਰ ਤਾਂ ਆਦਿ ਦੇਵ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਜੈਨ ਮੁਨੀ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਹਨੇ ਮਹਾਵੀਰ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਮਹਾਵੀਰ ਹੋ ਨਾ। ਮਾਇਆ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਬਹਾਦੁਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਮਹਾਵੀਰ - ਮਹਾਵੀਰਨੀਆਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ, ਸ਼ੇਰ ਤੇ ਸਵਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਜੀਆਂ ਦੀ ਰਾਜੀ ਤੇ। ਫੇਰ ਵੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਮੰਜਿਲ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਧਰਮਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸਜਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਚਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਸਭਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ, ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ - ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਜਮਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਲਕਸ਼ੇ ਅਤੇ ਮੰਜਿਲ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਤੇਜ਼ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਹੈਪੀ ਭਵ :
ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਲਕਸ਼ੇ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਹੱਦ ਦੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਸਦਾ ਆਂਤਰਿਕ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਲਕਸ਼ੇ ਬਦਲ ਹੱਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੀ ਛੋਟੀ - ਛੋਟੀ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਉਦੋਂ ਮੰਜਿਲ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਹੱਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦਾ ਤਿਆਗ ਵੀ ਕਰਨਾ ਪਵੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਵੇ ਪਰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡੋ। ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਹੈਪੀ ਭਵ ਦੇ ਵਰਦਾਨ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਤੇਜ਼ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੁਆਰਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਕਰੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਗੁਣ ਮੂਰਤ ਬਣਕੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਚਲੋ - ਇਹੀ ਸਭਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸੇਵਾ ਹੈ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣਾ - ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਮਾਲੀਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਿਹੜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ?
- ਉੱਤਰ:-** ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ਬਣਨਾ - ਇਹ ਹੈ ਸਭਤੋਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਤਕਦੀਰ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਵੀ ਕੋਈ ਵਿਕਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਕੰਡਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣੇ ਉਦੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ 21 ਪੀੜੀ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਆਏ ਹੋ।
- ਗੀਤ:-** ਤਕਦੀਰ ਜਗਾਕੇ ਆਈ ਹਾਂ .....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਗੀਤ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਗੀਤ ਹੈ ਕਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਮਾਲੀ, ਬਾਪ ਹੈ ਬਾਗਵਾਨ। ਹੁਣ ਮਾਲੀਆਂ ਨੂੰ ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਬਹੁਤ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਭਗਤ ਆਏ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਕੋਲ। ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀਆਂ ਹੋ ਨਾ। ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਨ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਨ। ਇਸ ਰਾਜਯੋਗ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਭਗਤਨੀਆਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਕੇ ਆਏ ਹਾਂ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸਜਾਕੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਰੋਜ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਅਤੇ ਸਵੀਟ ਰਾਜਾਈ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਫੁੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਉਪਰ ਫੁੱਲ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ, ਕਈ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਫੁੱਲ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ, ਕਈ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ। ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਫੁੱਲ ਅਤੇ ਅੱਕ ਦੇ ਫੁੱਲ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬਗੀਚਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਮੋਤੀਏ ਦੇ ਫੁੱਲ ਹਨ, ਕੋਈ ਚੰਪਾ ਦੇ, ਕੋਈ ਰਤਨ ਜੋਤ ਹਨ। ਕੋਈ ਅੱਕ ਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਹਨ ਕੰਡੇ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਫੁੱਲ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਨ ਕੰਡੇ, ਤਾਂ ਗੀਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਕੰਡੇ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬਣਨ। ਜੇ ਬਾਪ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਅਰਥਾਤ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਗੀਤ ਦਾ ਅਰਥ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਏ ਹਾਂ - ਤਕਦੀਰ ਜਗਾਉਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤਕਦੀਰ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਰਜੇ, ਤਮੇ ਹੈ। ਕੋਈ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜਾ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਪ੍ਰਜਾ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਪ੍ਰਜਾ ਦੇ ਵੀ ਨੈਕਰ ਚਾਕਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਤਕਦੀਰ ਜਗਾਉਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਗੱਲ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣਗੇ! ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਨਮਨ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਉਹ ਦੇਵਤਾ ਪੂਜਯ ਸੀ ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਹੀ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹਾਂ। 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ 21 ਪੀੜੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੀੜੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਅਵਸਥਾ ਤੱਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ 21 ਪੀੜੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਯੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ, ਵਿਚਕਾਰ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਕਦੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਮਰਲੋਕ। ਇਹ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੂਲੋਕ, ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਇੱਥੇ ਹਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਕੰਡੇ ਹੋਏ ਨਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਣਗੇ ਮਾਲੀ ਰਾਇਲ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਮਾਲੀ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਫੁੱਲ ਤਿਆਰ ਕਰਣਗੇ। ਵਿਜੈ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਣ ਲਾਇਕ ਫੁੱਲ ਚਾਹੀਦੇ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਫੁੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸਮਝੋ ਕਵੀਨ ਅਲਿਜਾਬੇਥ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਕਦਮ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਬਣਾਕੇ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਹਨ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸੰਕਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿਣਗੇ। ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਧਤੂਰਾ ਖਾਂਦਾ ਸੀ, ਭੰਗ ਪੀਂਦਾ ਸੀ। ਕਿੰਨੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫੁੱਲ ਵੀ ਅੱਕ ਦੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਵੇਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਲੈ ਕੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ! ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਫਸਟਕਲਾਸ ਫੁੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਲੈ ਜਾਂਦੇ! ਦੁੱਧ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ? 5 ਪਰਸੈਂਟ ਦੁੱਧ ਬਾਕੀ 95 ਪਰਸੈਂਟ ਪਾਣੀ। ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਕੋਲ ਦੁੱਧ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ, ਜੇ ਚੰਗਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੈਂਟਰ ਦਾ ਹੈਡ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤਾਂ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਹੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੈ ਪਰ ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ ਨਾ। ਵਿਜੈ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦਾ ਮੁੱਖ ਅਧਾਰ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਵਿਜੈ ਮਾਲਾ ਦੇ 8 ਦਾਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ 108 ਵਿੱਚ, ਕੋਈ 16108 ਵਿੱਚ। ਸਿਜਰਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਝਾੜ ਦਾ ਵੀ ਸਿਜਰਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਇੱਕ ਪੱਤਾ, ਦੋ ਪੱਤੇ ਫੇਰ ਵੱਧਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਝਾੜ ਹੈ। ਬਿਰਾਦਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕੁਪਲਾਨੀ ਬਿਰਾਦਰੀ ਆਦਿ - ਆਦਿ, ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਬਿਰਾਦਰੀਆਂ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਬਿਰਾਦਰੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਕੌਣ ਹੈ? ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ

ਕਹਾਂਗੇ ਗ੍ਰੇਟ - ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫ਼ਾਦਰ। ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ - ਮਾਤਰ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਰਚਿਅਤਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਬਿਲਕੁਲ ਅਹਿਲਿਆ ਵਰਗੇ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਜਦੋਂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਹੀ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋ ਅਹਿਲਿਆ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਨ। ਤਾਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਮਝੋ ਅੱਜ ਆਏ ਹਨ, ਕਲ ਅਚਾਨਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫ਼ੌਰ ਕੀ ਪੱਦ ਪਾ ਸੱਕਣਗੇ। ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਕੁਝ ਵੀ ਸਿੱਖੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੀ ਪੱਦ ਪਾਉਣਗੇ! ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਜੇ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟਾਈਮ ਤਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਟਾਈਮ ਤਾਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲੈ ਕੀ ਕਰ ਸਕਣਗੇ। ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਚੰਗੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ। ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਆਤਮਾ ਝੱਟ ਜਾਗ ਜਾਵੇਗੀ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲਗੇਗੀ। ਸੰਸਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪਏ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਾਲੀ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣਾ ਤਾਂ ਮਾਲੀ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਕਦੀਰ ਦੇ ਉਪਰ ਹੈ ਨਾ। ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਤਕਦੀਰਵਾਨ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਥਾਰਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਛਾਣ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਗੀਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ - ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਆਏ ਹਾਂ। 21 ਜਨਮ ਲਈ ਬਾਪ ਤੋਂ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਸ਼ੇ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਗੀਤ ਦਾ ਅਰਥ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਸਮਝ ਜਾਣ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਖ਼ੁਦ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਸਭ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿਸੀ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਹ ਵੀ ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨਵਾਸੀ ਦੇਵਤਾ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖ। ਇੱਥੇ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਲੋਕ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਆਦਿ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਡਿਟੀਜ਼ਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਭ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਹਨ, ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮ:., ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮ:.....ਫੇਰ ਕਹਿਣਗੇ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਏ ਨਮ:। ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਫੇਰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਤਿੰਨ ਫਲੇਰ ਹੈ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਥਰਡ ਫਲੇਰ ਤੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਜੋ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਉਹੀ ਫੇਰ ਆਸੂਰੀ ਗੁਣ ਵਾਲੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਕਾਲੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਗੱਲ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਰਾਤ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਮਾਰਗ ਹੈ, ਜਿਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਆਕੇ ਫਲ ਦੇਣਗੇ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੈ ਜੋ ਫਲ ਹੁਣ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਜੋ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਪੂਜਯ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਇੱਥੇ ਆਉਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਭਗਤ ਠਹਿਰੇ। ਫੇਰ ਡਿੱਗਦੇ - ਡਿੱਗਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਅਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ।

ਤੁਹਾਡੀ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਹਾਨਾ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਰੋਜ਼ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ 10 ਮਾਇਲ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਰੇ, ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ 10 ਮਾਇਲ ਵੀ ਪੈਦਲ ਕਰਕੇ ਜਾਓ ਤਾਂ ਕਦੀ ਥਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਲੈਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਦਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨਾ ਧੱਕਾ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਦੂਰੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਘਰ 5 ਮਾਇਲ ਦੂਰ ਹੈ.....ਵਾਹ! ਖਜ਼ਾਨਾ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਭੱਜਦੇ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਮਰਨਾਥ ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਅਮਰਨਾਥ ਬਾਬਾ ਸਵੈ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬਹਾਨਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਸਵੇਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਕਤ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੁਟੇਗਾ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਜੇਵਰ ਆਦਿ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਖੋਹਣਗੇ। ਚੇਰਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੀ ਧਨ, ਪਧਾਰਥ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਹਾਨੇ ਬਹੁਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਪੱਦ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਵੀ ਸਵਰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕੋਈ ਪੁਰਸਾਰਥ ਵੀ ਕਰੇ ਨਾ। ਕਦਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਣਗੇ ਤਾਂ ਪੁਰੰਚ ਕਿਵੇਂ ਸਕਣਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਮੇਲਾ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਨ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਥਾਪਨਾ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਮਹਾਂਭਾਰਤ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਜੋ ਗਿਆਨ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਸਨੂੰ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਦੌੜ - ਦੌੜ ਕੇ ਆਉਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੀ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ 10 ਮਾਇਲ ਵੀ ਪੈਦਲ ਚਲਣ ਨਾਲ ਥਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

2. ਵਿਜੈ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਅਤੇ ਸਵੀਟ ਰਾਜਾਈ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਨਿਸ਼ਚੈ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਨੂੰ ਅੱਚਲ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ, ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਭਵ :
ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ ਚਿੰਤਾ, ਇਸਦੀ ਦਵਾਈ ਡਾਕਟਰਸ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚਿੰਤਾ ਵਾਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅਗੇ ਭੱਜਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਨਿਸ਼ਚੈ ਦੇ ਪੈਰ ਸਦਾ ਅਚਲ ਰਹਿਣ। ਸਦਾ ਇੱਕ ਬਲ ਇੱਕ ਭਰੋਸਾ - ਇਹ ਪੈਰ ਅਚਲ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਜੈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਵਿਜੈਈ ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਨਿਸ਼ਚੈ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਰੂਪ ਨਾਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਮਾਇਆ ਹਿਲ ਜਾਵੇ - ਤੁਹਾਡਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਨਾ ਹਿਲੇ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਰਹਿਣ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਜਾਓ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਇਹੀ ਮੁੱਖ ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ, ਯੋਗ ਮਤਲਬ ਯਾਦ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਅਕਲਮੰਦ (ਹੋਸ਼ਿਆਰ) ਬੱਚੇ ਕਿਹੜੇ ਬੋਲ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਗੇ?
- ਉੱਤਰ:-** ਸਾਨੂੰ ਯੋਗ ਸਿਖਾਓ, ਇਹ ਬੋਲ ਅਕਲਮੰਦ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੀ! ਇਹ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ ਪੜ੍ਹਨ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਖਾਸ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੁਣ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਇਸ ਰੱਬ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਜਦਕਿ ਬੱਚੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਂ ਕਿਸੀ ਭੈਣ ਜਾਂ ਭਰਾ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਓ, ਇਹ ਗਲਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਬੱਚੀਆਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਨਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮੁੱਖ ਹੈ ਰੂਹ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ। ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ੀ। ਵੱਡਾ ਤਾਂ ਰੂਹ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਅਗਿਆਨਕਾਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬੋਲਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਇਹ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਬੋਲਦੀ ਹਾਂ, ਕਰਮ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਆਤਮਾ ਮੇਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਬੋਲ ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਸੁਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਓ। ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਬੈਠਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਖਿਆਲ ਨਾਲ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵੀ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀਏ, ਇਹ ਵੀ ਬੈਠਣਾ। ਹੁਣ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਕੋਈ ਇਸਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਇੱਥੇ ਬੈਠਕੇ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਤਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤੁਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਉਠਦੇ ਬੈਠਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਸਦੇ ਲਈ ਖਾਸ ਬੈਠਣ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰਾਮ - ਰਾਮ ਕਰੋ, ਕੀ ਬਗ਼ੈਰ ਰਾਮ - ਰਾਮ ਕਰੋ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਯਾਦ ਤਾਂ ਤੁਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਸ਼ਿਕ ਮਾਸੂਕ ਕੋਈ ਖਾਸ ਬੈਠਕੇ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੰਮ ਕਾਜ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਸਭ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਆਪਣੇ ਮਾਸੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਖਾਸ ਕਿਤੇ ਜਾਕੇ ਬੈਠਣਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਗੀਤ ਜਾਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਆਦਿ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵਾ, ਉਹ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਆਤਮਾ ਅਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸੁੱਖ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਉਹ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਮੁੱਖ ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ, ਯੋਗ ਮਤਲਬ ਯਾਦ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਠਯੋਗ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਰਾਜਯੋਗ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਨਾਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭਤੋਂ ਵੱਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਵੀ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਪੂਰਾ ਪਰਿਚੈ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਕਦੀ ਨੀ ਜਾਣਿਆ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਸਟਾਰ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਸਟਾਰ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਸੇਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੀ ਪੁਨਰਜਨਮ ਤਾਂ ਲੈਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਜਨਮ ਮਰਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ, ਪੁਨਰਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਖੁਦ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ? ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਗਾਇਨ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਏ ਨਮੋ: ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉਸ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ, ਸਿਰਫ਼ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਸਮਝਣ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਚਿਅਤਾ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਰਚਨਾ ਤੋਂ ਕਦੀ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਤਾਂ ਦਾ ਤਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੁਆਰਾ ਫੇਰ ਪੈਨੀ ਤੋਂ ਪਾਉਂਡ ਬਣੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਨਾ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਖੰਡਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਹ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ। ਭਾਵੇਂ ਉੱਥੇ ਫੇਰ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪਾਈ ਹੋਈ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਹੀ ਪਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਦੀ ਕਮਾਈ ਉੱਥੇ 21 ਜਨਮ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਗਿਆਨ ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਾ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਨਾ ਸੂਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ, ਸਪ੍ਰਿਚੂਅਲ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਡਾਕੂਰ ਆਫ਼ ਫ਼ਿਲਾਸਫ਼ੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਡਾਕੂਰ ਆਫ਼ ਸਪ੍ਰਿਚੂਅਲ ਨਾਲੇਜ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਰਜਨ ਵੀ ਕਿਹਾ

ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਧੂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਕੋਈ ਸਰਜਨ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਹਨ। ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੀਆਂ ਨੂੰ ਡਾਕੂਰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਟਾਇਟਲ ਵੀ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਜਨ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ, ਜੋ ਰੂਹ ਨੂੰ ਇੰਜੇਕਸ਼ਨ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਡਾਕੂਰ ਆਫ਼ ਭਗਤੀ ਜਾਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਨਾਲ ਫ਼ਾਇਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਥੱਲੇ ਡਿੱਗਦੇ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਾਕੂਰ ਕਿਵੇਂ ਕਹਾਂਗੇ? ਡਾਕੂਰ ਤਾਂ ਫ਼ਾਇਦਾ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਇਹ ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਸਰਜਨ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਏਵਰਹੇਲਦੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਹਰ ਵਾਲੇ ਕੀ ਜਾਣਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰਜਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਖਾਦ ਪਈ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕੱਢਣਾ, ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਸਦਗਤੀ ਦੇਣਾ - ਇਹ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਆਲਮਾਇਟੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਇੱਕ ਫ਼ਾਦਰ ਹੈ। ਆਲਮਾਇਟੀ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਿਹੜੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਸੂਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਡਾਕੂਰ ਆਫ਼ ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਨਾਲੇਜ਼। ਡਾਕੂਰ ਆਫ਼ ਫ਼ਿਲਾਸਫ਼ੀ - ਇਹ ਤਾਂ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਡਾਕੂਰ ਇੱਕ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਮੈਂ ਆਇਆ ਹੀ ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ, ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਕਿਉਂ ਬਣਦੇ ਹੋ? ਪਾਵਨ ਬਣੋ, ਪਤਿਤ ਨਾ ਬਣੋ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਹੈ - ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਸਮਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹੋ। ਬਾਲ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਬਣੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਇੰਨੇ ਜਨਮ ਜੋ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਹੀ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਇਵੇਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਦੀ ਟੀਚਰ ਦੀ ਯਾਦ ਸਿਖਾਓ। ਯਾਦ ਸਿਖਾਉਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇੱਥੇ (ਸੰਦਲੀ ਤੋਂ) ਕੋਈ ਨਾ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਵੀ ਹਰਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਧੰਧੇ ਧੋਰੀ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਇੱਥੇ ਬਿਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ 10 - 15 ਮਿੰਟ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੰਮ ਕਾਜ ਕਰਦੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਆਦਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਬਾਦ ਮਾਸ਼ੂਕ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਜਦੋਂ ਹਥਿਆਲਾ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਤੀ ਤੁਹਾਡਾ ਗੁਰੂ ਈਸ਼ਵਰ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵੀ ਮਿੱਤਰ, ਸੰਬੰਧੀ, ਗੁਰੂ ਆਦਿ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਦੇਹਧਾਰੀ ਦੀ ਯਾਦ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਤਾਂ ਪਤੀਆਂ ਦਾ ਪਤੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਨੇਸ਼ਠਾ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਓ। ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕਿ ਹੋਵੇਗਾ। 10 ਮਿੰਟ ਇੱਥੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਨਾ ਸਮਝੋ ਕਿ ਕੋਈ ਇਕਰਸ ਹੋ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਬਹੁਤ ਭਟਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਨੇਧਾ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹੀ ਤਾਤ ਲੱਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਆਸ ਲਗਾਕੇ ਬੈਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੀ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਲਵਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਦੋਂ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨੇਧਾ ਭਗਤ। ਉਹ ਭਗਤੀ ਇਵੇਂ ਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਆਸ਼ਿਕ - ਮਾਸ਼ੂਕ। ਖਾਂਦੇ ਪੀਂਦੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵੇਖੇ ਬਗ਼ੈਰ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਕਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ। ਬੀਜ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੈਰਾਇਟੀ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਹੁਣ ਆਇਰਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅੱਖਰ ਚੰਗੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਚੰਗਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਿਲਕੁਲ ਝੂਠੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਇਰਨ ਏਜਡ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਇਰਨ ਏਜਡ ਹੋਣ ਨਾਲ ਜ਼ੇਵਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹਾਂ, ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਮਨਮਨਾਭਵ, ਮੱਧਿਆਜੀ ਭਵ ਅਰਥਾਤ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਮਜ਼ਾ ਨਹੀਂ। ਬਸ, ਯੋਗ ਕਰਕੇ ਇਹ ਭੱਜਣਗੇ। ਯੋਗ ਹੀ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅੱਛਾ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਬੈਠ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਸੈਂਟਰਸ ਤੇ ਜਾਕੇ ਅੱਧਾ ਪੈਣਾ ਘੰਟਾ ਬੈਠਦੇ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਨੇਸ਼ਠਾ ਕਰਾਓ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਬਾਬਾ ਨੇ ਪ੍ਰੇਗ੍ਰਾਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਨੇਸ਼ਠਾ ਦਾ। ਇੱਥੇ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਰਦੇ ਫ਼ਿਰਦੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਨਾ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਬੈਠਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਬੈਠੇ, ਪਰ ਇਵੇਂ ਆਦਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਪਾਉਣੀ ਹੈ ਕਿ ਬਸ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਦਤ ਇਹ ਪਾਉਣੀ ਹੈ ਕਿ ਕੰਮ ਕਾਜ ਕਰਦੇ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਭੱਜ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਭੱਜ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਚੁਟਕੀ ਕੱਟਦੇ ਹਨ। ਸੱਚੇ ਭਗਤ ਜੋ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਕੀਤਾ? ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਗੇ? ਆਸ਼ਿਕ - ਮਾਸ਼ੂਕ ਤਾਂ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫ਼ਸੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ

ਆਤਮਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹਾਂ। ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਕਰਮ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਇਵੇਂ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਦੀਦਾਰ ਕਰੀਏ। ਹੁਣ ਦੀਦਾਰ ਕੀ ਕਰਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਬਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਛਾ, ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰੀਏ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਜੇ ਜੜ੍ਹ ਹਨ ਉਹ ਫੇਰ ਚੇਤਨ ਵਿੱਚ ਵਿੱਖਣਗੇ ਇਸ ਨਾਲ ਫਾਇਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਫਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਵੇ। ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਣ ਨਾਲ ਨਾਰਾਇਣ ਥੋੜ੍ਹੀ ਬਣ ਜਾਣਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੈ ਹੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ ਪਰ ਪੜ੍ਹਨ ਬਗ਼ੈਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਬਣਨਗੇ। ਪੜ੍ਹਕੇ ਹੋਸ਼ਿਆਰ ਬਣੋ, ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਬਣਾਓ ਤਦ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਗੇ। ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਪਾਸ ਵਿੱਚ ਆਨਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜੋ ਧਰਮਰਾਜ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨਾ ਮਿਲੇ। ਇਹ ਮੁਰੱਬੀ ਬੱਚਾ ਵੀ ਨਾਲ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਤਿੱਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਉਪਰ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਬੇਝਾ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕਿੰਨੇ ਖਿਆਲਾਤ ਕਰਨੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇੰਨਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਭੋਜਨ ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਫੇਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋਨੋਂ ਸੈਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸੈਰ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਖਿਸਕਣੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਨਾ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਯਾਦ ਖਿਸਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਜੇ ਚੰਗਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਚੰਗਾ ਪੱਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਪ੍ਰਜਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋਗੇ ਅਤੇ ਫੇਰ ਆਪਣੀ ਵੀ ਅਵਸਥਾ ਇਵੇਂ ਚਾਹੀਦੀ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਫੇਰ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝੋਗੇ ਹੁਣ ਲੜਾਈ ਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਫੇਰ ਢੇਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਮਹਿਮਾ ਵੱਧਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਆਉਣਗੇ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੀ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਲੈਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡਾ ਮੈਸੇਜ਼ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ, ਅਖਬਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਸੁਣਨਗੇ। ਕਿੰਨੇ ਪਿੰਡ ਹਨ, ਸਭਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਮੈਸੇਜ਼ਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਹੋ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਧਰਮ ਸ਼ਾਪਕ ਕਿਸਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਤਾਂ ਫ੍ਰਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਣਾ ਹੈ, ਉਹ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਕਿਵੇਂ ਦੱਸਣਗੇ? ਸ੍ਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤੁ ਹੈ ਨਾ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੀ ਕਾਮ ਦਾ ਹੀ ਅੰਸ਼ ਹੈ। ਇਹ ਵੱਡਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਓ ਤਾਂ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕੰਮ - ਕਾਜ ਕਰਦੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਆਦਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਜਾਂ ਪਾਵਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ। ਮੈਸੇਜ਼ਰ ਬਣ ਇਹ ਮੈਸੇਜ਼ ਸਭ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮੇਰੇਪਨ ਦੇ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸਵਰੂਪ ਦਾ ਵੀ ਤਿਆਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਨਿਰਡਰ, ਬੇਫ਼ਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਭਵ : ਅੱਜ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਧਨ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਡਰ ਵੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਧਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਡਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖਾਂਦੇ, ਡਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੌਂਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਮੇਰਾਪਨ ਹੈ ਉੱਥੇ ਡਰ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਸੋਹਣਾ ਹਿਰਣ ਵੀ ਜੇਕਰ ਮੇਰਾ ਹੈ ਤਾਂ ਡਰ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨਿਡਰ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਤਾਂ ਸੂਖਸ਼ਮ ਰੂਪ ਵੀ ਮੇਰੇ - ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰਕੇ ਉਸਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰੋ ਤਾਂ ਨਿਡਰ, ਬੇਫ਼ਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਰਹਿਣ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਨਮਾਨ ਦਵੇ - ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸਨਮਾਨ ਸਵੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਤੁਸੀਂ ਖੁਦਾਈ ਖਿਦਮਦਗਾਰ ਸੱਚੇ ਸਾਲਵੇਸ਼ਨ ਆਰਮੀ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸਾਲਵੇਸ਼ਨ ਦੇਣੀ ਹੈ ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸਾਲਵੇਸ਼ਨ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ?
- ਉੱਤਰ:-** ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲੋ - ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਹ ਕੋਈ ਸ਼ਾਂਤੀਯਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਯਾਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੂਲਵਤਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਦੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ - ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਭ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਇਹ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਪਹਿਲੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਪਿੱਛੇ ਸਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਮਤਲਬ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ, ਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਯਥਾਰਥ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। 84 ਲੱਖ ਯੋਨੀਆਂ ਵੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿੰਨੇ ਜਨਮ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ? ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਨਾ ਵੇਖਿਆ ਹੈ, ਨਾ ਯਥਾਰਥ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਯਥਾਰਥ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਸਮਝਾਏ ਕੌਣ? ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਸੇਲ੍ਫ਼ ਰਿਅਲਾਇਜ਼ ਕਰਨਾ। ਉਹ ਬਾਪ ਬਗ਼ੈਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਰਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਹੈ, ਕਿਥੋਂ ਦੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਜਨਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਮਰਤਬਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਮਰਤਬਾ ਕਿਵੇਂ ਪਾਇਆ? ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਜਾਣਨਾ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬੈਕੁੰਠ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਮਾਲਿਕਪਨ ਲਿਆ ਕਿਵੇਂ, ਫੇਰ ਕਿੱਥੇ ਗਏ? ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਅੱਗੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਬੱਚਾ ਪਹਿਲੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕੀ ਬੈਰਿਸਟਰ ਕੀ ਹੁੰਦਾ? ਪੜ੍ਹਦੇ - ਪੜ੍ਹਦੇ ਬੈਰਿਸਟਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਬਣੇ ਹਨ। ਬੈਰਿਸਟਰ, ਡਾਕੂਰੀ ਆਦਿ ਸਭ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਫੇਰ ਹੈ ਗੀਤਾ। ਉਹ ਵੀ ਕਿਸਨੇ ਸੁਣਾਈ? ਰਾਜਯੋਗ ਕਿਸਨੇ ਸਿਖਾਇਆ? ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਬਦਲ ਲਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੂਰੀ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਨਾ ਪਰ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਹਨ, ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ, ਰਾਮ ਨੂੰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ। ਉਪਦ੍ਰਵ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੰਸ, ਰਾਮ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਆਦਿ ਵਿਖਾਏ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਅਗਿਆਨ ਹਨੇਰਾ ਹੈ। ਅਗਿਆਨ ਨੂੰ ਹਨੇਰਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸੋਝਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੌਣ? ਉਹ ਹੈ ਬਾਪ। ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਦਿਨ, ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਰਾਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵੀ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਚਲਦਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਪੜ੍ਹੀ ਉਤਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਕਾਨ ਨਵਾਂ ਬਣਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਉਮਰ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। $\frac{3}{4}$ ਪੂਰਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੈ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਇਹ ਸੂਰ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਜੋ ਹੀ ਸੂਰ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸੂਰ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀਯਾਮ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਕੇ ਜਾਵੇ ਆਪਣੀ ਗੱਦੀ ਤੇ ਬੈਠੋਗੇ। ਬਾਕੀ ਸਭਨੂੰ ਮੁਕਤੀਯਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਚੱਕਰ ਤੇ ਜਦੋਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਹਨ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਵਕਤ ਉਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਆਕਾਸ਼ ਪੇਲਾਰ ਹੈ। ਹਵਾ ਨੂੰ ਹਵਾ ਕਹਾਂਗੇ, ਆਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਭ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਹੈ, ਆਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਜਨਮ ਤਾਂ ਲਿਆ ਫੇਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਕੌਣ ਹਨ? ਬਾਪ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀ ਟੀਚਰ ਬਣ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ ਪੜ੍ਹਕੇ ਪੂਰਾ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਆਵੋਗੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਆਏ ਸੀ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਸਭ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋ, ਫੇਰ ਪਹਿਲੇ ਆਉਣਗੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੋੜੀ ਲਗਾਓ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਸਭਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਕੌਣ? ਬਾਪ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਨਗੇ ਨਾ। ਖੁਦਾਈ

ਖਿਦਮਤਗਾਰ ਵੀ ਨਾਮ ਹੈ ਨਾ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਲਵੇਸ਼ਨ ਆਰਮੀ। ਕਿਹੜੀ ਸਾਲਵੇਸ਼ਨ ਚਾਹੀਦੀ? ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸਾਲਵੇਸ਼ਨ ਚਾਹੀਦੀ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਕੋਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸਾਲਵੇਸ਼ਨ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸਾਲਵੇਸ਼ਨ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲੋ - ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੀ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੀਦੀ? ਇਹ ਕੋਈ ਸ਼ਾਂਤੀਯਾਮ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਯਾਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੂਲਵਤਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਬੜੀ ਯੁਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਖੜੇ ਹੋਕੇ ਸਭਦਾ ਸੁਣੀਏ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਭੁੱਲਾਂ ਨਿਕਲਣ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਸਭ ਇਕਰਸ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਇਵੇਂ ਕਿਉਂ ਲਿਖਦੀ ਕਿ ਫਲਾਣਾ ਆਕੇ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰੇ। ਅਰੇ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਫਲਾਣੇ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ। ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਨਾਲ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਦਰਜਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਜਦੋਂ ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੀ ਰਿਜ਼ਲਟ ਨਿਕਲੇਗੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪੋਹੀ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਫੇਰ ਸਮਝਣਗੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਨਾ ਕਰੋ। ਦੇਹਧਾਰੀ ਨਾਲ ਲਾਗਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖੋ। ਇਹ ਤਾਂ 5 ਤੱਤਵਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਨਾ। 5 ਤੱਤਵਾਂ ਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ਜਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖੋ ਪਰ ਯਾਦ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੁਣ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫੇਰ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗੇ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਉਵੇਂ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹਾਂ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਘਰ ਜਾਂ ਸਵਰਗ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਮਨਮਨਾਭਵ, ਮੱਧਜੀ ਭਵ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਨੇ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਭ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਡਿਟੀਜ਼ਮ। ਇਹ ਹੋ ਗਿਆ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਧਰਮ। ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹਨ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਅਤੇ ਫੇਰ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ੁਦ੍ਰ ਵਰਣ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਹੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਣ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਇਹ ਵਰਣ ਸਿਰਫ਼ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਧਰਮ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ - ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੰਸ਼ੀ, ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਸ਼ੁਦ੍ਰ ਵਰਣ ਦੇ ਹਨ। ਜੜਜੜੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਬਣੇ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਜੜਜੜੀਭੂਤ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣਿਆ ਹੈ ਫੇਰ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਨਵੇਂ ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੀ ਹਨ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਤੋਂ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਤਾਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਫੇਰ ਵੈਸ਼, ਸ਼ੁਦ੍ਰ ਵੰਸ਼ੀ.....ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਨਵੀਆਂ।

ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸ੍ਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਰਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਗਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ। ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੋਝਰੇ ਵਿੱਚ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚੀ ਹੀ ਕਿਉਂ। ਕਿ ਮੇਕ੍ਸ਼ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ! ਅਰੇ, ਇਹ ਤਾਂ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਖੇਡ ਹੈ। ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਜਾਕੇ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਕੀ? ਆਤਮਾ ਨੇ ਜਾਕੇ ਆਪਣਾ ਦੂਜਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਇਆ। ਰੋਈਏ ਉਦੋਂ ਜਦੋਂ ਵਾਪਿਸ ਚੀਜ਼ ਮਿਲਣੀ ਹੋਵੇ। ਵਾਪਿਸ ਤਾਂ ਆਉਂਦੀ ਨਹੀਂ ਫੇਰ ਰੋਣ ਨਾਲ ਕੀ ਫਾਇਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਭਨੂੰ ਮੋਹਜੀਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਬਿਸਥਾਨ ਨਾਲ ਮੋਹ ਕੀ ਰੱਖਣਾ ਹੈ! ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਅੱਜ ਬੱਚਾ ਹੈ, ਕਲ ਬੱਚਾ ਵੀ ਇਵੇਂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਜੋ ਬਾਪ ਦੀ ਪੱਗ ਉਤਾਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੇਰੀ ਨਾ ਕਰੇ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਵੀ ਲੜ੍ਹ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਿਧਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਕੋਈ ਧਨੀ - ਧੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਵੇ। ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਧਨਦਾ ਬਣਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭਨੂੰ ਧਨਦਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਧਨੀ ਆਕੇ ਸਭ ਝਗੜੇ ਮਿਟਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਝਗੜੇ ਮਿਟਾ ਦਿੰਦੇ, ਫੇਰ ਜੈਜੈਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਮੈਜਾਰਿਟੀ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਦਾਸੀ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਹਥਿਆਲਾ ਬੰਨਦੇ ਵਕਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਡਾ ਪਤੀ ਹੀ ਈਸ਼ਵਰ ਗੁਰੂ ਆਦਿ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਮਿਸਟਰ ਫੇਰ ਮਿਸੇਜ਼। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਉਪਰ ਕੋਈ ਜਿੱਤ ਪਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਸਭ ਕਾਇਦੇ ਸਿੱਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੋਹਜੀਤ ਰਾਜਾ ਦੀ ਇੱਕ ਕਥਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਬਣਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਵਕਤ ਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਹੁਣ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਬੁੱਢਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਫੇਰ ਨਵਾਂ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਜਾਕੇ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਬੁੱਢੇ ਹੋਣਗੇ, ਰੋਗੀ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਸਮਝਣਗੇ ਵੀ ਕਿ ਕਿਤੇ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ ਫੇਰ ਵੀ ਮਰਨ ਦੇ ਵਕਤ ਰੋਣਗੇ ਜ਼ਰੂਰ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਥਾਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਜਿੱਥੇ ਰੋਣ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਅਪਾਰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅਰੇ, ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ! ਭਾਰਤ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਹੁਣ ਟੁੱਕੜੇ - ਟੁੱਕੜੇ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪੂਜਯ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫੇਰ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਭਗਵਾਨ ਥੋੜ੍ਹੀ ਆਪੋਹੀ ਪੂਜਯ, ਆਪੋਹੀ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣਨਗੇ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਵੀ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੂਜਯ ਕੌਣ ਬਣਾਏ? ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਹੈ, ਉਸ ਇੱਕ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਜਦਕਿ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਤਾਂ ਕਦੇ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਦੇਵੇ, ਜੇ ਸਦਗਤੀ ਹੋਵੇ। ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਥੇ ਆਉਣਾ ਪਵੇ। ਪਹਿਲੇ

ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਿਠਾਵੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ?

ਤਿਮੂਰਤੀ, ਗੋਲਾ ਅਤੇ ਝਾੜ - ਇਹ ਹੈ ਮੁੱਖ ਚਿੱਤਰ। ਝਾੜ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਫਲਾਵੇ ਧਰਮ ਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਲਿਖਤ ਵੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਮਤਲਬ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਸ਼ੰਕਰ ਦੁਆਰਾ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਫੇਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੁਆਰਾ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਦੋਨਾਂ ਦਾ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ - ਸਰਸਵਤੀ ਸੇ ਫੇਰ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਇੱਕ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਉਤਰਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਰਾਈਟ ਹਨ ਜਾਂ ਮੈਂ ਰਾਈਟ ਹਾਂ? ਸੱਚੀ ਸੱਤ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਕਿ ਸੱਤ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਂ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਦੀ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਬਾਬਾ ਜਾਂ ਟੀਚਰ ਕਹਾਂਗੇ ਕੀ? ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਫਾਦਰ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਦੀ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਫਾਦਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸਭ ਯਾਦ ਫੇਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. 5 ਤੱਤਵਾਂ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਯਾਦ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨਾਲ ਲਾਗਤ (ਲਗਾਵ) ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਇਸ ਬਣੇ - ਬਣਾਏ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਅਨਾਦਿ ਪਾਰੂ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣ ਤੇ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਮੋਹਜੀਤ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਚਤੁਰਾਈ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਪਸੰਦ ਸੱਚੇ ਸੈਂਦਾਗਰ ਭਵ :
ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਚਤੁਰਾਈ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭੋਲਿਆਂ ਦਾ ਭਗਵਾਨ। ਚਤੁਰ ਸੁਜਾਨ ਨੂੰ ਭੋਲੇ ਬੱਚੇ ਹੀ ਪਸੰਦ ਹਨ। ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਡਾਇਰੈਕਟੋਰੀ ਵਿੱਚ ਭੋਲੇ ਬੱਚੇ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵੀ.ਆਈ.ਪੀ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਅੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ - ਉਹੀ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸੌਦਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਸਿਤਾਰੇ ਬਣ ਗਏ। ਭੋਲੇ ਬੱਚੇ ਹੀ ਦਿਲ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ “ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ” ਇਹ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਦੇ ਬੋਲ ਨਾਲ ਅਣਗਿਣਤ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦਾ ਸੌਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਸੈਂਦਾਗਰ ਬਣ ਗਏ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸ੍ਰਵ ਦਾ ਸਨੇਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਨਾਲ ਸਦਾ ਮਿੱਠੇ ਬੋਲ ਬੋਲੋ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਅਦ੍ਵੈਤ ਮਤ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਸ ਮਤ ਤੇ ਚਲਕੇ ਕਲਯੁਗੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਫਰਜ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ।”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਭ ਮਨੁੱਖ - ਮਾਤਰ ਦੁੱਖੀ ਕਿਉਂ ਬਣੇ ਹਨ, ਉਸਦਾ ਮੂਲ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਰਾਵਣ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰਾਪਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਸਭ ਦੁੱਖੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦਾ, ਰਾਵਣ ਸ਼ਰਾਪ ਦਿੰਦਾ - ਇਹ ਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਵਰਸਾ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਇੰਨੇ ਸੁੱਖੀ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇ, ਪੂਜਯ ਬਣੇ। ਸ਼੍ਰਾਪਿਤ ਹੋਣ ਨਾਲ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬੱਚੇ ਇੱਥੇ ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਕੋਲ। ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਪਹਿਲੇ ਭੈਣ - ਭਰਾ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਪਿੱਛੇ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ। ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਹੁਣ ਤਿੰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬੈਲਣਗੇ ਨਾ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਸਭ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਤੋਂ ਕਿ ਚਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ। ਹੁਣ ਹੈ ਜੀਵਨ - ਬੰਧ। ਸਭ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਇਸ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਤੁਮ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ.....ਪਰ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਦੇ ਲਈ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਮਿਲਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਕਲਪ ਬਾਦ ਮਿਲੇਗਾ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਆਕੇ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਫੇਰ ਸ਼ਰਾਪ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਸ਼੍ਰਾਪਿਤ ਹਾਂ। ਰਾਵਣ ਦਾ ਸ਼ਰਾਪ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਭ ਦੁੱਖੀ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸੁੱਖੀ ਸੀ। ਕਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ, ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਤਿਯੁਗ ਕਦੋਂ ਸੀ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਵੇਖੋ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਉਮਰ ਸਿਰਫ਼ ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਵਿਖਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਫੇਰ ਤੇਤਾ ਦੀ, ਦਵਾਪਰ - ਕਲਯੁਗ ਦੀ, ਉਸ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨੇ ਫੇਰ ਹੋ ਜਾਣ। ਸਿਰਫ਼ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਫੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹੋ ਜਾਣ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵੇਖੋ ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ 33 ਕਰੋੜ ਦੇਵਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਉਹ ਕੋਈ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਵੇ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸਵੱਛ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਮਲੇਛ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ, ਇੱਥੇ ਹਨ ਅਪਵਿੱਤਰ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰਾਮਰਾਜ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਕਦੋਂ ਤੱਕ? ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਕਦੋਂ ਤੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਾਮ ਰਾਜ ਵੀ ਹੈ, ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵੀ ਹੈ। ਅਨੇਕ ਮੱਤ - ਮਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾ। ਜਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਉਨ੍ਹੀਆਂ ਹਨ ਮਤਾਂ। ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਦ੍ਵੈਤ ਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜੋ ਬਾਪ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ - ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ.....ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂ? ਜ਼ਰੂਰ ਫਰਕ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋ। ਕਲਯੁਗੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਬ੍ਰਾਹਮੰਡ ਦਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਰਮ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਉਹ ਹੈ ਸਵੀਟ ਸਾਇਲੈਂਸ ਹੋਮ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਵੀਟ ਹੋਮ, ਬ੍ਰਾਹਮੰਡ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ - ਸੁੱਖ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਲਾਇਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਐਕੁਰੇਟ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੋ ਯੋਗਬਲ ਵਾਲੇ। ਉਹ ਹਨ ਬਾਹੂਬਲ ਵਾਲੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੋ ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਤੇ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਡਬਲ ਅਹਿੰਸਕ। ਉਹ ਹਨ ਹਿੰਸਕ। ਹਿੰਸਾ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹਿੰਸਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਕਿਸੇ ਦੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਆਸ਼ਿਕ ਮਾਸੂਕ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਆਸ਼ਿਕ ਮਾਸੂਕ ਤਾਂ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਾਸੂਕ ਦੇ ਆਸ਼ਿਕ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਸੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਸਿਰਫ਼ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਅਤੇ ਯਥਾਰਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਛੁੱਟ ਜਾਵੋਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਸਭ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਨਰਕ। ਇਸਨੂੰ ਸਵਰਗ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਜੋ

ਧਨਵਾਨ ਹਨ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਾਡੇ ਲਈ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਸਵਰਗ ਹੈ। ਵਿਮਾਨ ਆਦਿ ਸਭ ਕੁਝ ਵੈਭਵ ਹਨ, ਕਿੰਨਾ ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਤੁਮ ਮਾਤ ਪਿਤਾ.....ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਕਿਹੜੇ ਸੁੱਖ ਘਨੇਰੇ ਮਿਲੇ - ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬੋਲਦੀ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਮਝਦੀਆਂ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਸੁੱਖ ਘਨੇਰੇ ਮਿਲਣੇ ਹਨ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ - ਸਵਰਗ, ਸੁੱਖਧਾਮ। ਸਵਰਗ ਸਭ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਵੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਤਾਂ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਮਹਿਲ ਸੀ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਅਣਗਿਣਤ ਧਨ ਸੀ, ਜੋ ਸੋਮਨਾਥ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਵਾਲੇ ਸੀ। ਉਹ ਸਭ ਕਿੱਥੇ ਚਲੇ ਗਏ? ਕਿੰਨਾ ਲੁੱਟਕੇ ਲੈ ਗਏ! ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੇ ਜਾਕੇ ਮਸਜਿਦ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਥਾਹ ਧਨ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਫੇਰ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਮਹਿਲ ਸੋਨੇ ਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਤੇ ਵੀ ਜੜਤ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੈਨੀਆਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਹੀਰੇ ਆਦਿ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਨਾ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਹੀ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਤੋਂ 3 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਰਤ ਹੋਵਿਨ ਸੀ। ਰਾਜ ਕੌਣ ਕਰਦੇ ਸੀ? ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਭਾਰਤ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹੀ ਸੀ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੇਵਿਨਲੀ ਗੰਡ ਫ਼ਾਦਰ ਅਰਥਾਤ ਹੇਵਿਨ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਫ਼ਾਦਰ। ਜ਼ਰੂਰ ਫ਼ਾਦਰ ਆਏ ਹੋਣਗੇ, ਉਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇ ਹੋਵੋਗੇ। ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ ਫ਼ੇਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਬਾਦ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਕਲੀਅਰ ਕਰ ਵਿਖਾਓ ਜੋ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਹੀ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕੋਈ ਇੱਕ ਨਹੀਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ ਫ਼ੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਰਾਜਾ ਬਣਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਰਾਜਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਬਣਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸਾਰੀ ਮਾਲਾ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮਾਲਾ ਨੂੰ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਜੋ ਬਾਪ ਦੇ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣ ਬਾਪ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਮਾਲਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਪੂਰਾ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ, ਪੁਜਯ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਜਯ ਤੋਂ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਫ਼ੇਰ ਆਪਣੀ ਮਾਲਾ ਨੂੰ ਬੈਠ ਪੂਜਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ ਮਾਲਾ ਤੇ ਹੱਥ ਲਗਾਕੇ ਫ਼ੇਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਗੇ। ਪਿੱਛੇ ਮਾਲਾ ਨੂੰ ਫੇਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਾਰਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਫ਼ੇਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਰਾਜ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਿਸਦੇ ਨਾਮ ਤੇ, ਕੋਈ ਕਿਸਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਮਾਲਾ ਫੇਰਦੇ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਲਾ ਦਾ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸਦੀ ਮਾਲਾ ਫੇਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮਾਲਾ ਹੈ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੋ ਬਾਪ ਦੇ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ, ਜੋ ਪਾਵਨ ਸੀ ਉਹ ਸਭ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ - ਆਉਂਦੇ ਹੁਣ ਪਾਵਨ ਬਣੇ ਹਨ, ਫ਼ੇਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਭ ਜਾਣਗੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਝਾੜ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਟਾਲ - ਟਾਲੀਆਂ ਮੱਠ ਪੰਥ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਫ਼ੇਰ ਤੁਹਾਡਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਲਗੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਇਸ ਝਾੜ ਦੇ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਚੰਦਵੰਸ਼ੀ ਦੇਨੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਜੋ ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੁਣ ਧਰਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਫਲਾਣੀ ਚੀਜ਼ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਤੇ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਬਾਕੀ ਸਭ 2500 ਵਰ੍ਹੇ ਦੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਥੱਲੇ ਦੀ ਖੋਦਕੇ ਕੱਢਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਚਿੱਤਰ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਅਰਥਵੇਕ ਵਿੱਚ ਸਭ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਨਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੀਰੇ ਸੋਨੇ ਆਦਿ ਦੀਆਂ ਖਾਣਾਂ ਜੋ ਹੁਣ ਖ਼ਾਲੀ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ ਉਹ ਫੇਰ ਭਰਤੁ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗ੍ਰਾਫੀ ਸਮਝਾਈ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਉਂਦੇ - ਆਉਂਦੇ ਝਾੜ ਵੱਧਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਝਾੜ ਜੜਜੜੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਮ ਗਿਓ ਰਾਵਣ ਗਿਓ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਹੁ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ। ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਹਨ। ਸਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ। ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਹੈ, ਜਨਸੰਖਿਆ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਰਾਵਣ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ। ਇਹ ਸਭ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਰਾਵਣ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਫੇਰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ, ਸਭ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਉਹ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਣਗੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਕਿਵੇਂ ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਝਾੜ ਹੈ, ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ ਤਾਂ ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਨਾਪਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਪੜ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਰਹੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਾ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਇਹ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਤਮਾ ਜਦੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸੋਨਾ ਹੋਵੇ ਉਦੋਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨਾ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇ। ਸੋਨੇ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਗੋਲਡਨ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪਤਿਤ ਬਣਿਆ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਗੰਡ ਫ਼ਾਦਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਰਗਨਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣ ਰਹੀਆਂ ਹਾਂ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਗੰਡ ਫ਼ਾਦਰ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ, ਸਭਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਸਮੁੱਖ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ

ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਟੋਪ ਮਸ਼ੀਨ ਨਿਕਲੀ ਹੈ, ਸਭਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਦਿਨ ਆ ਜਾਵੇਗੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸੁੱਖ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਸਾਂਵਲ ਸ਼ਾਹ ਹੈ ਨਾ। ਪਹਿਲੇ ਗੋਰਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਸਾਂਵਰਾ ਬਣਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਸ਼ਾਮ ਸੁੰਦਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸੁੰਦਰ ਸੀ, ਹੁਣ ਸ਼ਾਮ ਬਣੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾਂਗੇ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਿਉਂ ਬਣੇਗਾ? ਇੱਕ ਨੂੰ ਸੱਪ ਨੇ ਡੱਸਿਆ ਕੀ? ਸੱਪ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸਾਂਵਰਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਫਾਰ ਮਾਈ ਸੇਕ (ਮੇਰੇ ਸਦਕੇ) ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਇਹ ਭੀਖ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਸਮਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਹ ਜਨਮ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਗੇ ਅਤੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਪਾਸਟ ਦੇ ਵਿਕਰਮ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਯੋਗ ਅਗਨੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਜਨਮ - ਜਨਮੰਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਦਗਧ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋ, ਰਜੋ, ਤਮੋ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਲਾਂ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਕੀ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਨਗੇ। ਪਾਣੀ ਵੀ ਤੱਤਵ ਹੈ ਨਾ। 5 ਤੱਤਵ ਕਰੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਦੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਨਦੀਆਂ ਤਾਂ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਸਾਗਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਵਿਜੈ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਦਾ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਾਸੂਕ ਦੇ ਨਾਲ ਸੱਚੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਆਪਣੀ ਐਕੁਰੇਟ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖ ਪੂਰਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਡਬਲ ਅਹਿੰਸਕ ਬਣ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਫਰਜ਼ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮੈਂ ਪਨ ਦੇ ਭਾਨ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਤਿਆਗੀ ਭਵ:
ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਤਿਆਗ, ਵੈਭਵਾਂ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ, ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਰੱਖਣਾ ਅਰਥਾਤ ਆਪਣੇ ਪਨ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦੇਣਾ, ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਕਰਨਾ.....ਇਹ ਹੈ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਤਿਆਗ। ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸਵੈ ਦੇ ਭਾਨ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦੇਣਾ। ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੇ ਸਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ। “ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਰਹਾਂ” ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਦਾ ਤਿਆਗੀ ਰਹੇ, ਇਸ ਤਿਆਗ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਭਤੋਂ ਅੱਗੇ ਅਰਥਾਤ ਨੰਬਰਵਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲਿਆ। ਤਾਂ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ।

ਸਲੋਗਨ:- ਫੱਟ ਨਾਲ ਕਿਸੀ ਦਾ ਨੁਕਸ ਕੱਢ ਦੇਣਾ - ਇਹ ਵੀ ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ ਹੈ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ , ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹਨ ਗਿਆਨ ਰਤਨ , ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਧੰਧਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ , ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਗਿਆਨ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋ , ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਮਨੁੱਖ ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਕਿਹੜੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਲੀਲਾ ਸਮਝ ਉਸਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਦੇ ਹਨ?
- ਉੱਤਰ:-** ਜੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਾਵਨਾ ਰੱਖਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਾਇਆ ਪਰ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸਭ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਦੇ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਗਲਾਨੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਜਾਂ ਦੇਵਤਾ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮ:., ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮ:., ਸ਼ੰਕਰ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮ: ਫੇਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਏ ਨਮ:। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਅਤੇ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇ ਵੀ ਸਤਸੰਗ ਹਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੋਈ ਸੱਤ ਦਾ ਸੰਗ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਸੰਗ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਵੀ ਸੁਣਨਗੇ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਸਮਝਣਗੇ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਗੀਤਾ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਪਿਆਰ ਹੈ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹੀ ਝੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਝੁਲਾਈਏ ਕਿਸਨੂੰ? ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਝੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਝੁਲਾ ਨਾ ਸਕਣ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਝੁਲਾਉਂਦੇ? ਉਹ ਬਾਲਕ ਤਾਂ ਬਣਦੇ ਨਹੀਂ, ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਬਿੰਦੂ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਝੁਲਾਉਂਦੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਵਿਸ਼ਵ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਰੂਪੀ ਮੱਖਣ ਹੈ। ਉਹ ਜੋ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਮੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਲੜਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਜਿੱਤ ਪਾ ਲਈਏ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ ਮੱਖਣ ਦਾ ਗੋਲਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਅਰੂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਦਾ ਅਰੂ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਜਿਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝੋ ਕੋਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਨੈਧਾ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਾਇਆ। ਜੇ ਜਿਸ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਜਿਸਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਇੰਨੀ ਵਡਿਆਈ ਵੀ ਕਰਦੇ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਫੇਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਪੱਥਰ ਠੀਕਰ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਬਸ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਇਆ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੂਰੀ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਪਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੂਰੀ ਆਏ ਕਿਥੋਂ ਦੀ? ਇਹ ਸਭ ਰਾਜ ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੂਰੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਕੰਸਪੂਰੀ। ਕੰਸ, ਅਕਾਸੁਰ, ਬਕਾਸੁਰ, ਕੁੰਭਕਰਣ, ਰਾਵਣ ਇਹ ਸਭ ਅਸੁਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਹਨ। ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਬੈਠ ਲਿਖਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਗੁਰੂ, ਉਹ ਭਗਤੀ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਦੀ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਉਂਦੇ, ਗਿਆਨ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਝਾਂਝ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਨਾਰਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖੋਗੇ ਸਭ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਦੁਕਾਨਦਾਰੀ, ਭਗਤੀ ਦਾ ਧੰਧਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਧੰਧਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵਪਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਵਪਾਰੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਰਤਨ ਕਿਹੜੇ ਹਨ! ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਗੇ ਉਹੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਸਮਝਿਆ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਸਮਝਣਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਵੀ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਹਨ ਉਹ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸਮਝਣਗੇ। ਕਨਵਰਟ ਵੀ ਹੋਏ ਹਨ ਨਾ। ਇੱਕ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਨਮ ਫੇਰ ਅਨੂਜਨਕ ਬਣਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਤੁਸੀਂ ਅਨੂ ਦੈਵੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਣੋਗੇ। ਕਿੱਥੇ ਉਹ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਕਿੱਥੇ ਇਹ! ਕਿਸੇ ਦਾ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਮ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਮਝਦੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲਵੋਗੇ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਫਿਰਦਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਕਦੀ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨਾਟਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਐਕਟਰਸ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਏ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਆਦਿ -

ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸੁਰਜ - ਚੰਦਰਮਾ ਦੀ ਵੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਅਕਸਰ ਕਰਕੇ ਸਾਧਾਰਨ ਗ਼ਰੀਬ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਰਤ ਹੀ ਸਭਤੋਂ ਸਾਹੂਕਾਰ ਸੀ, ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਹੀ ਸਭਤੋਂ ਗ਼ਰੀਬ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਖੇਡ ਭਾਰਤ ਤੇ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਜਿਹਾ ਪਾਵਨ ਖੰਡ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਵਨ ਖੰਡ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਇੱਕ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਆਇਲੈਂਡ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਲੰਕਾ ਟਾਪੂ ਹੈ। ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਰਾਵਣ ਲੰਕਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਲੰਕਾ ਤੇ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਮੁੰਦਰ ਤੇ ਖੜੀ ਹੈ। ਇਹ ਟਾਪੂ ਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਸੀਤਾਵਾਂ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਹੈ ਇਹ ਸਾਰੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਨਾਟਕ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਫ਼ੇਰ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਨਾਟਕ ਬੈਠ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਇਸਕੋਪ ਆਦਿ ਵੀ ਹੁਣ ਬਣੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਹਿਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸਾਰਾ ਡਰਾਮਾ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੂਲਵਤਨ, ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੂਲਵਤਨ ਦੀ ਰਹਿਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਦੇਵਤੇ ਹਨ ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਾਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਹੱਡੀ ਮਾਸ ਦਾ ਪਿੰਜਰਾ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਕਤ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ - ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਦੋਂ ਮੂਲਵਤਨ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹੋ ਤਾਂ ਵਾਇਆ ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹੋ, ਸਿੱਧੀਆਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹੋ। ਹੁਣ ਵਾਇਆ ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹੋ। ਹੁਣ ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਰਾਜ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਕੋਈ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਦੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਬਾਪ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਰਗਨਜ਼ ਬਗ਼ੈਰ ਤਾਂ ਗੱਲ ਕਰ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਅਧਾਰ ਲੈ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੀ ਬਾਪ ਵਲ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਮ ਬਦਲਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੈ, ਪਰ ਨਾਮ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਇੱਕ ਹਨ, ਕਰਦੇ ਦੂਜਾ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਦੇਸ਼ ਕਾਲ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਬਗ਼ੈਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬੜੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਅਰਥਾਤ ਮਨੁੱਖ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਦਕਿ ਬਾਪ ਹੇਵਿਨਲੀ ਗੈਡ ਫ਼ਾਦਰ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਵੀ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਠਹਿਰੇ। ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਹਾਡੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੀ ਇਹ ਹੈ, ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ। ਰਾਜਯੋਗ ਹੈ ਨਾ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਚਤੁਰਭੁਜ ਦਾ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧ ਹੈ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਦੇ ਅਸੀਂ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਲੂਮ ਹੈ - ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਤਖ਼ਤ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ, ਇਹ ਹੈ ਕੰਸਪੁਰੀ। ਡਰਾਮਾਨੁਸਾਰ ਇਹ ਵੀ ਨਾਮ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਬਹੁਤ ਸੂਖਸ਼ਮ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸਟਾਰ ਹੈ ਪਰ ਫੇਰ ਲਿੰਗ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ। ਰੁਦ੍ਰ ਯੋਗ ਰਚਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅੰਗੂਠੇ ਮਿਸਲ ਸਾਲਿਗ੍ਰਾਮ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਬ ਸਿਤਾਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਵਿਵੇਕਾਨੰਦ ਦਾ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ, ਉਹਨੇ ਵੇਖਿਆ ਆਤਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਗਈ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸਦਾ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ? ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਬਿੰਦੀ ਵੇਖੀ, ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਚਾਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਚਾਹੁਣਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰੀਏ। ਉਹ ਬੈਠਾ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰੀਏ। ਬਸ, ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਜੋਤੀ ਸੀ ਉਹ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਗਈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਮਝਿਆ ਇਹ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਵਿੱਚ ਭਾਵਨਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਦੀ। ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਭਲਾ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਵੇ ਕੌਣ? ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਜਿਸ - ਜਿਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਿਹੇ ਜਿਹੀ ਭਾਵਨਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਸ਼ਕਲ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਗਣੇਸ਼ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚੇਤਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸਚੈ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ? ਤੇਜੇਮਏ ਰੂਪ ਵੇਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ, ਉਤਰਦੀ ਕਲਾ। ਪਹਿਲਾ ਜਨਮ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ - ਹੁੰਦੇ ਅੰਤ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਗਿਆਨ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਹੁਣ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੇ ਹੀ ਆਉਣਗੇ, ਬਾਕੀ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਧਰਮ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਲਿਖ ਦਵੇ। ਬੜਾ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ - ਯਾਦਵ, ਕੈਰਵ ਅਤੇ ਪਾਂਡਵ ਕੀ ਕਰਤ ਭਏ, ਉਸਦਾ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਪੁਛੋ - ਤੁਸੀਂ ਦੱਸੋ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਨਾ, ਤਾਂ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਠਹਿਰੇ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿਜੰਤੀ, ਸਤਮੇਵ ਜਯਤੇ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਠੀਕ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਜੈ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਧ ਕਰ ਦੱਸਦੇ ਹੋ - ਗੀਤਾ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਸੁਣਾਈ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਹੀ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਗੀਤਾ ਸਮਝਕੇ ਕਸਮ ਚੁੱਕਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹਾਜ਼ਿਰ - ਨਾਜ਼ਿਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਾਂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਹਾਜ਼ਿਰ - ਨਾਜ਼ਿਰ ਜਾਣ ਸੱਚ ਬੋਲੇ। ਰੋਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ। ਤਾਂ ਕਸਮ ਵੀ ਝੂਠਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਨਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸਮਝਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਗੁਪਤ ਹੈ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਇਹ ਬਣਾਂਗੇ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਦੇ ਬਾਦ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਂਚ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ - ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਏ ਤਾਂ ਕਲਪ - ਕਲਪਾਂਤ੍ਰ ਫੇਲ੍ਹ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਉੱਚ ਪੱਦ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸੱਕਣਗੇ। ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਣ ਦਾ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਕਈ ਸੈਂਟਰਸ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫੇਰ ਸੈਂਟਰਸ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਈਸ਼ਵਰ ਤਾਂ ਸਭ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕੀ ਪਈ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਬੈਠ ਵੇਖੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਝੂਠ ਬੋਲੋਗੇ, ਵਿਕਰਮ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਹੀ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰੋਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਕਾਲਾ ਮੂੰਹ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗਾ। ਸੋ ਬਾਪ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ ਵੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੋਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਲੋੜ ਪਈ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਦਿਲ ਖਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ - ਮੈਂ ਇਵੇਂ ਕਰਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਦੁਰਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਵਾਂਗਾ। ਬਾਬਾ ਕਿਉਂ ਦੱਸੇ? ਹਾਂ, ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤਾਂ ਦੱਸਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਲੁਕਾਉਣਾ ਗੋਇਆ ਆਪਣੀ ਸਤਿਆਨਾਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹੀ ਫੁਰਨਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਈਏ। ਕੋਈ ਮਰੇ ਜਾਂ ਜਿਵੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੁਰਨਾ ਨਹੀਂ। ਫੁਰਨਾ (ਫਿਕਰ) ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਲਈਏ? ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਗੁਪਤ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਦਿਲ ਖਾਂਦੀ ਰਹੇ। ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ?

2. ਸਦਾ ਇਹੀ ਫਿਕਰ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਈਏ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਕਰਕੇ, ਝੂਠ ਬੋਲਕੇ ਆਪਣਾ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਨ ਦੁਆਰਾ ਮਹਾਨ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਮਹਾਦਾਨੀ ਭਵ :
ਗਿਆਨ ਦਾਨ ਤਾਂ ਸਭ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੋ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਉਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਚੇਹਰੇ ਤੋਂ ਬਾਪ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਅਤੇ ਚਲਨ ਤੋਂ ਬਾਪ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿਖਾਈ ਦੇਣ। ਤੁਹਾਡੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵੇਖਕੇ ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਬਣਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ, ਇਵੇਂ ਮਹਾਂਦਾਨੀ ਬਣੇ ਤਾਂ ਆਦਿ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ, ਪੂਜਯ ਪਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਹਾਨ ਰਹਿਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਦਾ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੀ ਸਭਤੋਂ ਵੱਡਾ ਗਿਆਨੀ ਹੈ।

*****

ਪੁਰਾਣਾ ਸੰਸਾਰ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣਾ ਸੰਸਕਾਰ ਭੁਲਾਉਣ ਦਾ ਉਪਾਏ

ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਭ ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਚੈ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਜੀਵਨ ਸਵਰੂਪ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਸਭ ਨੇ ਸੁਣੀਆਂ। ਇਹੇ ਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਸੰਪੰਨ ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਵਿਜੈ ਰਤਨ ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਜਾਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ, ਉਹ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਦਾ ਦਰੁਪਣ ਸਵਰੂਪ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੈ ਸਿਰਫ਼ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਰ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਕਰਮ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਵੈ ਨੂੰ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਯੋਗੀ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਸੁਣਨ ਸੁਣਾਉਣ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੀਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਅਰਥਾਤ ਸੰਕਲਪ, ਬੋਲ, ਕਰਮ, ਸੰਬੰਧ ਸਭ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਅਰਥਾਤ ਨਸ਼ੇ ਦਾ ਜੀਵਨ। ਇਹੇ ਜਿਹੇ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਸਦਾ ਨਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੰਕਲਪ, ਬੋਲ, ਕਰਮ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚੈ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਉਵੇਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਝਲਕ ਚੇਹਰੇ ਤੋਂ ਚੱਲਣ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਿਸ਼ਚੈ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਸ਼ਾ ਅਤੇ ਨਸ਼ੇ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ਖੁਸ਼ੀ। ਨਸ਼ੇ ਕਿੰਨੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹਨ, ਇਸਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਸ਼ਾ ਹੈ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਆਤਮਿਕ ਸਵਰੂਪ ਦਾ। ਇਸਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਪਰ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ਾ ਉਦੋਂ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹੜੀ ਆਤਮਾ ਹਾਂ? ਇਸਦਾ ਹੋਰ ਵਿਸਤਾਰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕੱਢਣਾ ਜਾਂ ਸਵੈ ਮਨਨ ਕਰਨਾ।

ਦੁਜਾ ਨਸ਼ੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦਾ ਅਲੈਕਿਕ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਹੜੀ ਜੀਵਨ ਹੈ ਇਸਦਾ ਵੀ ਵਿਸਤਾਰ ਸੋਚੋ। ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੈ ਆਤਮਿਕ ਸਵਰੂਪ ਦਾ ਨਸ਼ਾ। ਦੁਜਾ ਹੈ ਅਲੈਕਿਕ ਜੀਵਨ ਦਾ ਨਸ਼ਾ। ਤੀਜਾ ਹੈ ਫਰਿਸ਼ਤੇਪਨ ਦਾ ਨਸ਼ਾ। ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਵੀ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰੋ। ਚੌਥਾ ਹੈ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਨਸ਼ਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਲੈਕਿਕ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਸ਼ਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਵੈ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਨਿਸ਼ਚੈ ਵੀ ਹੈ ਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ? ਨਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਸ਼ਾ ਸਹਿਜ ਹੀ ਪੁਰਾਣਾ ਸੰਸਾਰ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣਾ ਸੰਸਕਾਰ ਭੁੱਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਘਨ ਰੂਪ ਇਹ ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਪੁਰਾਣਾ ਸੰਸਾਰ ਜਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਸੰਸਕਾਰ। ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਦੇਹ ਦੇ ਪ੍ਰਦਾਰਥ ਦੇਨੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਘਨ ਰੂਪ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸੰਸਾਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸੰਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਦੇ। ਤਾਂ ਸੰਸਕਾਰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਹੀ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਸ਼ਾ ਸਾਕਾਰ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਸਿਰਫ਼ ਸੰਕਲਪ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਸਾਕਾਰ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਨਾਲ ਕਦੀ ਵੀ ਵਿਘਨ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੇ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਸੰਸਕਾਰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਰਥਾਤ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਤੱਕ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਦੀ ਵੀ ਕਿਸੀ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਸੰਸਕਾਰ ਇਮਰਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਇਹ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਸਭ ਸਮਝਦੀ ਹਾਂ, ਬਦਲਣਾ ਹੈ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਮਝ ਤੱਕ ਨਹੀਂ। ਕਰਮ ਅਰਥਾਤ ਜੀਵਨ ਤੱਕ ਚਾਹੀਦਾ। ਜੀਵਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੀਵਰਤਨ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਆਵੇ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ। ਹੁਣ ਬੁੱਧੀ ਤੱਕ ਪੁਆਇੰਟਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੋਚਣ ਅਤੇ ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਤੱਕ ਹਨ। ਪਰ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ, ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਵਿਖਾਈ ਦਵੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਲੈਕਿਕ ਨਸ਼ਾ। ਹੁਣ ਹਰ ਇੱਕ ਨਸ਼ੇ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਓ। ਕੋਈ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਮੱਥੇ ਵਲ ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਮੱਥੇ ਦੁਆਰਾ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਟ੍ਰਿਤੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵਰਨਣ ਕਰੇ ਨਾ ਕਰੇ ਪਰ ਟ੍ਰਿਤੀ, ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਅਤੇ ਵਾਇਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਫੈਲਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਟ੍ਰਿਤੀ ਦੁਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਵਾਇਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਵੇ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਣਾ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ, ਮੁੱਖ ਦੀ ਮੁਸਕਾਨ ਨਾਲ, ਮੁੱਖ ਦੇ ਬੋਲ ਨਾਲ, ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਦਾ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ। ਉਦੋਂ ਕਹਾਂਗੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਵਿਜੈਈ ਰਤਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਗੁਪਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਕਈ ਇਹੇ ਜਿਹੀ ਚਤੁਰਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਗੁਪਤ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਹਾਵਤ ਹੈ ਸੂਰਜ ਤੋਂ ਕਦੀ ਕੋਈ ਲੁੱਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਗਹਿਰੇ ਬੱਦਲ ਹੋਣ ਫੇਰ ਵੀ ਸੂਰਜ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਛੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸੂਰਜ ਹੱਟਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਬੱਦਲ ਹੱਟਦੇ ਹਨ? ਬੱਦਲ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਅਤੇ ਹੱਟ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸੂਰਜ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਵਾਲਾ ਵੀ ਰੂਹਾਨੀ ਝਲਕ ਤੋਂ ਲੁੱਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਸਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਝਲਕ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਇਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਸਵੈ ਹੀ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਵਾਇਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਸਵੈ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜਾਂ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਛਤ੍ਰਛਾਇਆ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਓ। ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਪਰ ਨਾਲੇਜ਼ ਨੂੰ ਸਾਕਾਰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਨਾਲ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸਕਸੇਸਫੁਲ, ਬਲਿਸਫੁੱਲ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ। ਅੱਛਾ ਫੇਰ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ ਸਕਸੇਸਫੁਲ ਅਤੇ

ਬਲਿਸਫੁੱਲ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?

ਅੱਜ ਤਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰੋਂ ਨਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਸ਼ੇ ਨੂੰ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਰੂਪ ਨਾਲ ਯੂਜ਼ ਕਰੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਨਸ਼ੇ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਭ ਫਿਕਰ ਤੋਂ ਫ਼ਾਰਿਗ ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਸਭ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣਗੇ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਵਿਸਤਾਰ ਕੱਢਣਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ। ਜਿੱਥੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਉੱਥੇ ਮਾਇਆ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚਾਲ ਚਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਾਇਆ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਜਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਫੇਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਭਜਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਕਦੀ ਦੇਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ, ਕਦੀ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਦੀ ਮਾਇਆ ਹਾਥੀ ਬਣਕੇ ਆਉਂਦੀ, ਕਦੀ ਬਿੱਲੀ ਬਣਕੇ ਆਉਂਦੀ, ਕਦੀ ਚੂਹਾ ਬਣਕੇ ਆਉਂਦੀ। ਕਦੀ ਚੂਹੇ ਨੂੰ ਕੱਢਦੇ, ਕਦੀ ਬਿੱਲੀ ਨੂੰ ਕੱਢਦੇ। ਇਹੀ ਭਜਾਉਣ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਵਕਤ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਪਹਿਲੇ ਸਵੈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਕਰੋਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਸਵੈ ਦੁਆਰਾ ਸ੍ਵ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਸਾਕਾਰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦਰਪਣ ਨਾਲ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਵਿਦਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਨਾਲੇਜ਼ ਨੂੰ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ, ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਨਿਸ਼ਚੈ ਬੁੱਧੀ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਝੁਲਣ ਵਾਲੇ, ਅਜਿਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਸੇਵਾਧਾਰੀ (ਟੀਚਰਸ ਭੈਣਾਂ ਨਾਲ :- ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਅਰਥਾਤ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਦੀ ਅਸਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹੀ ਹੈ। ਨਿਰਬਲ ਵਿੱਚ ਬਲ ਭਰਨ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨਾ, ਇਹੀ ਸੱਚੀ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਪਾਰੂ ਮਿਲਣਾ ਵੀ ਹੀਰੋ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੀਰੋ ਪਾਰੂਧਾਰੀ ਕਿੰਨੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ? ਸੇਵਾ ਦੇ ਪਾਰੂ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਨੰਬਰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਚਾਹੇ ਵਧਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਸੇਵਾ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਸਵੈ ਹੀ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਸੇਵਾਸਥਾਨ ਸ੍ਰੇਜ਼ ਹੈ, ਜਿਸ ਸ੍ਰੇਜ਼ ਤੇ ਹਰ ਆਤਮਾ ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਾਧਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਪਰ ਸਦਾ ਸਾਧਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਜੇਕਰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸਾਧਨ ਯੂਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੇ ਸੇਵਾ ਦੀ ਰਿਜ਼ਲਟ ਨਿਕਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਉਹ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਵਕਤ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵੀਰ ਲੋਕੀ ਹੁੰਦੇ ਸੀ ਉਹ ਸਦੈਵ ਆਪਣੇ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅਰਪਣ ਕਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਭਰਕੇ ਫੇਰ ਯੂਜ਼ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਵੀ ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਧਨ ਜਦੋਂ ਯੂਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਯੂਜ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਧੀਪੂਰਵਕ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਹੁਣ ਜੇ ਵੀ ਸਾਧਨ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਉਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਕਤ ਦੇ ਲਈ ਲੋਕੀ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਦਾਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇੰਨੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜੋ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਵਤਨ ਕਰ ਵਿਖਾਉਣ, ਉਹ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਸੇਵਾ ਤਾਂ ਸਭ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਸਭ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਟੀਚਰਸ। ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹੋ ਜਾਂ ਟੀਚਰ ਹੋ ਪਰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਕੀ ਹੈ? ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਵੀ ਇੱਕ ਹੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਪਲੈਨ ਵੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਰੀਤੀ ਰਸਮ ਵੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਵੀ ਸਫਲਤਾ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ? ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਕਮੀ। ਤਾਂ ਸਾਧਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਭਰੋ। ਜਿਵੇਂ ਤਲਵਾਰ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਜੌਹਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤਲਵਾਰ, ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਇਵੇਂ ਸਾਧਨ ਹਨ ਤਲਵਾਰ ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਜੌਹਰ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਭਰਦੇ ਜਾਵੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਵੈ ਹੀ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲੇਗੀ। ਤਾਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣੋ। ਸਦਾ ਵਿਧੀ ਦੁਆਰਾ ਫ੍ਰੀਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ, ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ - ਇਸਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਟੈਸ਼ਨ। ਕਵਾਲਿਟੀ ਕੱਢੋ। ਕਵਾਂਟਿਟੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਵੇਗੀ। ਕਵਾਲਿਟੀ ਦੇ ਉਪਰ ਅਟੈਸ਼ਨ। ਨੰਬਰ ਕਵਾਲਿਟੀ ਤੇ ਮਿਲੇਗਾ, ਕਵਾਂਟਿਟੀ ਤੇ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਕਵਾਲਿਟੀ ਵਾਲਾ 100 ਕਵਾਂਟਿਟੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ।

ਕੁਮਾਰਾਂ ਨਾਲ :- ਕੁਮਾਰ ਕੀ ਕਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਧਮਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਨਾ! ਕਮਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣੋ ਅਤੇ ਬਣਾਓ। ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਸਦਾ ਆਪਣਾ ਮਾਸਟਰ ਸ੍ਵ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਦਾ ਟਾਈਟਲ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ। ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉੱਥੇ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਵੈ ਦੇ ਉਪਰ ਅਟੈਸ਼ਨ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹਨਾਂ ਹੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਟੈਸ਼ਨ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਸਵੈ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਟੈਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਭਰਦੀ ਇਸਲਈ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਸਾਧਨ ਬਣਾਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਬਣਾਓ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਦਾ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰੈਸ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇ। ਪਹਿਲੇ ਸਵੈ ਓਨਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਤਦ ਸੇਵਾ ਸਹਿਜ ਅਤੇ ਸਫਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਕੁਮਾਰ ਜੀਵਨ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਜੀਵਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਈ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਬੱਚ ਗਏ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਬੰਧਨ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬਣਨ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਦੀ ਆਪਣੇ ਭਾਗਿਆ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ। ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਵੀ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਰੇਖਾ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਜੇ ਨਿਰਬੰਧਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਵੈ ਹੀ ਉਡਦੀ ਕਲਾ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਜਾਂਦੇ ਇਸਲਈ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ

ਕੁਮਾਰੀ ਜੀਵਨ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਸਦਾ ਪਿਆਰੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਜੀਵਨ ਹੈ ਬੰਧਨ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਕੁਮਾਰੀ ਜੀਵਨ ਹੈ ਬੰਧਨ ਮੁਕਤ। ਤਾਂ ਨਿਰਬੰਧਨ ਆਤਮਾ ਬਣ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਰਬੰਧਨ ਬਣਾਓ। ਕੁਮਾਰ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਯਾਦ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ। ਬੈਲੇਂਸ ਹੈ ਤਾਂ ਸਦਾ ਉਡਦੀ ਕਲਾਂ ਹੈ। ਜੇ ਬੈਲੇਂਸ ਰੱਖਣਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕਦੀ ਵੀ ਕਿਸੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਥੱਲੇ - ਉਪਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ।

ਅਧਰ ਕੁਮਾਰਾਂ ਨਾਲ :- ਸਭ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਾ! ਸਭਤੋਂ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਸਭਦੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ। ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੇਖੋ। ਹੁਣ ਸਭ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸੁਣਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਲਕਸ਼ੇ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜੇ ਕਰਮ ਅਸੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੋਵੇ ਜੋ ਦੂਜਾ ਵੇਖ ਕਰਕੇ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਵੈ ਵੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਰਹੇਗੇ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰੇਗੇ। ਤਾਂ ਹਰ ਕਰਮ ਸੇਵਾਅਰਥ ਕਰੋ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇਗੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਹਰ ਕਰਮ ਸੇਵਾ ਅਰਥ ਹੈ ਤਾਂ ਸਵੈ ਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਕਰੇਗੇ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ - ਸਵੈ ਪਰਿਵਰਤਨ ਨਾਲ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੇਵਾ ਸਹਿਜ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਵੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਦਾ ਵੀ ਭਾਸ਼ਣ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵੀ ਭਾਸ਼ਣ, ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੇਵਾਧਾਰੀ। ਸਦਾ ਆਪਣੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਦਲਣ ਦੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ। ਜਿੰਨੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹਨਾਂ ਅਨੇਕਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਸਕੇਗੇ। ਸਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣੋ।

2. ਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਬਣ ਗਏ! ਇਹ ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋ! ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਕਦੀ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰ ਇਮਰਜ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਵਰਤਮਾਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਰਹੇਗੇ। ਵਰਤਮਾਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜੋ ਦੁੱਖਦਾਈ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਉਹ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ। ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਰਹੋ। ਕਦੀ ਸ਼੍ਰੁੱਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੋਚਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਵੇਂ ਦਾ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਪਰਿਵਾਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਪਰ ਹੁਣ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹੋ, ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਪਰਿਵਾਰ ਜੋ ਇੱਕਮਤ ਪਰਿਵਾਰ ਹੋਵੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੱਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਹੋਵੇ ਇਹ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਹੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਛੋਟਾ ਪਰਿਵਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਪਰਿਵਾਰ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਸਵਾਰਥ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਦੇ ਦੇ ਸਮੀਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਦਾ ਇਸ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਚਲੋ।

ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨਾਲ :- ਸਭ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਸਮਝ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹੋ? ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਦਾ ਸਮਰਥ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਕੁਮਾਰੀ ਜੀਵਨ ਸਮਰਥ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਸਵੈ ਸਮਰਥ ਬਣ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਰਥ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਵਿਅਕਤ ਨੂੰ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਵਿਦਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ। ਕੁਮਾਰੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਭਾਗਿਆ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਚਲੋ। ਇਹ ਵੀ ਸੰਗਮ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਭਾਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕੁਮਾਰੀ ਬਣੀ, ਕੁਮਾਰੀ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ। ਸਦਾ ਸਵੈ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ। ਸਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਇਵੇਂ ਨਸੇ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕਦਮ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੀ! ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੋ ਨਾ!

ਪ੍ਰਸ਼ਨ :- ਕਿਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਜਾਂ ਗੁਣ ਨਾਲ ਸਭ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ?

ਉਤਰ :- ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਗੁਣ ਜਾਂ ਨਿ:ਸੰਕਲਪ ਰਹਿਣ ਦੀ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ - ਇਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਸਭ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਬਣ ਸਕਦੇ, ਪਿਆਰੇ - ਪਨ ਨਾਲ ਸਭਦੇ ਦਿਲ ਦਾ ਪਿਆਰ ਸਵੈ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ੍ਰਵ ਸਮਸਿਆਵਾਂ ਦੀ ਵਿਦਾਈ ਦਾ ਸਮਾਰੋਹ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮਾਧਾਨ ਸਵਰੂਪ ਭਵ ਸਮਾਧਾਨ ਸਵਰੂਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਉਦੋਂ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸੰਪੂਰਣ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਵੇਗੇ। ਸੰਪੂਰਣ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਮਸਿਆਵਾਂ ਬਚਪਨ ਦਾ ਖੇਡ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਰਥਾਤ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਸਮਸਿਆ ਲੈਕੇ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਸਮਸਿਆ ਦੀ ਗੱਲਾਂ ਬੋਲਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਹੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸੀ। ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਮਾਧਾਨ ਸਵਰੂਪ ਬਣੋ ਤਾਂ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਸਮਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਵਿਦਾਈ ਸਮਾਰੋਹ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਸਮਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਸਮਾਧਾਨ ਹੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜੇ ਸਦਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਿਮਰਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਮਾਇਆ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਤੋਂ ਬੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਜੌਹਰੀ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਰੂਪੀ ਜਵਾਹਰਾਤ ਦੇਕੇ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਹੀਰੇ ਜਿਹਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦੀ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਲ ਚਾਹੀਦੀ?

ਉੱਤਰ:- ਸੰਗ ਦੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜੇ ਚੰਗਾ ਵਰ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਵਰ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਰੱਖਣ ਦਾ ਫ਼ਾਇਦਾ ਹੀ ਕੀ! ਸੰਗ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਬਹੁਤ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸੰਗ ਨਾਲ ਹੀ ਹੀਰੇ ਜਿਹਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਫ਼ੇਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸੰਗ ਨਾਲ ਠੀਕਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਆਪਸਮਾਨ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਸੰਗ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਸੰਭਾਲ ਰੱਖਣਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਸਾਰਾ ਡਰਾਮਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਹੈ। ਕੰਟ੍ਰਾਸਟ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ, ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, ਪਾਵਨ, ਸਾਲਵੇਂਟ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਭ੍ਰਸ਼ਟਾਚਾਰੀ, ਵਿਕਾਰੀ, ਪਤਿਤ ਇੰਸਾਲਵੇਂਟ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਪਾਰ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਨਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸਾਗਰ ਦਾ ਜਿੱਥੇ ਮੇਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਸੰਗਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਮਿੱਠਾ ਪਾਣੀ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਖਾਰਾ ਪਾਣੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਸੰਗਮ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਫ਼ੇਰ ਇਵੇਂ ਚੱਕਰ ਫਿਰਿਆ। ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮ। ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦੁੱਖੀ ਹਨ, ਇਸਨੂੰ ਜੰਗਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਬਗ਼ੀਚਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਕਾਮਨ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਹੁਣ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਹੋਏ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਤਰਾਵਟ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸਤਯੁਗੀ ਬਗ਼ੀਚੇ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸਾਡਾ ਜਨਮ ਇਸ ਮ੍ਰਿਤੁਲੇਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਡਾ ਜਨਮ ਹੋਵੇਗਾ ਅਮਰਲੇਕ ਵਿੱਚ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਅਮਰਨਾਥ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਅਮਰ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਅਮਰ ਰਹਾਂਗੇ। ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਟਾਈਮ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛਡਾਂਗੇ, ਉਸਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤੁਲੇਕ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ - ਬਰੇਬਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਆਦਿ ਅਤੇ ਅੰਤ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਵੀ ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫ਼ੇਰ ਅੰਤ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫ਼ੇਰ ਬੱਚਾ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੀ ਨਵੀਂ ਬਣਦੀ ਫ਼ੇਰ ਕਵਾਟਰ ਪੁਰਾਣੀ, ਅੱਧੀ ਪੁਰਾਣੀ ਫ਼ੇਰ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਫ਼ੇਰ ਨਵੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਸੁਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਵੇਂ ਚਰਚਾ ਕੋਈ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਿਵਾਏ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਣ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤਾਂ ਸੁਣਨ। ਸਿਰਫ਼ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਜਾਣਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਕੋਈ ਯਥਾਰਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੌਹਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੇਖਣਗੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਕਰੋੜਾਂ ਦਾ ਮਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ 10 ਹਜ਼ਾਰ ਦਾ ਵੀ ਮਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਵੇਖੋ ਇਹ ਜਨਕ ਹੈ, ਇਹ ਚੰਗਾ ਜੌਹਰੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਵੈਲਿਊਏਬਲ ਜਵਾਹਰਾਤ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਚੰਗਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਛੋਟਾ ਜੌਹਰੀ ਹੈ, ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੱਦ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਜੌਹਰੀ ਹੋ, ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੇ ਜਵਾਹਰਾਤ ਹਨ। ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਚੰਗੇ ਰਤਨ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਨਗੇ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ, ਸਭ ਚੰਗੇ ਜੌਹਰੀ ਹੋਣਗੇ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਜੌਹਰੀ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਸੈਂਟਰਸ ਤੇ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵੱਡੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਜਵਾਹਰਾਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵੱਡੀਆਂ - ਵੱਡੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਤੇ ਐਕਸਪਰਟ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਸੈਦਾਗਰ - ਰਤਨਾਗਰ। ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਸੋਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫ਼ੇਰ ਜਾਦੂਗਰ ਵੀ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਵੀ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਚਾਬੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਨੈਧਾ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਉਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਅਚਾਨਕ ਘਰ ਬੈਠੇ ਵੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਸਹਿਜ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਵੀ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਓ। ਜਾਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹੋ। ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ਼ ਚਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਪ੍ਰਿੰਸ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨਾਲ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਭ੍ਰਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਵੀ ਸਕੇ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਬੜੇ ਸੈਸੀਬਲ ਹਨ। ਬੋਲੇ - ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਆਦਿ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ਼, ਜੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ। ਇਹ ਵੀ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਰਚਿਅਤਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਹੱਦ ਦੇ ਕ੍ਰਿਏਟਰ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਕ੍ਰਿਏਟਰ। ਬਾਪ ਬੈਠਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਗੁਲ - ਗੁਲ (ਫੁੱਲ) ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਈਸਵਰੀਏ ਕੁਲ ਦੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫ਼ੇਰ ਜੇਕਰ

ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੁਲ ਕਲੰਕਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਫੇਰ ਧਰਮਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਸਜ਼ਾ ਦਵਾਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਧਰਮਰਾਜ ਵੀ ਹੈ। ਧਰਮਰਾਜ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਵੀ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਫੇਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਕਰਮ, ਅਕਰਮ, ਵਿਕਰਮ ਦੀ ਗਤੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਇਸਨੇ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਜਿਸਦੀ ਇਹ ਭੇਗਣਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਬੁਰੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਉੱਥੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬੁਰੇ - ਚੰਗੇ ਦੋਨੋਂ ਹਨ। ਸੁੱਖ - ਦੁੱਖ ਦੋਨੋਂ ਹਨ। ਪਰ ਸੁੱਖ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਫੇਰ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ! ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ। ਦੁੱਖ ਕਦੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਹੀ ਲੰਬੀ - ਚੌਤੀ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖ ਹਰ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸੁੱਖ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਾ ਸਕਣ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦੇਣ ਨਾਲ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਇਹ ਚੱਕਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਹੈ। ਕਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜਦਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਦਿਨ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਦਿਨ ਕਰਾਂਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਦਿਨ ਫੇਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਰਾਤ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਫੇਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮ। ਨਾ ਦਿਨ ਹੈ, ਨਾ ਰਾਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਫੇਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ ਫੇਰ ਤੁੰਤਾ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਯਾਦ ਕਰ ਲਵੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਉਮਰ ਲਿੱਖੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਇਹ ਹਿਸਾਬ ਕਿਥੋਂ ਲਿਆ ਹੈ? ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਧਾਕਲਪ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ - ਤੁੰਤਾ ਫੇਰ ਅੱਧੇ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੁੰਤਾ ਅਤੇ ਦਵਾਪਰ ਦਾ ਸੰਗਮ। ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਸਾਮਗੀ ਬੜੀ ਲੰਬੀ - ਚੌਤੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਝਾੜ ਕਿੰਨਾ ਲੰਬਾ - ਚੌੜਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਬੀਜ ਹੈ ਬਾਬਾ। ਇਹ ਉਲਟਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਜੋ ਬਾਪ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੀਆਂ। ਇਸ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੁਪਾਕ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਬੱਚਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬਾਪ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਉਡਾ ਬੱਚੇ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਹੀ ਚਰਿੱਤਰ ਆਦਿ ਬੈਠ ਵਿਖਾਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਲੀਲਾ ਕੋਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਲੀਲਾ ਅਪਰੰਮ - ਅਪਾਰ ਹੈ। ਲੀਲਾ ਇੱਕ ਦੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਬੜੀ ਨਿਆਰੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਸਦਾ ਪਾਵਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਪਰ ਉਹ ਪਾਵਨ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ - ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਬਾਕੀ ਇਹ ਸਾਰੀ ਹੈ ਰੇਜਗਾਰੀ। ਉਹ ਸਭ ਤਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਨਾ ਸਕਣ। ਜੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸੱਕਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਬੁੱਧੀ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਦਲ ਕੋਈ ਤਾਂ ਖੂਬ ਵਰ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਰਕੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬੱਦਲ ਹੋ ਨਾ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵਰ੍ਹਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਮਾ - ਬਾਬਾ ਚੰਗੇ ਬੱਦਲ ਹਨ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜੇ ਚੰਗੇ ਵਰ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਵਰ੍ਹਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਸੰਗ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਵੀ ਬਹੁਤ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸੰਗ ਨਾਲ ਹੀਰੇ ਜਿਹਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਫੇਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਠੀਕਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਿੱਠ ਫੜਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਚੰਗੇ ਦੀ। ਜੇ ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਆਪਜਿਹਾ ਫੁੱਲ ਬਣਾਵੇਗਾ। ਸਤ ਬਾਪ ਤੋਂ ਜੇ ਗਿਆਨਵਾਨ ਅਤੇ ਯੋਗੀ ਬਣੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਫਲਾਣੇ ਦੀ ਪੁੰਛ ਫੜਕੇ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਉਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪੁੰਛ ਫੜਕੇ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਕੀ! ਪੜ੍ਹਨਾ ਪਵੇ ਨਾ। ਬਾਪ ਵੀ ਆਕੇ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਜਾਕੇ ਗਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮਿਲਣ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਬੈਠ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਦੇਵੀ ਦਾ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੰਦੇ ਹਨ, ਦੇਵੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਾਵੇਗੀ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਾਓ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ।

ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਮੈਂ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵੇਖ ਕਿਵੇਂ ਸਕਾਂਗਾ? ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਆਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਉਦੋਂ ਹੀ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਆਰਗਨਜ਼ ਬਗ਼ੈਰ ਆਤਮਾ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ।

ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੇਖ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦਾ, ਚੁਰਪੁਰ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਬਗ਼ੈਰ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਅੰਧਸ਼ਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਈਸ਼ਵਰ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਸਭ ਕੁਝ ਉਹ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵੇਖੇਗਾ ਫੇਰ ਕਿਵੇਂ? ਜਦੋਂ ਆਰਗਨਜ਼ ਮਿਲਣ ਉਦੋਂ ਵੇਖਣ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਚੰਗਾ ਜਾਂ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਇੱਕ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨੂੰਧ ਹੈ। ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਇੰਨੇ ਕਰੇੜਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਬੈਠ ਹਿਸਾਬ ਰਖਾਂਗਾ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਤਦ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਕਰਨਕਰਾਵਨਹਾਰ ਵੀ ਉਦੋਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਹਿ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗਾ ਉਦੋਂ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਵਾਂਗਾ। ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਕੀ ਕਰੇਗੀ? ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਰੂ ਵਜਾਵੇਗੀ ਨਾ। ਮੈਂ ਵੀ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਪਾਰੂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਪਾਰੂ ਬਗ਼ੈਰ ਕੋਈ ਕੁਝ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਸ਼ਰੀਰ ਬਗ਼ੈਰ ਆਤਮਾ ਕੁਝ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬੋਲੇਗੀ ਨਾ। ਆਰਗਨਜ਼ ਬਗ਼ੈਰ ਕੁਝ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਹੈ ਡਿਟੇਲ ਦੀ ਸਮਝਾਉਣੀ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਕਦੇ ਮਿਲਦਾ ਹੋਵੇਗਾ - ਇਹ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਕੇ ਦੁੱਖ ਹਰੇ, ਸੁੱਖ ਦਵੇ, ਪਰ ਕਦੇ? ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਨਵੀਂਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਅਮਰ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਮਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਅਮਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਗਏ ਹੋ? ਅਨੇਕ ਵਾਰ। ਇਸਦਾ ਕਦੀ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਬਹੁਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੀ ਮੇਕ੍ਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ? ਬੋਲੇ - ਨਹੀਂ, ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇਸ ਵਕਤ ਸੱਚੇ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੋ ਨਾ। ਉਹ ਫਕੀਰ ਨਹੀਂ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਫਕੀਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਹੋ, ਰਿਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਅਮੀਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਭਾਰਤ ਕਿੰਨਾ ਅਮੀਰ ਸੀ, ਹੁਣ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਫਕੀਰ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਕੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗੀਤ ਵੀ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਲੁੱਟ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਗੀਤ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਰੂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉੱਥੇ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਆਦਿ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਅਕਾਸ਼ - ਧਰਤੀ ਸਾਰੀ ਤੁਹਾਡੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਨਾ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮਝੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਦੀ ਹੌਲੀ ਡੇ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ, ਕਦੀ ਬਿਮਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਯਾਦ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਹੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਅਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਫਰਜ਼ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਹੰਕਾਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਡਿੱਗਾ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਰਹੋ, ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਜਿਸਮਾਨੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਜੋ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸਦਾ ਰਿਟਰਨ ਗੁਲ - ਗੁਲ (ਫੁੱਲ) ਬਣਕੇ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਕੁਲ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜੋ ਗਿਆਨਵਾਨ ਅਤੇ ਯੋਗੀ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਸੰਗ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਮੈਂ - ਪਨ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਬਣ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਅਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਸਵਰੂਪ ਦੁਆਰਾ ਸ੍ਵ ਨੂੰ ਵਰਸੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਆਕ੍ਸ਼ਣ - ਮੂਰਤ ਭਵ :
ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਚਮਕੀਲੀ ਡਰੈਸ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਜੋ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਤੱਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸ੍ਵ ਨੂੰ ਭਿਖਾਰੀਪਨ ਤੋਂ ਛੁਡਾਕੇ ਵਰਸੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾ ਦਵੇ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ ਮੂਰਤ, ਯਾਦ ਮੂਰਤ ਅਤੇ ਸ੍ਵ ਦਿਵਯ ਗੁਣ ਮੂਰਤ ਬਣ ਉਡਦੀ ਕਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਵਧਾਉਂਦੇ ਚਲੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਉਡਦੀ ਕਲਾਂ ਹੀ ਸ੍ਵ ਨੂੰ ਤੁਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਸਵਰੂਪ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਾਵੇਗੀ। ਇਹੀ ਵਿਧਾਤਾ, ਵਰਦਾਤਾ ਪਨ ਦੀ ਸ੍ਰੇਜ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੇ ਲਈ ਸਦਾ ਮਨਮਨਾਭਵ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹੋ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਬਾਪ ਜੇ ਹੈ , ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਹੈ , ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਕੇ ਯਾਦ ਕਰਨਾ , ਇਹੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ , ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਬਹੁਤ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ ।”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਾਰੇ ਯੂਨੀਵਰਸ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹੜੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਜੋ ਇੱਥੇ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ?

ਉੱਤਰ:- ਸਾਰੇ ਯੂਨੀਵਰਸ ਦੇ ਲਈ ਇਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਸਮਝਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਸਾਰੇ ਯੂਨੀਵਰਸ ਦਾ ਜੋ ਬਾਪ ਹੈ ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਸਭਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਉਹ ਹੀ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੈ, ਇਹ ਗੱਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭਗਵਾਨਵਾਚ - ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਰੁਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਮੈਂ ਜੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਕੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਇਹ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਿਕਲਾਤ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ ਪਰ ਮੈਂ ਜੇ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਨਿਰੰਤਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯੁਕਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹਾਂ। ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਭਗਵਾਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾਈਏ - ਇਸ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਚਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਨਾਮ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿਦਿਆਲਿਆ। ਇਸ ਨਾਲ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਰੁਹਾਨੀ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿਦਿਆਲਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਕੀ ਨਾਮ ਰੱਖੀਏ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਣ? ਕਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਈਏ ਕਿ ਇਹ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੈ? ਯੂਨੀਵਰਸ ਤੋਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਅੱਖਰ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ। ਯੂਨੀਵਰਸ ਅਰਥਾਤ ਸਾਰਾ ਵਰਲਡ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਹੈ - ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਯੂਨੀਵਰਸ ਦੇ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਯੂਨੀਵਰਸ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੈ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਵੀ ਇੱਕ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਾਰੇ ਯੂਨੀਵਰਸ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਸਾਰੇ ਯੂਨੀਵਰਸ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ - ਇਨਕਾਰਪੋਰੀਅਲ ਗੈਡ ਫ਼ਾਦਰ, ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਸਪ੍ਰਿਚੂਅਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਫ਼ ਸਪ੍ਰਿਚੂਅਲ ਇਨਕਾਰਪੋਰੀਅਲ ਗੈਡ ਫ਼ਾਦਰ ਰੱਖੀਏ। ਖ਼ਿਆਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਜੋ ਸਾਰੇ ਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਰਚਤਾ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਤਾਂ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਨ। ਰਚਤਾ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝਾ ਦੇਣਗੇ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਵੀ ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ ਕਰਦੇ ਗਏ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਰਚਤਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਦੁੱਖ - ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ। ਉਹ ਕੌਣ ਹਨ? ਭਗਵਾਨ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਦੁੱਖ ਹਰਕੇ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਕਲੀਅਰ ਕਰ ਲਿਖੋ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਣ ਨਿਰਾਕਾਰ ਗੈਡ ਫ਼ਾਦਰ ਹੀ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖ ਸਭ ਹਨ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਜੋ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ 50 ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨੰਬਰ ਲੈਣ। ਫੇਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ। ਰਾਮ ਨੇ ਵੀ ਘੱਟ ਨੰਬਰ ਲਏ ਤਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਖੜੀ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਰਾਮ ਨੂੰ ਬਾਣ ਕਿਉਂ ਵਿਖਾਏ ਹਨ? ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹੇ ਸਭਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਰਾਮ ਨੂੰ ਬਾਣ ਵਿਖਾਏ ਹਨ। ਇੱਕ ਖ਼ਾਸ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਿਵੇਂ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਨਾਲ ਅਕਾਸ਼ੁਰ - ਬਕਾਸ਼ੁਰ ਆਦਿ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਦੋਨਾਂ ਨੂੰ ਹਿੰਸਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਡਬਲ ਹਿੰਸਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਨਾ। ਅਰੇ, ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ। ਉੱਥੇ ਰਾਵਣ - ਰਾਜ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਵਕਤ ਰਾਵਣ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕੀ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੂਦ੍ਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਪੂਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਣਗੇ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਝੱਟ

ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ - ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਦਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਫ ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਇਨਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਲਿਖਕੇ ਵੇਖੋ, ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਅੱਖਰ ਮਿਲਾਉਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਯੁਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਲਿਖਣ ਦੀ। ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਣ ਇੱਥੇ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਵੀ ਕਾਮਨ ਹੈ। ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਡਿਟੀ ਸਾਵਰੰਟੀ ਇੰਨ ਸੈਕਿੰਡ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਅੱਖਰ ਹੋਣ ਜੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੂਰੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ - ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਭੁਸ਼ਣ, ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਤਾਂ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ 4 ਭੁਜਾਵਾਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 4 ਭੁਜਾਵਾਂ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੀਆਂ? ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੜਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ, ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਯਥਾ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਤਥਾ ਪੂਜਾ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਕਰਾਂਗੇ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਪਾਰਸ ਦੁਨੀਆਂ, ਇਹ ਹੈ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ - ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਫੇਰ ਤੋਂ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਜਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਭਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਗੋਲੇ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਵੀ ਬੜਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਜਨਸੰਖਿਆ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੀ ਹੈ! ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੰਗਮ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਾਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਦਿਨ ਹੀ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਤੋਂ ਬਾਦ ਹਨ ਦੇਵਤਾ, ਫੇਰ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਜ਼ੇਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਪੌੜੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਨਾਲ ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਲੀਅਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੁਲ ਦੇ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਸਹਿਜ ਹੀ ਬੈਠ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਤੋਂ ਵੀ ਪਤਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਕੁਲ ਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤਵਾਈ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣੇਗਾ। ਜੇ ਸਮਝੁ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣੇਗਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਤੀਰ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਕੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਣਗੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਫੁੱਲ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਆਪੇਹੀ ਸਮਝਕੇ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਚਿੱਤਰਾਂ ਤੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਰੇਬਰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਬਾਪ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਨਾ ਪੁੱਛਦੇ ਵੀ ਆਪੇਹੀ ਸਮਝਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪੁੱਛਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਸਮਝਣਗੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਫੇਰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੰਗਾਮਾ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫੇਰ ਕਹਿਣਗੇ ਈਸ਼ਵਰ ਤੁਹਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ! ਹੁਣ ਉਹ ਰੱਖਿਆ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਚੁਕਤੁ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਤਬੀਅਤ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਦਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਉਹ ਧੰਧਾ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਿੱਖੋ। ਬਾਪ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੋਰ ਹੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਉਹ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਣਗੇ। ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਤੂਫਾਨ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਨ ਨਾਲ ਇਹ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਉਥਲ ਖਾਣਗੀਆਂ, ਤੂਫਾਨ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਆਵੇਗਾ। ਪੂਰੀ ਬਾਕਸਿੰਗ ਹੈ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਪਹਿਲਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹਰਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਵੀ ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਰਜਿਸ਼ਟਰ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਬਾਬਾ ਸਭ ਸੈਂਟਰਸ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਢੇਰ ਹਨ, ਨਾਮ ਲੈਣ ਨਾਲ ਹੋਰ ਹੀ ਟ੍ਰੇਟਰ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਆਪਣੀ ਸਤਿਆਨਾਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉਲਟੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਨੱਕ ਤੋਂ ਫੜ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਛੱਡਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕੁਕਰਮ, ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਕੁਵਚਨ ਨਿਕਲ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਕੁਚਲਨ ਹੋ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਯੁਕਤੀ ਰਚੋ ਜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਹਿਜ ਸਮਝ ਸਕੇ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਸਵੈ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਕਿਤਾਬ ਗੀਤਾ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਤਾਬ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਇਹ ਗੀਤਾ ਨਾਮ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ? ਇਹ ਸਭ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬਣਦੇ ਹੀ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਅਨੇਕ ਮੱਠ - ਪੰਥ ਹਨ। ਸਭਦੇ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਹਨ। ਟਾਲ - ਡਾਲ ਜੋ ਵੀ ਹਨ, ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਮੱਠ - ਪੰਥ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਉਹ ਹੋ ਗਏ ਸਭ ਬਾਲ - ਬੱਚੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਸ੍ਵਸ਼ਾਸਤ੍ਰਮਈ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਗੀਤਾ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹਨ। ਮੈਂ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ, ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਹੈ ਹੀ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਵੇਦਾਂ - ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਹੀ 4 ਧਰਮਾਂ ਦੇ 4 ਧਰਮਸ਼ਾਸਤ੍ਰ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਦਾ ਕੋਈ ਕਿਤਾਬ ਹੈ ਕੀ? ਕਿੰਨੀਆਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਬਾਪ ਬੈਠ ਡਿਟੇਲ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਸਭ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਕੰਗਾਲ ਬਣੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਵਿੱਚ, ਉੱਥੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਮਹਿਲ ਬਣਦੇ ਸੀ, ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਖਾਣੀਆਂ ਸਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਾਰੀ ਕਹਾਣੀ ਭਾਰਤ ਤੇ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਸੀ, ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਫੇਰ ਨਰਕ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜੇ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਰ੍ਵ ਚੱਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਟਾਈਮ ਪਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਐਕੁਰੇਟ ਫੇਰ ਵੀ ਪੁਰਸਾਰਥ ਤਾਂ ਕਰਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਸਵੈ ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਹੇਵਿਨ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ

ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਬੜੀ ਫਸਟਕਲਾਸ ਖੁਸ਼ਨੁਮਾ: ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਾਉਣ, ਪ੍ਰਾਲੰਬਧ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਹੇਵਿਨ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ। ਸ਼ਕਲ ਬੜੀ ਫਸਟਕਲਾਸ, ਖੁਸ਼ਨੁਮਾ: ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਦੈਵ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹੋਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਨਾਲ ਹੀ ਮੁਰਝਾਇਸ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ਨੁਮਾ: ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਤਾਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਸਪੂਤ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਕਪੂਤ ਤੋਂ ਬਦਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਹੀਚੇ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ਨੂੰ ਹੀ ਚੁੱਕਣ ਦੇ ਲਈ ਦਿਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਅੱਕ ਨੂੰ ਕੋਣ ਚੁੱਕੇਗਾ! ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਮਾਇਆ ਦੀ ਬਾਕਸਿੰਗ ਵਿੱਚ ਹਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਰਹੇ ਕਦੀ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕੁਵਚਨ ਨਾ ਨਿਕਲਣ, ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਕੁਚਲਨ, ਕੁਕਰਮ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ।

2. ਫਸਟਕਲਾਸ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨਸ਼ਾ ਰਹੇ ਕਿ ਸਵੈ ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਦੈਵ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਕਦੀ ਮੁਰਝਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਲੰਬਧ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨੂੰ ਜਾਣਕੇ ਤੇਜ਼ਗਤੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਭਵ :
ਪੁਰਸਾਰਥ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤਕਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲੰਬਧ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਇਹੀ ਵਕਤ ਹੈ ਇਸਲਈ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਬਣ ਤੇਜ਼ਗਤੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵੱਧੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚੋ ਕਿ ਅੱਜ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਲ ਬਦਲ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਅਲਬੇਲਾਪਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਨੇਹ ਦੇ ਸਾਗਰ ਬਣ ਸੇਵਾ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਅਲਬੇਲਾਪਨ, ਸਾਧਾਰਨ ਪੁਰਸਾਰਥ ਵੇਖਦੇ ਸੁਣਦੇ ਵੀ ਐਕਸਟ੍ਰਾ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਐਕਸਟ੍ਰਾ ਨੰਬਰ ਦੇਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਬਣ ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਮਦਦ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਦਾਨ ਦਾ ਲਾਭ ਲਵੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਦਾਸ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਉਦਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀਜੀਤ ਬਣੋ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲੀ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਕਿਸੀ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਸਵੱਛ ਬਣ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲੱਗ ਸੱਕੇ, ਉਸਦੀ ਯੁਕਤੀ ਕਿਹੜੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** 7 ਦਿਨ ਦੀ ਭੱਠੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਨਵਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ 7 ਦਿਨ ਦੇ ਲਈ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਓ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਕਿਚੜਾ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਗੁਪਤ ਬਾਪ, ਗੁਪਤ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਗੁਪਤ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਸੱਕਣ। ਜੇਕਰ ਇਵੇਂ ਹੀ ਬੈਠ ਗਏ ਤਾਂ ਮੂੰਝ ਜਾਣਗੇ, ਸਮਝਣਗੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ।
- ਗੀਤ:-** ਜਾਗ ਸਜਨੀਆਂ ਜਾਗ .....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨੀ ਤੂੰ ਆਤਮਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਜੇ ਗੀਤ ਹੈ ਉਹ ਸੁਣਾਕੇ ਫੇਰ ਉਸਦਾ ਅਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਤਾਂ ਵਾਈ ਖੁਲ੍ਹੇਗੀ। ਪਤਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਉਪਰ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਮੂਲਵਤਨ, ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ, ਸਬੂਲਵਤਨ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਸਾਰਾ ਰਾਜ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚਮਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਗਿਆਨ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਨਾਮ ਲੈਣ ਨਾਲ ਅਟਕ ਪੈਣਗੇ, ਡਿੱਬੇਟ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਿੰਪਲ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹਾਂ। ਕਦੀ ਵੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਆਦਿ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਬੂਲਵਤਨ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੇ? ਇਹ ਗਿਆਨ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਹਿਸ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਵਾਦ - ਵਿਵਾਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਸੋਟੀਆਂ ਵੀ ਮਾਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਟੂ ਮੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਆਤਮਾ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੈ ਮੁੱਖ। ਬਾਕੀ ਹੈ ਡਿਟੇਲ। ਬੀਜ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਝਾੜ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬੀਜ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਵੇਂ ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਵੀ ਬੀਜ ਵਿੱਚ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੀਜ ਅਤੇ ਝਾੜ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੋ। ਝਾੜ ਦੀ ਉਮਰ ਹੀ ਲੰਬੀ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੀਜ ਅਤੇ ਝਾੜ ਜਾਂ ਡਰਾਮਾ ਚੱਕਰ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ। ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਆਵੇ, ਬਾਬਾ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨ ਕਿ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬੱਚਿਓ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਵੀ ਗੁਪਤ ਹੈ ਤਾਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਵੀ ਗੁਪਤ, ਵਰਸਾ ਵੀ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸੁਣਕੇ ਮੂੰਝ ਪਵੇਗਾ ਇਸਲਈ 7 ਦਿਨ ਦੀ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜੇ 7 ਰੋਜ਼ ਭਾਗਵਤ ਜਾਂ ਰਾਮਾਇਣ ਆਦਿ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇਸ ਵਕਤ 7 ਦਿਨ ਦੇ ਲਈ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਕਿਚੜਾ ਹੈ ਉਹ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਲੱਗ ਜਾਵੇ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਹਨ ਰੋਗੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰੋਗ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦਾ ਰੋਗ ਹੈ, 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਰੋਗ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਕਦੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਲ ਤੇ ਜੀਤ ਪੁਆਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਾਲ - ਕਾਲ ਮਹਾਕਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਹਾਕਾਲ ਦਾ ਵੀ ਮੰਦਿਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਫੇਰ ਅਕਾਲਤਖ਼ਤ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਇਹ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਆਤਮਾ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਸ ਅਕਾਲਤਖ਼ਤ ਤੇ ਬੈਠੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਤਖ਼ਤ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਆਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਖ਼ਤ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਬੈਠਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਉਸੀ ਤਖ਼ਤ ਨਸ਼ੀਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਤਾਉਸੀ ਤਖ਼ਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਤੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਤਾਉਸੀ ਤਖ਼ਤ ਤਾਂ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਾ।

ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੋਲਾਨਾਥ ਭਗਵਾਨ ਕਿਉਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਭੋਲਾਨਾਥ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਉਪਰ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਉਗਲੀ ਨਾਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹੁਣ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਸਾਮਣੇ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਗਰੰਟੀ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਗੀਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਮਿਸਾਲ ਕੱਢੋਗੇ ਤਾਂ ਉਹ 10 ਕੱਢਣਗੇ, ਇਸਲਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ ਉਹ ਸਮਝਣਗੇ ਅਸੀਂ ਲੜ ਸਕਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਦੇ ਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਿਰਫ਼ ਬੋਲੇ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ

ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸੀਤਾਰਾਮ.....ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕੀ ਵੀ ਜਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਧੁਨ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਮਤ - ਮਤਾਂਤ੍ਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਗੀਤ ਕਿੰਨਾ ਸੋਹਣਾ ਹੈ, ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਇਵੇਂ ਗੀਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਦੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਗੀਤ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਨੈਨਹੀਨ ਨੂੰ ਰਾਹ ਵਿਖਾਓ ਪ੍ਰਭੂ। ਪ੍ਰਭੂ ਕੋਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਜਾਂ ਈਸ਼ਵਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ, ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਆਤਮਾ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਟੂ ਮੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਿੰਪਲ ਗੱਲ ਹੈ। ਅਲਫ਼ ਅਤੇ ਬੇ। ਅਲਫ਼ ਅਲਾਹ, ਬੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ - ਇੰਨੀ ਤਾਂ ਸਿੰਪਲ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਬਰੋਬਰ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ, ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸੀ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣੋਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਹ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸਟੂਡੈਂਟ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕੀ ਅਸੀਂ ਘੱਟ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ! ਜੇ ਪੂਰਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ ਦੇ ਜੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਗੀਤ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਗੀਤ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤੇ ਸਮਝਾ ਵੀ ਸੱਕੋਗੇ। ਕਿਵੇਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਫ਼ੇਰ ਤੋਂ ਪਰਛਾਵਾਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ ਅੱਧਾ - ਅੱਧਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੀਤ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਤਾਂ ਬਣਵਾਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੁੱਧੀਵਾਨਾ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ ਜੇ ਬੈਠ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੀਤਾਂ ਆਦਿ ਤੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਿੰਨੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਆਵੇਗਾ ਜੇ ਇਸ ਗਿਆਨ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਗੀਤ ਗਾਉਣਗੇ ਜੇ ਘਾਇਲ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਆਉਣਗੇ। ਟਿਯੂਨ ਤੇ ਵੀ ਮਦਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵਿੱਦਿਆ ਦਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਨਾਮ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਗੀਤ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠਾ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰਾ.....ਬਾਪ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਿੱਠਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਦੇਵਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਮ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵੀ ਸ਼ਿਵ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ, ਰਾਮ ਪੂਜਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਗ਼ਲਤ। ਦੇਵਤਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਮਨੁੱਖ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੁਣ ਮਨੁੱਖ ਹੋ ਫ਼ੇਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣੋਗੇ। ਦੇਵਤਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਉਹੀ ਦੇਵਤਾ ਫੇਰ ਮਨੁੱਖ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਚੱਕਰ ਫ਼ਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਪਤਾ ਪਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੱਚ - ਸੱਚ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾ ਕਹਾਵਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵੰਡਰ ਖਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਖੁਦ ਹੀ ਜੇ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਪੁਜਾਰੀ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਸੀ, ਨਾਰਾਇਣ ਨਾਲ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੀ। ਹੁਣ ਵੰਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਉਹ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਅਣਨੇਨ ਵਾਰਿਅਰਸ, ਨਾਨ ਵਾਇਲੈਂਸ। ਸੱਚਮੁੱਚ ਤੁਸੀਂ ਡਬਲ ਅਹਿੰਸਕ ਹੋ। ਨਾ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ, ਨਾ ਉਹ ਲੜਾਈ। ਕਾਮ ਵੱਖ ਹੈ, ਕਰੋਧ ਵੱਖ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਡਬਲ ਅਹਿੰਸਕ। ਨਾਨ ਵਾਇਲੈਂਸ ਸੇਵਾ। ਸੈਨਾ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੇਰ ਸੈਨਾਵਾਂ ਖੜੀਆਂ ਕਰ ਦਿਤੀਆਂ ਹਨ। ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮੇਲਸ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿਖਾਏ ਹਨ। ਫੀਮੇਲਸ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ। ਮੈਜਾਰਿਟੀ ਤੁਹਾਡੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਨਵਯੁਗ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੂੰ ਵੀ ਨਵਯੁਗ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਨਵਯੁਗ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਨਵਯੁਗ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਬੜਾ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਰਾਏ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਚੰਗੇ ਗੀਤ ਵੀ ਸੁਣਕੇ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ਼ ਹੋਵੋਗੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵੋਗੇ ਵੀ। ਇਹ ਸਭ ਯੁਕਤੀਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਗੀਤ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਗੀਤ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਵੇਗਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਕੀ ਕੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਘਰ ਬੈਠੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਮੰਤਰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਅੱਗੇ ਪੁਰਸ਼ ਲੋਕ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਮੰਦਿਰਾਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਭੱਟਕਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਇੱਥੇ ਬੈਠ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਧੱਕਾ ਖਾਣ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹੋ? ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਪੁਰਸ਼ ਲੋਕ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਚੀਜ਼ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਪੂਜਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਦਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵੇਖ ਲਿਆ ਫੇਰ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਹੈ - ਮੇਰਮੁਕੁਟਧਾਰੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ - ਕਿਵੇਂ ਉੱਥੇ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦਾ ਫੋਟੋ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਐਕੁਰੇਟ ਕੋਈ ਕੱਢ ਨਾ ਸਕੇ। ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਵੇਖ ਹੀ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਹਾਂ ਵੇਖਕੇ ਵਰਨਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਬਾਕੀ ਉਹ ਪੇਂਟ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਪੇਂਟਰ ਹੋਵੇ, ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਵੀ ਕਰਨ ਤਾਂ ਵੀ ਐਕੁਰੇਟ ਫੀਚਰਸ ਕੱਢ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਬਹਿਸ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬੋਲੋ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਨ

ਨਾਲ ਕੰਮ। ਹੋਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੰਗਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਇੱਥੇ ਰਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਹ ਚਲੀ ਜਾਵੇਗੀ ਵਾਪਿਸ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇੱਕ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰੇਜ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਨਾਟਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰੇਜ ਤੇ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਸਮੁੰਦਰ ਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਖੜੀ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਟਾਪੂ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਜਿਸ ਤੇ ਅੱਧਾ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੈਵੀ ਰਾਜ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਆਸੂਰੀ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਖੰਡ ਤਾਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਹੈ ਸਾਰੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਗੰਗਾ ਜਮੁਨਾ ਨਦੀ ਦੇ ਮਿੱਠੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਕੰਡੇ ਤੇ ਹੀ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਸਮੁੰਦਰ ਆਦਿ ਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਇਹ ਜੇ ਦਵਾਰਿਕਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕੋਈ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਵਾਰਿਕਾ ਕੋਈ ਦੂਜੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਭ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ੀ ਅਤੇ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੜੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਏ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹਿਲਾਣਾ ਸੀ। ਤਾਂ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਨਾਲ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਬਹਿਲੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਬਹਿਲਾਉਣਗੇ। ਉਹ ਪਾਰੂ ਫੇਰ ਹੋਰ ਹੈ। ਗੀਤ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਅਸੀਂ ਜੇ ਵੇਖਿਆ ਉਹ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਜਲਦੀ - ਜਲਦੀ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੇ ਦਿਨ ਨਜ਼ਦੀਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਵੀ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਿਵੇਂ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੋ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਸਭ ਫੁੱਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਸਭ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ - ਮੂਲਵਤਨ, ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ, ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੇ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਇਹ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਦਸ਼ਾ। ਕਿਸੇ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ, ਕਿਸੇ ਤੇ ਰਾਹੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਕੇ ਚੰਡਾਲ ਆਦਿ ਬਣਨਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਦਸ਼ਾ, ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀ ਦਸ਼ਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗਵਾਈ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਪੱਕੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਨਥਿੰਗ ਨਿਊ, ਉਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਦੈਵ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿ ਸਕੋਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਘੁਟਕਾ ਖਵਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਸ਼ਿਕ ਹੋ ਇੱਕ ਮਾਸੂਕ ਦੇ। ਸਭ ਆਸ਼ਿਕ ਉਸ ਇੱਕ ਮਾਸੂਕ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਉਹ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਦੈਵ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਨਥਿੰਗ ਨਿਊ ਦਾ ਪਾਠ ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ - ਇਸ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਗਿਆਨ ਦੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਗੀਤ ਸੁਣਕੇ ਸਵੈ ਨੂੰ ਰਿਫ੍ਰੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਕੱਢ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਨਿਰਵ੍ਰਿਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਭਵ :
ਸਵੈ ਦੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ, ਦੈਵੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ, ਸੇਵਾ ਦੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ, ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਅਰਥਾਤ ਨਿਆਰਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਸਨੇਹ ਰੂਪ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣੇ। ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣਨ ਨਾਲ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਸਵੈ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਤੋਂ ਨਿਰਵ੍ਰਿਤ ਹੋਣਾ ਅਰਥਾਤ ਮੈਂ ਪਨ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਬਣਨਾ। ਇਵੇਂ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤਕਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਲਾਬਧ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਵਾਂਗ ਨਿਆਰੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਮਿਲਦਾ ਰਹੇਗਾ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੈਵੀ ਧਰਮ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆਸੁਰੀ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਬੁੱਧੀ ਬਹੁਤ ਸ਼ੁੱਧ ਚਾਹੀਦੀ।”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾ ਪਾਪ ਕਿਹੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜੇਕਰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਬਜਾਏ ਦੇਹਧਾਰੀ ਦੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗੀ, ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੇਗੀ, ਖਰਾਬ ਖਿਆਲਾਤ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਪਾਪ ਹੈ। ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਮਾਇਆ ਵਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਫੈਰਨ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਆਏ ਕਿਥੋਂ ਹਨ? ਰੂਹਾਨੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ। ਜਿਸਨੂੰ ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਜਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਗੀਤਾ ਦੀ ਗੱਲ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਗਿਆਨ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ? ਬੇਲੇ, ਇਹ ਤਾਂ ਉਹੀ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਪਾਰੂ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ ਅਤੇ ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ, ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਸ ਵਕਤ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹਾਂ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਖਾਕੇ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਹੁਣ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਾਂ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਅਤੇ ਕਲਯੁਗੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਨਾਮ ਸਭ ਇਸ ਵਕਤ ਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵੀ ਉਦੋਂ ਲਗੀ ਸੀ ਜਦਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲਣੀ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਹੀ ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਭੁੱਲ ਕੀ ਹੋਈ ਹੈ? ਇੱਕ ਤਾਂ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ ਅਤੇ ਗੀਤਾ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਗੰਡ ਫਾਦਰ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਗੰਡ ਫਾਦਰ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹੈ ਨਾ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹਾਂ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਨਹੀਂ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੱਕਾ ਕਰ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਸ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਾਂ। ਹੁਣ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ। ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਕਲਪ ਜਿਸਮਾਨੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਦੁਰਗਤੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਦਾ ਅਰੂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਬਸ ਇੱਕ ਰਸਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਦਸ਼ਹਿਰਾ ਮਨਾਉਣ ਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਅਰੂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਮਝ ਮਿਲੀ ਹੈ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ। ਜੇਕਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।

ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਹੈ ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ। ਉਦੇਸ਼ ਕੀ ਹੈ? ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ। ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਹੈ ਨਾ। ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ, ਨਾਰੀ ਤੋਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਬਣਨ ਦੀ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕੀਂ ਕਥਾਵਾਂ ਬੈਠ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਫੇਰ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਚੱਕਰ ਤਾਂ ਜਾਣ ਲਿਆ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਧਰਮ ਹਨ ਚਾਰ। ਹੁਣ ਡਿਟੀਜ਼ਮ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਦੈਵੀ ਧਰਮ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਅਤੇ ਦੈਵੀ ਕਰਮ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੈਵੀ ਧਰਮ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਅਤੇ ਕਰਮ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਤੇ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਆਸੁਰੀ ਕਰਮ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ? ਮਾਇਆ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੋਈ ਖਰਾਬ ਖਿਆਲਾਤ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ? ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ? ਵੇਖੋ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਖਰਾਬ ਖਿਆਲਾਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝੱਟ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਹ ਖਰਾਬ ਖਿਆਲਾਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਬਦਲੇ ਕੋਈ ਦੀ ਦੇਹ ਵੱਲ ਖਿਆਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਇਹ ਮਾਇਆ ਦਾ ਵਾਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਪਾਪ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਬੜੀ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਹੰਸੀ - ਮਜ਼ਾਕ ਨਾਲ ਵੀ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਮੁੱਖ ਵਿੱਚੋਂ ਸਦੈਵ ਸ਼ੁੱਧ ਵਚਨ ਨਿਕਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ, ਕੁਵਚਨ ਨਹੀਂ। ਹੰਸੀ ਮਜ਼ਾਕ ਆਦਿ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਹੰਸੀ ਕੀਤੀ.....ਉਹ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨਕਾਰਕ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਹੰਸੀ ਵੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਾਯੂ ਹੋਵੇ। ਬਹੁਤ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਨਾਂਗੇ ਲੋਕੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖ਼ਿਆਲ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ। ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਵੱਖ ਹਨ। ਪਰ ਕਰਮਇੰਦੀਆਂ ਦੀ ਚਲਾਏਮਾਨੀ ਸਿਵਾਏ ਯੋਗ ਦੇ ਕਦੀ ਨਿਕਲਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਾਮ ਸ਼ਤ੍ਰੁ ਇਵੇਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖਣਗੇ, ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਚਲਾਏਮਾਨੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲੈਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਨਾ ਰਹੇ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਗੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਰਾਵਣ ਦੀ ਚੰਚਲਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜੋ ਚਲਾਏਮਾਨੀ ਹੋਵੇ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਯੋਗੀ ਲਾਈਫ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਅਵਸਥਾ ਬੜੀ ਪੱਕੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਇਹ ਸਭ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਸਭ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਰਾਜ ਲੈਣਾ ਕੋਈ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਸ ਜੋ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮਿਲੇਗਾ। ਧਾਰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਗੋਇਆ ਪਾਈ - ਪੈਸੇ ਦੇ ਪੱਦ ਪਾਉਣ ਲਾਇਕ ਹਨ। ਸਬਜੈਕਟਸ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਕੋਈ ਡਰਾਇੰਗ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਕਾਮਨ ਸਬਜੈਕਟ। ਉਵੇਂ ਹੀ ਇੱਥੇ ਵੀ ਸਬਜੈਕਟ ਹੈ। ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਮਿਲੇਗਾ। ਬਾਕੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੇਗੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰਣਗੇ ਉਦੋਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਚਾਹੀਦੀ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਖਾਣਾ ਹਜ਼ਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ, ਇਸਨੂੰ ਵੀ ਬਿਮਾਰੀ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਵੇਖਦੇ ਨਾ ਵੇਖੋ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਾ ਹੈ, ਅੰਨਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਰਸਤਾ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਫਿਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ - ਜੋ ਮਹਾਂਰਥੀ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਧਨਵਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ, ਕਿੱਥੇ ਬਿਲਕੁਲ ਗ਼ਰੀਬ। ਰਾਜਾਈ ਪੱਦ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਫ਼ਰਕ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਕੀ ਹਾਂ, ਰਾਵਣ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸੰਪਤੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਸੰਪਤੀ ਨਾਲ ਸੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ ਉਨੀ ਹੈਲਥ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਤਾਂ ਚਲਨ ਇਵੇਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅਗਿਆਨੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਤਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੌਣ ਕਿੰਨੇ ਨੰਬਰ ਨਾਲ ਪਾਸ ਹੋਣਗੇ, ਫੇਰ ਉਸ ਵਕਤ ਹਾਏ - ਹਾਏ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਨੇ ਹੀ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ। ਆਪਣਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੁਜਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਆਕੇ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਹੋਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸੋ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਦਵਾਈ ਹੈ। ਬੋਲੋ, ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭਗਵਾਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਆਕੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਮਿਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਦਾਦਾ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਡਾਪਟ ਕਰ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੋਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਮਿਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਰਸਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲਣਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ। ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਉਹੀ ਸ੍ਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੂਜਯ ਤੋਂ ਫੇਰ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਫੇਰ 84 ਜਨਮ ਭੋਗ ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਨ ਫੇਰ ਪੂਜਯ ਪਾਵਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਹੈ ਹੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ। ਗਿਆਨ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਸਭ ਭਗਤੀ ਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਨਾ - ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਗਿਆਨ ਨਦੀਆਂ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਹੈ ਪਾਣੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਅਤੇ ਨਦੀਆਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀਆਂ। ਅੰਤਰਮੁੱਖੀ ਹੋ ਬੁੱਧੀ ਚਲਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੇ ਲਈ ਅੰਤਰਮੁੱਖ ਹੋ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰੋ। ਜੇਕਰ ਮੁੱਖ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕੁਵਚਨ ਕੱਢੇ ਜਾਂ ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਫਟਕਾਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਸਾਡੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕੁਵਚਨ ਕਿਉਂ ਨਿਕਲੇ, ਸਾਡੀ ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਿਉਂ ਗਈ? ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਚਮਾਟ ਵੀ ਮਾਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਘੜੀ - ਘੜੀ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਤਾਂ ਹੀ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾ ਸਕੇਗੇ। ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕੁਵਚਨ ਨਾ ਨਿਕਲਣ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਾਗਲ ਕਹਿਣਾ ਇਹ ਵੀ ਕੁਵਚਨ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਜਿਸਦੇ ਲਈ ਵੀ ਜੋ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਮਹਿਮਾ ਤਾਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਇੱਕ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਦੀ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਸਿਸ਼ਟੀ ਹੈ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਹਾਲੇ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਪਿਓਰਟੀ ਹੈ ਹੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਸਾਗਰ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਮੁੱਖ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਪੱਥਰ ਜਾਂ ਕੁਵਚਨ ਨਹੀਂ ਕੱਢਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੀ ਬੜਾ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੜੀ

ਮਿਹਨਤ ਚਾਹੀਦੀ। ਆਤਮਾ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਅਭਿਮਾਨ। ਦੇਹ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਵੀ ਬਾਪ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ। ਫੇਰ ਸਭ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਸਭ ਬਾਪ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਇੰਨੀ ਵੀ ਅਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ! ਸਭਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰੁਦ੍ਰ ਰਾਤ੍ਰੀ ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰਾਤ੍ਰੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਲੀਲਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਲੇਬਰਸ ਨੂੰ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਕੁਝ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਖੁਦ ਹੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਯਾਦ ਦਵਾਉਣਗੇ। ਰਾਵਣ ਇੱਕਦਮ ਪਤਿਤ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪਰਿਸਤਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਦੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਪਰਿਸਤਾਨ ਤੋਂ ਫੇਰ ਕਿੰਨਾ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦਰ - ਦਰ ਭਟਕਣਾ ਛੱਡ ਦਵੇ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਸ ਇਹੀ ਮੰਤਰ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋ। ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਜਦ ਤੱਕ ਪੱਕਾ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਬੋਲੇ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਾਂਗੇ, ਉਦੋਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਦਾ ਖਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਕੁਝ ਵੀ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਮੰਦਿਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਢੇਰ ਹਨ। ਫਾਰਨਰਸ ਆਦਿ ਜੋ ਵੀ ਆਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਤੁਸੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਦੀ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੰਸੀ - ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਾਯੂ ਹੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਮੁੱਖ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਟਵਚਨ ਨਹੀਂ ਕੱਢਣੇ ਹਨ।

2. ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸਭ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਆਪੋਹੀ ਸਜਾ ਦੇਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮਾਨ ਮੰਗਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਸਭਨੂੰ ਮਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਯੋਗੀ ਭਵ :
ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਮਾਨ ਦਵੇ, ਮੈਨੂੰ ਜਾਂ ਨਾ ਮੰਨੇ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿੱਠਾ ਭਰਾ, ਮਿੱਠੀ ਭੈਣ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਸਦਾ ਸਵਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿ, ਸਨੇਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ, ਸਨੇਹ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਨਾਲ ਆਤਮਿਕ ਮਾਨ ਦਿੰਦੇ ਚਲੋ। ਇਹ ਮਾਨ ਦਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਾਨ ਦਿਆਂ ਇਹ ਵੀ ਰਾਇਲ ਭਿਖਾਰੀਪਨ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਯੋਗੀ ਬਣੋ। ਰੂਹਾਨੀ ਸਨੇਹ ਦੀ ਬਰਖਾ ਨਾਲ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਸਤ ਬਣਾ ਦਵੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਪੱਥਰ ਵੀ ਸੁੱਟੇ ਤਾਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਰਤਨ ਦਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰਤਨਾਗਰ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਨਵ - ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਯਾਦ ਰੱਖੋ - ਨਿਮਿਤ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਣ।

*****

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਬਾਪ ਤੁਹਾਡਾ ਮਹਿਮਾਨ ਬਣਕੇ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਦਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਇਵੇਂ ਆਦਰ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਨਿਰਾਦਰ ਨਾ ਹੋਵੇ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਕਿਹੜਾ ਨਸ਼ਾ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ? ਜੇ ਨਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਕਹਾਂਗੇ?
- ਉੱਤਰ:-** ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚੀ ਆਸਾਮੀ ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਮਹਿਮਾਨ ਬਣਕੇ ਆਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਸਦਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਪਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਵੀ ਸੰਸ਼ੋਬੁੱਧੀ ਬਣ ਹੱਥ ਛੱਡ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਦੋ ਵਾਰੀ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਹੈ ਬਾਬਾ, ਦੂਜਾ ਹੈ ਦਾਦਾ। ਦੋਨੋਂ ਇਕੱਠੇ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਉੱਚ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅੱਖਰ ਕਿੰਨਾ ਸਿੰਪਲ ਹੈ - ਗੋਡ ਫਾਦਰ। ਸਿਰਫ ਫਾਦਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ, ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਉਹ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਖੁਦ ਆਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਪਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਹੈ, ਕਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਅਧਾਕਲਪ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿਸਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਹਿੰਦੇ, ਕੋਈ ਲਿਬੇਟਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚਲੇ। ਸਭਤੋਂ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ ਨਾ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਓ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੇਜੀਸ਼ਨ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਹਾਇਐਸਟ ਅਥਾਰਿਟੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਦਕਿ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਸ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਤੋਂ ਕੈਦ ਛੁਡਾਵੇ? ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਵੀ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਪਰ ਇੰਨਾ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਰਾਬ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਸਭ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ ਧਾਰਨਾ ਦੀ ਗੱਲ, ਤਕਦੀਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੈ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਆਸਾਮੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੈ ਜੇਕਰ ਸਭਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸੰਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਭੱਜਦੇ ਕਿਉਂ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ, ਫੇਰ ਬਾਪ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਸੰਸ਼ੇ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਇਹ ਬਾਪ ਹੈ ਵੰਡਰਫੁੱਲ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਆਸਚਾਰਿਆਵੰਤ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਜਾਨੰਤੀ, ਬਾਬਾ ਕਹਿਨੰਤੀ, ਗਿਆਨ ਸੁਨੰਤੀ, ਸੁਨਾਵੰਤੀ, ਓਹੋ ਮਾਇਆ ਫੇਰ ਵੀ ਸੰਸ਼ੋਬੁੱਧੀ ਬਨਾਵੰਤੀ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਕੋਈ ਠਹਿਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਯਾਦ ਸਥਾਈ ਠਹਿਰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ, ਬਾਬਾ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਸ ਤਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਕਦੀ ਬਦਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਮ ਬਦਲਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਹੀ ਨਾਮ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਆਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨਾਮ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਉਹ ਨਾਮ ਪੱਕਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪੱਕਾ ਕਰ ਲਵੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਪਰਿਚੈ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ - ਜਦੋਂ ਅਤਿਆਚਾਰ ਅਤੇ ਗਲਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਅੱਖਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਫੜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਪੱਥਰ ਭੀਤਰ ਵਿੱਚ ਠੇਕ ਕਿੰਨੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਇਵੇਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਅਤੇ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਦੋਂ ਹੀ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਦਾ ਮੇਰਾ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਦਲੀ - ਬਦਲੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ! ਕੀ ਭਾਰਤ ਹੀ ਸਿਰਫ ਸਵਰਗ ਬਣੇਗਾ? ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ - ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ। ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਦਾ ਪਾਵਨ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ! ਪਰ ਨਹੀਂ, ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਮਹਿਮਾਨ ਹਾਂ। ਅਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਗੇ, ਕਰਕੇ ਇੱਕ - ਦੋ ਵਰ੍ਹੇ ਬੁਲਾਉਣਗੇ। ਫਲਾਣਾ ਇਸ ਵਰ੍ਹੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਵਰ੍ਹੇ ਆਵੇਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਅਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਪਾਰੂ ਤਾਂ ਫਿਕਸ ਹੋਇਆ ਪਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਬਾਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਦਾਗ ਲੱਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡਾ ਗੈਸਟ ਆਫ ਆਨਰ (ਵੱਡੀ ਮਹਿਮਾ ਵਾਲਾ ਮਹਿਮਾਨ) ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਆਨਰ (ਮਹਿਮਾ) ਨੂੰ ਦਾਗ ਲੱਗਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਪੱਥਰ ਠੀਕਰ ਸਭ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਹਾਇਐਸਟ ਅਥਾਰਿਟੀ ਹੈ, ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਹਨ, ਪਰ ਹਨ ਬਿਲਕੁਲ ਬੁੱਧ। ਮੈਂ ਹੀ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਫਾਦਰ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸਭ ਰਾਵਣ ਦੀ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤਨੀਆਂ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਇਡਸ - ਸੀਤਾਵਾਂ।

ਬਾਪ ਹੈ ਬ੍ਰਾਇਡਗਰੂਮ - ਰਾਮ। ਇੱਕ ਸੀਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਭ ਸੀਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਸਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਣਾ ਫੇਰ ਨਵਾਂ ਹੋਣਾ ਐਕੁਰੇਟ ਹੈ, ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਆਦਿ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਲਦੀ ਪੁਰਾਣੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ, ਕੋਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਟਾਈਮ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਐਕੁਰੇਟ ਨੂੰ ਪੂਰੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੀ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਸਨੂੰ ਵੀ ਨਾ ਮੇਰੀ ਪਛਾਣ ਹੈ, ਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਦੀ, ਨਾ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ, ਨਾ ਰਾਮ - ਸੀਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੈ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਐਕਟਰਸ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਹੈ। ਹੈ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ। ਕੋਈ 8-10 ਬਾਹਵਾਂ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ 4 ਬਾਹਵਾਂ ਕਿਉਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਰਾਵਣ ਦੇ 10 ਸਿਰ ਕੀ ਹਨ? ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਾਰੇ ਵਰਲਡ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਨਾਲੇਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹਾਂ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਗੈਸਟ, ਪਰ ਗੁਪਤ। ਇਹ ਵੀ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਫੇਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਰਿਗਾਰਡ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਫੋਟੋ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਦੈਵ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ! ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗੇ ਉਹਨਾਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਏ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਵੇਗੇ। ਬਾਪ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਯੋਗ ਅਰਥਾਤ ਯਾਦ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਯੋਗ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਅੱਖਰ ਹੀ ਯਥਾਰਤ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਸੱਚ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਵਕਤ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਲੱਜਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇ, ਤਾਂ ਲੱਜਾ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਨਾ। ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਬਾਪ ਜਿਸਨੂੰ ਦਿਨ - ਰਾਤ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ! ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੂਰ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਗੈਸਟ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਗੈਸਟ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਹਾਂ। ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਆਕੇ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਯਥਾਰਤ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਉਮਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਮੈਂ ਹੀ ਆਕੇ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਫੇਰ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਕਲਪ ਬਾਦ ਇਹ ਪਾਰੂ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਵਰ੍ਹੇ - ਵਰ੍ਹੇ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਹੋਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇ - ਵਰ੍ਹੇ ਬਰਸੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਵੀ 21 ਮਾਹ ਬਾਦ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਦੇ ਤੋਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ। ਕਲਯੁਗ ਦੀ ਉਮਰ ਹੀ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਹੈ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ। ਬਰੇਬਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸੀ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਭਾਰਤ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਮਹਿਮਾਨ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਨਿਮੰਤ੍ਰਣ ਦਿੰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਮੈਂ ਆਇਆ ਵੀ ਹਾਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਰਥ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਹੈ ਅਕਾਲਮੂਰਤ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਤਖ਼ਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਅਕਾਲਮੂਰਤ ਹੈ, ਇਸ ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਆਕੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੜੀ ਰਮਣੀਕ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਮੇਰੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲੋ। ਸਮਝੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਮੁਰਲੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਕੇ ਵਜਾਵਾਂਗਾ। ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਉਹ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਨੰਬਰਵਨ ਪੂਜਯ ਸੇ ਫੇਰ ਨੰਬਰਵਨ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣਿਆ। ਹੁਣ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਉਲਟੀ ਗੱਲ ਵੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਹ ਸੁਲਟੀ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਇਹ ਅਟੁੱਟ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਤਾਂ ਰੇਸਪਾਂਸੀਬਲ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਘਨ ਤਾਂ ਪੈਂਦੇ ਹੀ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਕੜੇ - ਕੜੇ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਵੀ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮਝੋ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਯਾਦ ਰਹੇਗੀ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਰੇਸਪਾਂਸੀਬਲ ਹਨ। ਪਰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਮਹਿਮਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਰੇਲਵੇ ਆਦਿ ਵਾਲੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਛਾਣਨ ਜਾਂ ਸਮਝਣ। ਉਹ ਤਾਂ ਬਿਮਾਰ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਤਾਂ ਬਿਮਾਰੀ ਆਦਿ ਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕੀ ਜਾਣਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹਨ? ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਇਹ ਫੇਰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਤਾਂ ਇਹ ਦੋਨੋਂ (ਬਾਪਦਾਦਾ) ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ ਗੈਸਟ ਹੋ ਗਏ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੇ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਨੂੰ ਬਗ਼ੈਰ ਕੁਝ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮਾਇਆ ਵੀ ਬੜੀ ਦੁਸ਼ਤਰ ਹਨ। ਰਾਮ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਦੋਨਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਚੇਤੰਨ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦਾ - ਮੈਂ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ। ਸੁੱਖ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਦੁੱਖ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਫੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਓ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਸੀ ਇਸਲਈ ਹੀ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਪ੍ਰਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਭਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਪਾਰੂ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਕਦੀ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਖ਼ਤਮ ਹੋਣਾ

ਇੰਪੋਸੀਬਲ ਹੈ। ਸਮੁੰਦਰ ਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਥਰਡ ਫਲੋਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਲਮਈ, ਪਾਣੀ - ਪਾਣੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਵੀ ਧਰਤੀ ਫਲੋਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਪਾਣੀ ਵੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਧਰਤੀ ਫਲੋਰ ਕੋਈ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਜਲ ਵੀ ਇਸ ਫਲੋਰ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਿੰਡ ਅਤੇ ਫਸਟ ਫਲੋਰ, ਸੁਖਸਮਵਤਨ ਅਤੇ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਲ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਦੇ 3 ਫਲੋਰ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸਭਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੁਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਜੇ ਪੂਰੇ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਅਤੀਵਿਧੀ ਸੁੱਖ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਤੱਤਪਰ ਹਨ, ਸਰਵਿਸ ਹੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਦਿਨ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਗਦੇ ਹਨ ਪਰ ਆਤਮਾ ਥੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੋਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਸੋਨੇ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਸੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨਾ ਸੋਵੇ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਨਾ ਸੋਵੇ। ਥੱਕਦੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਮੈਂ ਥੱਕਿਆ ਪਿਆ ਹਾਂ - ਕਿਸਨੇ ਕਿਹਾ? ਆਤਮਾ ਨੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ, ਤਾਂ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧੀ ਆਦਿ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਨੰਗੇ ਆਏ ਸੀ ਫੇਰ ਨੰਗੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਆਦਿ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੋਗੇ। ਬਾਪ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹਾਂ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼, ਸਭ ਸਧਾਰਨ ਹਨ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਜਾਣ ਲੈਣ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੰਨੀ ਭੀੜ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਭੀੜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੀ ਗੁਪਤ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਿਕਲੇਗਾ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਭ ਥੋੜ੍ਹੀ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਕੀ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ। ਜਿਵੇਂ ਬੰਧੇਲੀ ਬੱਚੀਆਂ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿੰਨੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਸਹਿਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਿਕਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਕਿਵੇਂ ਚਲੇਗੀ? ਅਰੇ। ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੋਲ ਬਾਪ ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਵੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਇਵੇਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਾ ਪੁੱਛਣ। ਬੇਲੇ, ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਰੁਝ ਜਾਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਵੀ ਯੁਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਦਾ ਹੀ ਹਾਇਐਸਟ ਅਥਾਰਿਟੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਨਾ ਵੇਖ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਦਾ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

2. ਦਿਨ - ਰਾਤ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਤੱਤਪਰ ਰਹਿ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸਭਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਜੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਟੁੱਟ ਨਿਸ਼ਚੈ ਰੱਖਕੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਘਨ ਆਵੇ ਤਾਂ ਘਬਰਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਰਿਸਪਾਂਸੀਬਲ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਸੰਸ਼ੇ ਨਾ ਆਵੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਵਕਤ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅਰਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਵਿਧਾਤਾ, ਵਰਦਾਤਾ ਭਵ :
ਹੁਣ ਸਵੈ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ - ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਤਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਮਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਸੰਬੰਧ ਨਿਭਾਉਣ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਕਤ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਇਸਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅਰਪਨ ਕਰੋ, ਇਹ ਸਮਰਪਣ ਸਮਾਰੋਹ ਮਨਾਓ। ਸ਼ਵਾਸੇਂ ਸ਼ਵਾਸ ਸੇਵਾ ਦੀ ਲਗਨ ਹੋਵੇ, ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹੋ। ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਨ ਨਾਲ ਸਵੈ - ਉੱਨਤੀ ਦੀ ਗਿਫ਼ਤ ਸਵੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣ ਵਿੱਚ ਸਵੈ ਕਲਿਆਣ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸਲਈ ਨਿਰੰਤਰ ਮਹਾਂਦਾਨੀ, ਮਾਸਟਰ ਵਿਧਾਤਾ ਅਤੇ ਵਰਦਾਤਾ ਬਣੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੀਆਂ ਇਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰ ਦਵੇ ਤਾਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ।

*****

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਮਾਇਆ ਦੁਸ਼ਮਣ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ , ਇਸਲਈ ਆਪਣੀ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ , ਜੇਕਰ ਚੱਲਦੇ - ਚੱਲਦੇ ਮਾਇਆ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਏ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਤਕਦੀਰ ਨੂੰ ਲਕੀਰ ਲਗਾ ਦੇਵੋਗੇ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਫਰਜ਼ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਪੜ੍ਹਨਾ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਇਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਮੁੱਖ ਫਰਜ਼ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਮਤ ਤੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਘਰ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਲਫ਼ ਅਤੇ ਬੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਸਾਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਾਪ ਵੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੱਚੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਪਰ ਫੇਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰੇਸਪੈਂਡ ਦੇਣਾ ਪਵੇ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕਨੈਕਸ਼ਨ। ਨਵੇਂ ਜੋ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪੱਕੇ ਹੋ ਜਾਣ, ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਪੁੱਛਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ, ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੱਕਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵੱਲ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦਾ ਜ਼ੋਰ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਉਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵਰਸਾ ਲਿਆ ਹੈ ਉਹ ਆਪੇਹੀ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਫਲਾਣਾ ਚਲਾ ਜਾਵੇ, ਇਹਨੂੰ ਫੜੀਏ। ਚਲਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਚਲਾ ਜਾਵੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਮਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਡਾਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਡਾਪਟ ਕੀਤਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕੁਝ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ। ਬੱਚੇ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਵਰਸੇ ਦੀ ਲਾਲਚ ਤੇ। ਸਾਹੂਕਾਰ ਦਾ ਬੱਚਾ ਕਦੀ ਗ਼ਰੀਬ ਦੇ ਕੋਲ ਅਡਾਪਟ ਹੋਵੇਗਾ ਕੀ! ਇਨ੍ਹਾਂ ਧਨ ਦੈਲਤ ਆਦਿ ਸਭ ਛੱਡ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਗੇ। ਅਡਾਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸਾਹੂਕਾਰ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂ ਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਣਨਗੇ। ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਲਾਲਚ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਣਗੇ ਉਹਨੀ ਵੱਡੀ ਲਾਲਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਅਡਾਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਭਨੂੰ ਮੈਂ ਫੇਰ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਮੁਆਫਿਕ ਅਡਾਪਟ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹਾਂ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਬਣੇ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾਕ੍ਰਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੋ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਵੀ ਤਾਂ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੁਦ੍ਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਾ ਬਣੇ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਸੁਦ੍ਰ ਸੀ, ਹੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਰਾਜ ਕਰਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਕੱਚੇ ਹਨ ਜੋ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਪੱਕਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮਾਇਆ ਵਿੱਚ ਫਸ ਨਹੀਂ ਪੈਣਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਤਕਦੀਰ ਨੂੰ ਲਕੀਰ ਲਗਾ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅੱਗੇ ਕਦੇ ਮਿਲੇ ਹੋ? ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਅਕਲ ਆਵੇਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਫੇਰ ਤੋਂ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਣ ਆਉਣਾ ਪਵੇ। ਆਕੇ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ, ਪਤਿਤ ਰਾਜ ਹੈ ਜੋ ਅਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ 10 ਸਿਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ 4 ਬਾਹਵਾਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਣਾ। ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੂਰੀ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੂਰੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਾਂ 2 ਬਾਹਵਾਂ ਹੀ ਵਿਖਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੀ ਹੈ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ ਹੀ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦੇ। ਇਹ ਹੈ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯੋਗ। ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਰੁਦ੍ਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਹੈ? ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸ਼ੈਕਰ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੇਰ ਸ਼ਿਵ ਅਤੇ ਸ਼ੈਕਰ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਬਾਪਦਾਦਾ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਸ਼ੈਕਰ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਨਾਲ। ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਬਰੇਬਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਨਾਭੀ ਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਕਲਿਆ। ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ? ਇਹ ਵੀ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਚਿੱਤਰ ਇੰਨੇ ਢੇਰ ਬਣਾਏ ਹਨ, ਉਹ ਕੋਈ ਯਥਾਰਤ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ। ਮਨੁੱਖ ਕੋਈ 8 - 10 ਬਾਹਵਾਂ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਅਧਾਕਲਪ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ, ਰਾਤ। ਅਧਾਕਲਪ ਹੈ ਰਾਮਰਾਜ, ਦਿਨ।

ਬਾਪ ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਰੂਰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣਗੇ। ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਈ, ਇਹ ਤਾਂ ਗਲਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸੱਚ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਪੇਸ਼ ਹੀ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਹੈ ਬਿੰਦੀ। ਬਿੰਦੀ ਦਾ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਵੇਖਿਆ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਜੇ ਜਿਸ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਜਿਸਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹੀ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੂਜਾ ਜੇਕਰ ਰੂਪ ਵੇਖਣ ਤਾਂ ਮੂੰਝ ਪੈਣ। ਹਨੂਮਾਨ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹੀ ਵਿਖਾਈ ਪਵੇਗਾ। ਗਣੇਸ਼ ਦੇ ਪੂਜਾਰੀ ਨੂੰ ਉਹੀ ਵਿਖਾਈ ਪਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਨਾ ਧਨਵਾਨ ਬਣਾਇਆ, ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਤਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਸੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਣਗਿਣਤ ਧਨ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਉਹ ਸਭ ਕਿੱਥੇ ਗਵਾਇਆ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕੰਗਾਲ ਬਣ ਗਏ ਹੋ, ਭੀਖ ਮੰਗ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਜਾਕੇ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਰੋਣ ਦੀ ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਰੋਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮੋਹਜੀਤ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਮੋਹਜੀਤ ਰਾਜਾ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਆਦਿ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਮੋਹ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਓ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਹੈ ਨਾ। ਲਿੰਗ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ ਬਰੇਬਰ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਜ਼ਰੂਰ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਆਤਮਾ ਹੀ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਫੇਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ। ਅਰੂ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ! ਬਾਪ ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਅੱਖਰ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਅਲਫ਼ ਅਤੇ ਬੇ। ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬੇ - ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੱਡਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਵੱਡਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੋਈ ਯਾਦ ਥੋੜ੍ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਦੇ - ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਖਰੀਨ ਤੰਤ (ਸਾਰ) ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ, ਤਾਂ ਦੇਹ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਮਨਮਨਾਭਵ ਦੀ ਆਦਤ ਪਈ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸਾ ਯਾਦ ਰਹੇਗਾ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਹੀ ਇਹ, ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ - ਕੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਰਾਜਾ ਉਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਰਸਮ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਮਣ, ਸੇਰ, ਪਾਵ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਚੱਲਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਿਲੇ ਆਦਿ ਕੀ - ਕੀ ਨਿਕਲ ਪਿਆ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪ੍ਰਾਂਤ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਇੱਕ ਰੁਪਇਆ ਸੇਰ, ਬਾਂਬੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇਗੀ ਦੇ ਰੁਪਇਆ ਸੇਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਾਂਤ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਂਤ ਨੂੰ ਭੁੱਖੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਮਾਰਾਂਗੇ। ਕਿੰਨੇ ਝਗੜੇ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨਾ ਰੋਲਾ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਕਿੰਨਾ ਸਾਲਵੈਟ ਸੀ ਫੇਰ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਇਨਸਾਲਵੈਟ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹੀਰੇ ਜਿਹਾ ਜਨਮ ਅਮੇਲਕ ਕੋੜੀ ਬਦਲੇ ਖੋਇਆ ਰੇ.....ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕੋੜੀਆਂ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਕਿਉਂ ਮਰਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲਵੋ, ਪਾਵਨ ਬਣੋ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹੋ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧ ਹੈ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਹੈ ਹੀ ਕਲਯੁਗ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸਲਈ ਹੀ ਇਹ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯੱਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਜਵਲਿਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਵੀ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਇਆ। ਵੇਖਿਆ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਰਾਜਾਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣ ਲੱਗੀ, ਫੇਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਵੀ ਕਰਾਇਆ। ਮਨਮਨਾਭਵ, ਮੱਧਿਆਜੀਭਵ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਦੇ ਅੱਖਰ ਹਨ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਤਾਂ ਅੱਖਰ ਗੀਤਾ ਦੇ ਠੀਕ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਫੇਰ ਪ੍ਰਾਏ: ਲੇਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਵਕਤ ਜਨਸੰਖਿਆ ਕਿੰਨੀ ਥੋੜੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਹੁਣ ਕਿੰਨੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਚੌਜ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ। ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵੀ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰ ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਕੀ ਆਕੇ ਕੀਤਾ? ਉਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਗੀਤਾ ਤੋਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਰਾਜਾਈ ਮਿਲੀ। ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਕਹੇਗੇ ਗੀਤਾ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਚਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਗੀਤਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੀਤਾ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖ ਇਹ ਬਣਿਆ, ਕਲ ਫੇਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੇਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬਦਲੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰ ਲਵੋ, ਕੋਈ ਉਲਟੀ - ਸੁਲਟੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਿਗਾ ਨਾ ਦਵੇ। ਬਹੁਤ ਗੱਲਾਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਵਿਕਾਰ ਬਗ਼ੈਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਿਵੇਂ ਚਲੇਗੀ? ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਅਰੇ, ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਉਹ ਵਾਇਸਲੈਸ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ। ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ ਫੇਰ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ? ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਕੁੰਭ ਦੇ ਮੇਲੇ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਲੱਖਾਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਨਦੀ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਹੁਣ ਨਦੀ ਗੁਪਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕੀ? ਇੱਥੇ ਵੀ ਗਊਮੁੱਖ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗੰਗਾ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੀ

ਹੈ। ਅਰੇ, ਗੰਗਾ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਲੈਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗੀ ਕੀ ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪਹਾੜ ਤੇ ਆਵੇਗੀ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਧੱਕੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ, ਭਗਤੀ ਫੇਰ ਹੈ ਵੈਰਾਗ। ਇਕ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ, ਦੂਜਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਉਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਪੜ੍ਹਨਾ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ। ਹੁਣ ਰਾਜਯੋਗ ਕੋਈ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਕੂਲ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਚੇਂਜ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਬੈਠ ਸਿਖਾਏਗਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਹੋਈ ਪਾਂਡਵ ਗੌਰਮੈਂਟ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਮਤ ਤੇ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਸਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਬਾਹਰ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਹੰਗਾਮੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦਿਉ ਤਾਂ ਗ੍ਰਹਿਣ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੇਰੇ ਬਣੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਭ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਵਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਦੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗਣੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਵੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਟਾਈਮ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਵੋਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ ਹੈ। ਅਡਾਪਟ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਆਪਣੀ ਉੱਚੀ ਤਕਦੀਰ ਨੂੰ ਲਕੀਰ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ।
2. ਕੋਈ ਵੀ ਉਲਟੀ - ਸੁਲਟੀ ਗੱਲ ਸੁਣਕੇ ਸੰਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਨਿਸ਼ਚੈ ਨਾ ਹਿੱਲੇ। ਇਸ ਦੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਸ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਕੱਢ ਲੈਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਧਾਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣੀ ਭਵ :
ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣੀ ਹਾਂ - ਹੁਣ ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਵਨਾ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਾਮਨਾ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਇਮਰਜ਼ ਕਰੋ। ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹੱਦ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਸਵੈ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਸਮਾਧਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਹੁਣ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਵਕਤ ਨਹੀਂ ਗਵਾਓ ਪਰ ਵਿਜੇਈਪਨ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਇਮਰਜ਼ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਸਭ ਕੁਝ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲੱਗਾ ਦਵੇ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇਗੇ। ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਦਾਨ ਦਵੇ, ਵਰਦਾਨ ਦਵੇ ਤਾਂ ਸਵੈ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਸਵੈ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕਿਸੀ ਦੀ ਕਮੀ, ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਦੇ ਬਜਾਏ ਗੁਣ ਸਵਰੂਪ ਬਣੇ, ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਹੀ ਵਰਨਣ ਕਰੋ।

*****